RACHEL COHN &
DAVID LEVITHAN
YOUNG
12 zile
cu Dash
și Lily
DE LA AUTORII BESTSELLERULUI
NEW YORK TIMES
DASH, LILY ȘI CARTEA PROVOCĂRILOR
FICTION CONNECTION
TREI

RACHEL COHN & DAVID LEVITHAN

YOUNG 14+

Faimoșii autori Rachel Cohn și David Levithan ne oferă o nouă poveste de dragoste de un entuziasm molipsitor, avându-i drept protagoniști pe simpaticii Dash și Lily.

Ați făcut cunoștință cu Dash și Lily, urmărind cum a luat naștere povestea lor, în Dash, Lily și Cartea Provocărilor. De atunci, cei doi au avut un an destul de dificil. Adoratul bunic al lui Lily a suferit un atac de cord, iar recuperarea anevoioasă i-a provocat fetei multă îngrijorare, transformând-o dintr-o ființă energică într-una apatică. Până într-atât încât Langston, fratele ei, a hotărât să nu-i mai poarte pică lui Dash și să-i propună să găsească împreună o soluție pentru a-i reda lui Lily pofta de viață.

Cu doar 12 zile rămase până la Crăciun – perioada preferată din an a lui Lily – Dash, Langston și prietenii lor iau cu asalt Manhattanul pentru a o ajuta pe fată să redescopere spiritul sărbătorilor de iarnă din New York, un timp și un loc unice în lume. Spusă pe două voci, povestea din 12 zile cu Dash și Lily este lectura perfectă ca să-ți încarci bateriile și să savurezi bucuria de a trăi.

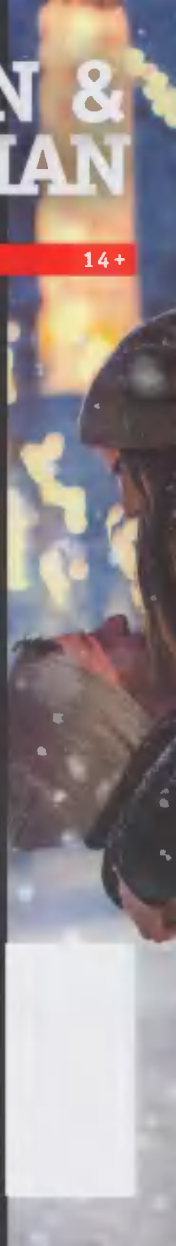

www.edituratrei.ro

TREI

Rachel Cohn & David Levithan

12 zile cu Dash și Lily

Traducere din limba engleză de
Bogdan Perdivară

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoşaru

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/©AzmanJaka

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Muşătoiu
Andreea-Lavinia Dădârlat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COHN, RACHEL
12 zile cu Dash şi Lily / Rachel Cohn & David Levithan; trad. din lb. engleză de Bogdan Perdivară. - Bucureşti: Editura Trei, 2021
ISBN: 978-606-40-1056-8

I. Levithan, David
II. Perdivară, Bogdan (trad.)

821.111

Titlul original: The Twelve Days of Dash and Lily
Autori: Rachel Cohn & David Levithan

Copyright © 2016 by Rachel Cohn and David Levithan
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

1
DASH

O pară în pomul cu potârnichi[1]

Sâmbătă, 13 decembrie

De aproape un an eram cu Lily și, cu toată strădania mea, nu reușeam să-l fac pe fratele ei să mă placă, să aibă încredere în mine ori să mă considere măcar cât de cât acceptabil pentru sora lui. Așa că m-a lăsat cu gura căscată când mi-a spus că vrea să ne vedem, să luăm prânzul împreună, doar noi doi.

Sigur n-ai greșit numărul? i-am răspuns la mesaj.

N-o face pe deșteptul! Ai grijă să vii! mi-a replicat.

Chestia care mă băga în sperieți era, oricât aș fi încercat să neg, că știam de ce vrea să ne vedem și despre ce vrea să discutăm.

Nu avea dreptate în ce mă privește, avea însă dreptate într-o privință: exista o problemă.

---

[1] Subtitlurile capitolelor, ca și titlul romanului, fac trimitere la un foarte cunoscut colind de Crăciun, *12 Days of Christmas*. (*N.r.*)

Fusese un an dificil.

Nu de la început. Începutul mă determinase să îmbrățișez termeni plebei precum *minunat* și *super!* Deoarece Crăciunul și noul an îmi aduseseră altceva decât obișnuitul consumerism și obișnuita depresie postconsumeristă. Începutul anului mi-o adusese pe Lily — pe Lily cea voioasă și de încredere. Și existența ei se dovedise suficientă pentru mine, cât să mă facă să cred în existența acelui grăsan binevoitor, cu țoale roșii și sanie cu motor turbo. Lily izbutise chiar să mă binedispună cu ideea că Părintele Timp predase comanda anului nou-născut, spunându-i: *Poftim, de-acum ești la butoane.* Fusese destul cât să devin întru câtva cinic în privința propriului meu cinism. Am început anul pupându-ne în camera cu volume rare a librăriei Strand, prăvălia noastră preferată de cărți. Părea un semn bun pentru lucrurile bune ce aveau să urmeze.

Și așa a și fost. Pentru un timp.

I-a cunoscut pe prietenii mei. A ieșit bine.

Am întâlnit o puzderie de membri ai familiei ei aparent infinite. A ieșit acceptabil.

Am prezentat-o părinților mei biologici și celor vitregi. Nu reușeau să priceapă cum un con de umbră, care eram eu, izbutise să atragă o asemenea rază de soare. Nu s-au plâns totuși. Erau, de fapt, oarecum cuprinși de adorație, la un nivel pe care newyorkezii îl rezervă îndeobște chiflei perfecte, unui drum de 50 de cvartale parcurs cu taxiul fără să prinzi roșu la semafor și câte unui film, cam unul din cinci, care-i iese bine lui Woody Allen.

L-am cunoscut pe mult iubitul ei bunic. I-a plăcut strângerea mea de mână și a zis că de fapt asta e tot ce trebuie să știe despre mine ca să-și dea aprobarea. Și îmi doream din tot sufletul aprobarea lui, fiindcă era vorba

despre un tip ai cărui ochi scânteiau când își amintea de un meci jucat cu 50 de ani în urmă.

Pentru Langston, fratele lui Lily, era nevoie de mai multă persuasiune. Cel mai adesea ne lăsa în pace. Nu mă deranja. Doar nu-mi dădeam întâlniri cu Lily ca să-mi petrec timpul cu frate-său. Mă vedeam cu Lily ca să fiu cu Lily.

Și *fusesem* cu Lily. Nu mergeam la aceeași școală și nici nu locuiam în același cartier, prin urmare făcuserăm din Manhattan terenul nostru de joacă, luând-o la picior prin parcuri înghețate, refugiindu-ne prin cafenele și pe la proiecțiile de la Institutul Cultural. I-am dezvăluit ungherele mele preferate din Biblioteca Publică a New Yorkului. Ea mi-a arătat deserturile ei preferate de la Levain... adică, practic, toate.

Manhattanul nu era câtuși de puțin stânjenit de hoinărelile noastre.

Ianuarie s-a făcut februarie. Gerul începea să pătrundă în oasele orașului. Zâmbetele, acum, erau mai greu de găsit. Zăpada căzând din înalt se făcea, treptat, din ce în ce mai puțin plăcută. Umblam înfofoliți, incapabili să mai simțim ceva prin atâtea straturi de haine.

Însă Lily — Lily nu se descuraja. Lily era mănușii cu un deget, ciocolată caldă și îngeri de zăpadă care se ridicau de la pământ și dansau în văzduh. Declara că iubește iarna, făcându-mă să mă întreb dacă există vreun anotimp pe care să nu-l iubească. M-am străduit din răsputeri să-i accept entuziasmul drept autentic. Furnalul meu interior era construit pentru carbonizare, nu pentru căldură. Însă fusesem cuprins de iubire până într-atât, încât decisesem să nu pun faptul la îndoială și să trăiesc în bula entuziasmului ei.

Apoi însă...

Cu două zile înainte de ziua lui Lily, în mai, l-am rugat pe cel mai bun prieten de-ai mei, Bum, să mă ajute să împletesc un pulover roșu pentru ea. Îmi dădusem seama că, oricâte filmulețe ai vedea pe YouTube, nu e chip să dai gata un pulover într-o singură după-amiază. A sunat telefonul și nu l-am auzit. Apoi a sunat iar, dar aveam mâinile ocupate. Doar peste două ore am văzut câte mesaje primisem.

Abia după ce am ascultat mesajele am aflat că dragul ei bunic suferise un atac de cord minor, într-un moment deosebit de nefavorabil, tocmai când urca scările spre apartament. Căzuse. Se rostogolise pe scări în jos. Și zăcuse acolo cel puțin o jumătate de oră, aproape inconștient, până ce-l găsise Lily. Ambulanța avusese nevoie de zeci de minute ca să ajungă. Iar el își pierduse cunoștința sub privirile ei. Îl resuscitaseră sub privirile ei. Apoi ea așteptase, incapabilă să mai privească, cât bunicul ei luptase pentru viață și izbutise cu greutate să se agațe de tărâmul celor vii.

Părinții ei plecaseră în străinătate, Langston era la cursuri, unde nu i se permitea să se uite la telefon. Eu, prea ocupat să-i împletesc cadoul-surpriză, ca să bag de seamă că mă sunase. Era singură în sala de așteptare a spitalului New York–Presbiterian, pe cale să rămână fără ceva ce nu socotise niciodată că ar putea să piardă într-o bună zi.

Bunicul supraviețuise, însă durase mult să se pună iarăși pe picioare. Trăia, dar pașii de recuperare erau dureroși. Trăia fiindcă îl ajutase ea să trăiască, iar ajutorul ăsta avea un preț. Să-l știe murind ar fi fost groaznic, însă aproape la fel de rău era să-l vadă suferind întruna, într-o frustrare continuă.

Părinții ei se întorseseră acasă. Langston se oferise să ia o pauză de la facultate. Am încercat să fiu și eu prezent. Bunicul era responsabilitatea ei; Lily nu ar fi îngăduit să fie altfel. Iar el avea dureri prea mari ca să se împotrivească. Nici măcar nu-l puteam învinui — dintre noi toți, pe ea aș vrea-o și eu să mă ajute să merg din nou. Pe ea aș vrea-o și eu să mă aducă înapoi la viață. Chiar dacă lui Lily viața nu i se mai părea, acum, la fel de splendidă ca înainte.

Cei încrezători în bine sunt întotdeauna mai afectați când lucrurile merg prost. Nu voia să vorbească despre asta, iar eu nu aveam vocabularul necesar ca să o fac să vadă situația altfel. Mi-a spus că vrea să fiu locul ei de evadare și asta m-a măgulit. O sprijineam cât puteam, însă era vorba de suportul pasiv al unui scaun ori stâlp, nu de sprijinul activ al unei ființe umane care ține cu capul deasupra apei un alt om. În vreme ce bunicul ei intra și ieșea din spitale pentru operații și complicații de la operații, apoi urma tratamente de refacere, petreceam tot mai puțin timp împreună — mai puțin timp de hoinărit prin oraș, mai puțin timp de hoinărit prin gândurile celuilalt. Examenele de final de an au trecut într-o clipită — apoi a venit vara. Lily s-a înscris voluntară la clinica de recuperare unde se trata bunicul ei, ca să-i fie aproape și ca să-i ajute și pe alții aflați în nevoie. Mă simțeam vinovat fiindcă, în aceeași perioadă, eu îmi petreceam timpul împărțindu-mă între vacanțe cu fiecare dintre părinții mei — tata încerca să șteargă amintirea călătoriei mele cu mama la Montréal printr-un sejur la Paris. Îmi venea să urlu la tata că mă duce la Paris, dar mi-am dat seama ce plod răsfățat aș fi fost dacă urlam la tata că mă duce la Paris. Nu voiam, în principiu, decât să mă țin departe de el și cât mai aproape de Lily.

Lucrurile s-au mai îmbunătățit odată cu începerea noului an școlar. Bunicul putea din nou să meargă singur, așa că începea s-o mai alunge pe Lily de lângă el, spre binele ei. Aș fi crezut că o să se simtă ușurată. Se și purta de parcă se simțea ușurată, însă o parte din ea continua să fie înfricoșată. Totuși, în loc s-o iau la întrebări în privința asta, i-am făcut jocul, gândindu-mă că dacă ne prefacem că totul e bine, va veni un moment în care senzația că ceva nu e în regulă se va transforma în senzația că totul este aproape în regulă până când, în cele din urmă, totul va fi chiar în regulă.

Era ușor de crezut că reveniserăm la normal, școala mergându-ne din plin și fiind înconjurați de prietenii noștri. Ne bucuram, eram iarăși în stare să rătăcim prin oraș și, în același timp, să uităm de oraș. Existau teritorii lăuntrice la care nu puteam ajunge, însă și altele, multe, la care aveam acces. Partea din ea care se simțea amuzată de felul în care unii proprietari de câini seamănă cu dulăii lor. Partea din ea care plângea la show-uri TV unde restaurante falimentare erau salvate de la dezastru. Partea din ea care ținea în camera ei o pungă cu bezele vegane, să fie pentru când trec eu pe acolo, doar fiindcă îi spusesem cândva că mă dau în vânt după ele.

Dar odată cu apropierea Crăciunului, începuseră să apară fisurile.

De obicei se întâmpla ca perioada Crăciunului să mă facă să-mi simt inima mică și dură ca un tichet de cadouri. Uram felul în care străzile erau dominate de dulcegăria diabetică a turiștilor și cum zumzetul obișnuit al orașului era înecat în sentimente-clișeu înzorzonate. Cei mai mulți numărau zilele până la Crăciun ca să nu piardă

șirul cumpărăturilor ce se cereau făcute; eu le număram ca să scap odată și de Crăciunul ăla, așteptând ivirea unor zile mai întunecate, mai autentic iernatice.

Nu avusesem loc, în inima mea de soldățel de plumb, pentru Lily, însă ea izbutise oricum să se strecoare acolo. Și adusese Crăciunul cu ea.

Nu aș vrea să fiu greșit înțeles — tot mi se pare o făcătură să predici generozitatea la sfârșit de an și să devii amnezic într-ale generozității odată ce s-a întors fila. Lui Lily îi ieșea bine fiindcă ea era bună pe tot parcursul anului. Și acum devenisem capabil să văd această bunătate și la alții — așteptându-l pe Langston la Le Pain Quotidien, vedeam această perpetuă generozitate la felul în care cuplurile se sorbeau din ochi și, și mai mult, la felul în care mulți părinți (până și cei exasperați) își priveau copiii. Zăream acum, peste tot, părți din Lily. Doar că le văzusem mai puțin, în ultima vreme, în Lily.

În mod clar, nu eram singurul, fiindcă în momentul în care s-a așezat la masă, Langston a zis:

— Știi ce, ultima chestie pe care-aș ține s-o fac ar fi să cad la pace cu tine, dar ceva trebuie făcut și trebuie făcut de îndată.

— Dar ce s-a-ntâmplat? am vrut să aflu.

— Au mai rămas 12 zile până la Crăciun, corect?

Am dat din cap încuviințând. Într-adevăr, eram în 13 decembrie.

— Păi, înainte cu 12 zile de Crăciun, lipsește ceva important din apartament. Știi de ce?

— Termite?

— Ține-ți gura! Chestia importantă care lipsește este *pomul de Crăciun*. Lily, de obicei, abia așteaptă să terminăm ce rămâne prin frigider după Ziua Recunoștinței

și o și zbughește afară, să ia brad — are senzația că în orașul ăsta cei mai buni brazi sunt luați din timp și că, dacă aștepți prea mult, riști să te alegi cu un pom care nu-i demn de Crăciun. Așa că avem pom înainte de 1 decembrie, după care ea își petrece următoarele două săptămâni decorându-l. În a paisprezecea zi a lunii decembrie, familia noastră ține o ceremonie solemnă de aprindere a luminițelor din brad — Lily se poartă ca și cum ar fi o tradiție veche, dar adevărul e că a pornit-o chiar ea, când avea șapte ani, iar acum *pare* o tradiție veche a familiei. Doar că, anul ăsta, nimic. Nici urmă de brad. Toate ornamentele au rămas în cutii. Și aprinderea oficială a luminițelor ar trebui să fie mâine. Doamna Basil E. a comandat deja gustările — și nu știu cum să-i spun că nu avem pom pentru beculețe.

Îi înțelegeam temerile. Aștepta cu groază clipa în care strămătușa lor — pe care o numim cu toții doamna Basil E. — urma să deschidă ușa apartamentului lor, să adulmece pe loc lipsa pomului și să le dea, fără s-o ascundă, întreaga măsură a dezaprobării sale.

— Atunci de ce nu cumperi un pom și gata? l-am întrebat.

Langston s-a plesnit literalmente cu palma peste frunte, uluit de neghiobia mea.

— Fiindcă asta e treaba lui Lily! Asta adoră Lily să facă! Și să-l luăm fără ea ar fi ca și cum i-am scoate ochii că n-a făcut-o, am supăra-o și mai rău.

— Corect corect corect! am zis.

S-a apropiat ospătărița și am comandat câte o felie de tartă — știam, cred, amândoi că nu avem în noi suficientă conversație cât să ne țină pentru un prânz propriu-zis.

După ce am comandat mâncarea, am continuat:

— Ai întrebat-o despre pom? Adică, dacă vrea să cumpere unul?

— Am încercat, a zis Langton. Direct, chiar: „Hei, ce-ar fi să ne luăm un pom?" Și știi ce mi-a răspuns? „Pur și simplu, nu simt impulsul în clipa asta."

— Nu pare deloc răspunsul tipic pentru Lily.

— Știu! Mi-am zis, așadar, că urgențele necesită măsuri urgente. De aceea ți-am trimis SMS-ul.

— Dar ce pot eu să fac?

— N-a pomenit deloc de subiectul ăsta?

Chiar dacă aveam o conversație amicală, nu voiam să-i spun lui Langston tot adevărul — că Lily și cu mine nu mai vorbiserăm cine știe ce în săptămânile de după Ziua Recunoștinței. Ne mai duceam, când și când, pe la vreun muzeu ori să luăm cina. Ne mai sărutam, ne mai hârjoneam — dar nimic din ce le-ar fi fost interzis minorilor să vadă la televizor. Aparent, continuam să ne vedem. Dar parcă ne vedeam doar de ochii lumii.

Nu i-am spus o vorbă despre asta lui Langston, stânjenit că lăsasem să se întâmple așa ceva. Și nu i-am spus o vorbă lui Langston, fiindcă mă temeam că o să-l alarmeze. Când de fapt propriile mele alarme erau cele care n-ar fi trebuit să fie decuplate.

Așa că, în loc să intru în detalii, am zis:

— Nu, n-am vorbit cu ea despre pomul de Crăciun.

— Și nu te-a invitat la ceremonia de aprins luminițele?

Am clătinat din cap.

— E prima oară când aud de ea.

— M-am gândit eu. Cred că singurii care au de gând să vină sunt cei din familie, care apar an de an. Lily, de obicei, trimite invitații. Dar cred că nici asta n-a avut chef să facă.

— E limpede, trebuie să facem ceva.

— Da, dar ce? Chiar simt că ar fi o trădare dacă aș cumpăra eu bradul.

M-am gândit o clipă și mi-a venit o idee.

— Dar dacă ar fi un clenci? am întrebat.

Langston a înclinat capul și m-a fixat cu privirea.

— Te ascult!

— Ce-ar fi dacă aș lua *eu* pomul? Cadou. O parte din cadoul meu de Crăciun pentru Lily. Ea nu știe că știu de tradiția familiei. Aș putea s-o fac pe prostul și să intru cu bocancii în toată istoria.

Langston nu a dat semne că i-ar plăcea ideea, fiindcă asta ar fi însemnat că mă place pe mine, fie și pentru un minut măcar. Însă imediat i-au sclipit ochii într-un fel care, pentru moment, a părut că nu lasă loc de îndoială.

— I-am putea spune că e pentru cele 12 zile ale sărbătorilor, a zis. Ca să sărbătorim zilele care mai sunt până la Crăciun.

— Dar cele 12 zile de sărbătoare nu sunt *după* Crăciun?

Langston a eliminat cu un gest obiecția.

— Un amănunt irelevant.

Nu eram convins că e atât de simplu, dar merita încercat.

— Bine atunci, am zis. O să aduc pomul. Tu te prefaci surprins. Conversația asta nu a avut loc niciodată. În regulă?

— În regulă.

Ne-au sosit produsele de patiserie și ne-am înfipt în ele. Cam în 70 de secunde, am și terminat. Langston a dus mâna la portofel — ca să plătească, mi-am închipuit. Însă, ce să vezi, încerca acum să împingă spre mine niște bancnote de 20.

— Nu vreau banii tăi meschini! am exclamat, poate cam tare pentru restaurantul în care ne aflam.

— Poftim?

— Mă ocup eu, i-am tradus, împingând banii pe masă înapoi spre el.

— Dar pricepi, sper... trebuie să fie un pom ca lumea. Cel mai frumos!

— N-ai nicio grijă, l-am asigurat, rostind apoi o propoziție care circula prin New York, monedă și marfă de schimb, din vremuri imemoriale: Știu eu un tip.

Fiind aproape imposibil pentru newyorkezi să aibă acces la brazii de Crăciun, în fiecare decembrie brazii erau cei care veneau la newyorkezi. Prăvălii unde îndeobște, în față, dădeai peste găletușe cu flori ajungeau fără veste copleșite de dumbrăvi întregi de pini sprijiniți de perete. Spațiile goale erau umplute cât ai bate din palme cu molizi fără rădăcină, iar unele puncte de desfacere rămâneau deschise până târziu, în caz că te măcina, la 2 noaptea, nevoia de a-ți găsi un simbol al Crăciunului cu care să-ți marchezi teritoriul.

Standurile improvizate unde se comercializau brazii aveau ca lucrători comerciali niște indivizi care arătau de parcă ar fi luat o pauză de la traficat droguri, încercând în loc o nouă afacere cu ace. La altele stăteau niște indivizi în șube, veniți parcă pentru întâia oară din nordul statului și, Dumnezeule, ce mare era orașul ăsta mare! Își luau adesea, ca ajutoare, elevi dispuși să ocupe posturile cele mai temporare de pe piața muncilor sezoniere. Anul ăsta, unul dintre elevii respectivi era bunul meu prieten Bum.

Pentru siguranță, înainte de a primi slujba, își făcuse ucenicia. După ce văzuse atât de multe desene animate cu *Charlie Brown și Crăciunul*, ajunsese să creadă că se căutau pomii sfrijiți și veștezi, fiind în spiritul Crăciunului să ai grijă de unii ca ei, decât să-ți aduci acasă un pom puternic și independent. De asemenea, mai credea și că, după ce trece Crăciunul, pomul trebuie replantat. Mă păștea o discuție dificilă cu el.

Din fericire, confuzia din capul lui Bum era compensată de sinceritate, așa că începuse să umble vorba despre taraba de pe 22nd Street, unde lucra ca elf-șef. Cred că această recunoaștere era îndejuns să-l facă să se bucure că dăduse cu piciorul internatului, în ultimul său an de liceu, ca să rămână în Manhattan. Mă ajutase deja să găsesc pomi pentru mama și, respectiv, pentru tata. (Mama s-a ales cu pomul care arăta cel mai bine.) Eram sigur că o să-i placă misiunea de a găsi cel mai tare pom pentru Lily. Și totuși, apropiindu-mă, ezitam. Nu din cauza lui Bum, ci din cauza... Sofiei.

Odată ce Bum sărise din barca liceului cu internat, noul an școlar adusese cu el și alte câteva surprize. Destul de surprinzător se dovedea faptul că fosta mea prietenă, Sofia, se mutase împreună cu familia înapoi în New York, asta după ce juraseră că nu o să mai părăsească în veci Barcelona. Deloc surprinzător era că, deși mă bucuram să o văd, nu se putea vorbi despre o situație de genul „s-a întors fosta-n oraș și o să intru în bucluc". Însă ÎMI CĂZUSE FAȚA de uimire când începuse să iasă cu Bum... apoi să tot iasă cu Bum... și să iasă din ce în ce mai des cu Bum până ce, fără să apuc să mă dumiresc, *se combinaseră*. Lucru care, în mintea mea, însemna să iei cea mai fină și mai scumpă brânză din lume și s-o trântești

în cel mai răpănos burduf de câine. Țineam la amândoi, în feluri diferite, și când îi vedeam împreună mă apuca durerea de cap.

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să dau pe la taraba lui Bum și să descopăr că e și Sofia acolo exact atunci, ca să-și emită vibrațiile amoroase pe o porțiune cât mai vastă a zonei metropolitane. Erau în perioada lunii de miere și asta făcea chestia aiurea pentru aceia dintre noi care lăsaseră în urmă partea cu mierea și intraseră în acea perioadă a relației în care luna, după faze, crește sau scade.

M-am simțit deci oarecum ușurat când am văzut că Bum nu era cu Sofia, ci tocmai discuta cu o familie de șapte, opt sau nouă membri — greu de spus cu atâția plozi vânzolindu-se împrejur.

— *Iată* pomul care v-a fost menit, le spunea părinților, de parcă ar fi fost un uimitor pomicultor căruia pomul îi șoptise personal la ureche că sufrageria acelor oameni era locul unde-și dorise dintotdeauna să ajungă.

— E prea mare, a rostit femeia, imaginându-și probabil covorul de ace căzute pe dușumea.

— E un pom cu inimă mare, așa este! a răspuns Bum. De aceea și simțiți o asemenea legătură cu el.

— Ce chestie, a zis bărbatul, mi se pare că chiar așa este!

Vânzarea a fost finalizată. În vreme ce încasa suma de pe card, Bum a dat cu ochii de mine și mi-a făcut semn să mă apropii. Am așteptat să plece familia respectivă, mai ales fiindcă îmi era teamă să nu calc pe vreunul dintre țânci.

— Frate, dar văd că-ți ții mușteriii ca pe ace, am observat când am ajuns mai aproape.

Bum a părut nedumerit.

— Asta e o referință la Ace Ventura? E bărbat bine, clar, dar nu cred că vreunul dintre ei îi semăna.

— Ace. Ace de brad.

— Aaa! Ace Ventura făcând-o pe bradul. Ar fi *beton*. Și-așa e genul țeapăn! Dar nu într-un sens nasol.

Pentru Bum, toate aceste replici nu păreau deloc niște jocuri de cuvinte. Iar ăsta era unul dintre motivele pentru care mă minunam că o persoană ca Sofia reușea să-și petreacă atât de mult timp cu el.

— Îmi trebuie un pom pentru Lily. Unul cu adevărat special.

— Îi iei un pom lui Lily?

— Mda. Cadou.

— Ce-mi place! Și de unde-l iei?

— De aici... mă gândeam.

— Uau! Ce idee tare!

S-a apucat să se uite în jur și, făcând asta, a bolborosit ceva ce suna periculos de asemănător cu *Oscar Oscar Oscar*.

— Oscar e vreun coleg? am întrebat.

— Se pun și pomii la socoteală, îi pot considera colegii mei? Adică, dacă tot sunt cu mine cât e ziua de lungă... și avem conversații așa de interesante...

— Oscar e unul dintre pomi?

— E pomul perfect.

— Și toți au nume?

— Doar cei care aleg să mi le spună. Că doar nu poți, pur și simplu, să *întrebi*. Ar fi o încălcare a spațiului privat.

A împins cel puțin o duzină de copăcei ca să ajungă la Oscar. Și când l-a scos la iveală, mi s-a părut că arată... ei bine, părea un pom ca toți pomii.

— Ăsta e? am zis.

— Stai, stai așa...

Bum a scos pomul dintre ceilalți și l-a tras spre bordură. Pomul era pe puțin cu jumătate de metru mai înalt decât el, însă Bum îl ducea de parcă nu ar fi fost mai greu decât o baghetă magică. Cu o stranie delicatețe, l-a așezat pe un suport și, de îndată ce pomul și-a lăsat crengile în voie, s-a întâmplat ceva — deschizându-și brațele, Oscar m-a făcut să trec sub lumina becurilor stradale.

Bum avea dreptate. Ăsta era pomul!

— Îl iau, am zis.

— Super, a replicat Bum. Ți-l ambalez? Dacă tot e cadou?

L-am asigurat că o fundă va fi de ajuns.

Să oprești în stradă un taxi când ești adolescent nu-i treabă ușoară. Să prinzi unul când ai un pom de Crăciun în spinare frizează imposibilul. Mi-am mai rezolvat niște treburi, așadar, până ce și-a terminat Bum tura, apoi, împreună, l-am dus pe Oscar cu mașina la apartamentul lui Lily din East Village.

Nu prea dădusem pe-acolo în ultimul an. Lily zicea că nu se cade să-l deranjăm pe bunicul ei, însă cred mai degrabă că aș fi adăugat un element în plus la haosul din casa lor. Părinții ei se aflaseră prin preajmă, cum nu se mai întâmplase de ani buni — lucru care ar fi trebuit să-i fie de mare ajutor lui Lily, dar de fapt nu însemna altceva decât că Lily trebuia să aibă grijă de două persoane în plus.

Langston a fost cel care a deschis ușa, iar când ne-a văzut pe mine și pe Bum, a început să strige „Uau! Uau! UAU!" atât de tare, încât m-am gândit că Lily e acasă

și că aude și ea. Langston mi-a spus apoi că era plecată cu bunicul la un consult. Ai lui nu erau prezenți, fiind sâmbătă, și ce să fi căutat asemenea persoane însetate de socializare pe-acasă într-o sâmbătă? Ne aflam acolo, așadar, numai noi trei... și Oscar.

Când l-am așezat pe Oscar pe suportul lui din camera de zi, am încercat să nu bag de seamă ce tern și ponosit părea apartamentul, de parcă în ultima lună, sau așa ceva, nu făcuse altceva decât să se prăfuiască și să se decoloreze. Știam cum merg lucrurile în familia asta: însemna că bunicul fusese scos din joc și că Lily avusese altele pe cap. Ei doi fuseseră dintotdeauna adevărații străjeri ai fortăreței.

În timp ce Oscar se înălța semeț, am băgat mâna în rucsac și am scos piesa de rezistență, căreia, speram, nu avea să-i reziste nimeni.

— Ce faci? a întrebat Langston observând că pun diverse chestii pe ramurile lui Oscar.

— Ăia-s curcani în miniatură? s-a băgat Bum. O să fie ca pomul ăla pe care-l aveau la Plymouth Rock?

— Sunt potârnichi, am explicat ridicând o bucățică de lemn cioplit în formă de pasăre, cu o gaură mare pe mijloc. Mai exact, inele de șervețele, în formă de potârniche.

Nu găsisem ornamente sub formă de potârnichi la magazinul al cărui nume nu pot să-l pronunț. (Se chema Amintiri de Crăciun, și denumirea asta mă făcea să am poftă de băut bomboane efervescente Pop Rock cu cola. Trebuia să-i zic, în gând, Amețiri de Crăciun ca să pot intra.)

— Dacă facem faza cu cele 12 zile de sărbătoare, atunci să reprezentăm cele 12 zile. Lily poate împodobi restul

pomului. Dar o să fie un păr cu potârnichi. Așa că în vârf o să punem... o pară!

Am scos din rucsac para, așteptându-mă la admirația celorlalți. Însă reacția întârzia să apară.

— Nu poți să pui o pară în vârf, a zis Langston. O să arate aiurea. Plus că para o să se strice într-o zi, două.

— Dar trebuie să fie o pară! Într-un pom cu potârnichi! m-am pus pe argumentat.

— M-am prins, a zis Langston.

Bum, între timp, a mormăit a nedumerire. Nu se prinsese.

— Ai vreo idee mai bună? l-am provocat.

Langston s-a gândit o clipă și a zis:

— Da.

A pășit spre o fotografie mică, atârnată pe perete, și a luat-o din cui.

— Asta!

Mi-a arătat-o. Era, poate, veche de jumătate de veac, dar l-am recunoscut instantaneu pe bunicul lor.

— E cu bunica ta?

— Dap! Iubirea vieții lui. Iată o pereche[1], o dragoste ca *para* focului.

O pereche, deci, o dragoste ca *para* focului într-un copac cu potârnichi. Perfect!

Am încercat de mai multe ori până am reușit să amplasăm fotografia — eu și Langston potrivind-o pe diverse crengi, Bum rugându-l pe Oscar să nu se miște. Am izbutit să o punem aproape de vârf, și păsările ciugulind dedesubt.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil. În lb. engl., *pair* (pereche) se pronunță la fel ca *pear* (pară). (*N.r.*)

Cinci minute mai târziu, ușa din față s-a deschis și Lily a intrat împreună cu bunicul. Apucasem să-l cunosc cu câteva luni înainte de accidentul de pe scară și mă surprindea să văd cât de mititel era acum — de parcă, în loc să umble prin spitale și centre de recuperare, fusese spălat și intrase la apă.

Totuși, avea același fel de a strânge mâna cu fermitate. În clipa în care m-a văzut, mi-a și întins mâna:

— Merge treaba, Dash?

Și mi-a strâns mâna, nu glumă!

Lily nu m-a întrebat ce caut acolo, însă întrebarea i se vedea limpede în ochii osteniți.

— Cum a fost la doctor? a întrebat Langston.

— Mai bine decât pe mâna cioclilor! a replicat bunicul.

Nu era prima oară când îl auzeam făcând gluma asta, ceea ce însemna că Lily o auzise de vreo 200 de ori pe puțin.

— Cioclii au mâna rece, sau ce? a întrebat Bum dând buzna pe hol.

— Bum! a exclamat Lily, acum nedumerită de-a binelea. Ce cauți aici?

A trebuit să intervină Langston.

— Spre surprinderea mea, Romeo al tău, aici de față, ne-a adus, cam devreme, un cadou de Crăciun.

— Aici! am zis luând-o pe Lily de mână. Închide ochii! Hai să-ți arăt!

Mâna lui Lily nu era fermă ca a bunicului. Cândva, când mâinile noastre se atingeau, emiteau o pulsație electrică. Acum era mai mult o gâdilare. Plăcută, dar prea vagă.

Însă a închis ascultătoare ochii. Și, când am ajuns în camera de zi și i-am spus să-i deschidă, a făcut întocmai.

— Fă cunoștință cu Oscar! am spus. E cadoul tău pentru întâia zi de sărbători.

— E și o pereche, o dragoste ca *para* focului, în pomul cu potârnichi! a răcnit Bum din hol.

Lily s-a uitat cu luare-aminte. Părea surprinsă. Ori poate avea o reacție așa rigidă tot din cauza oboselii. Apoi s-a declanșat ceva, aducându-i un zâmbet pe față.

— Chiar nu trebuia să..., a dat să zică.

— Așa am vrut! m-am grăbit să rostesc. Chiar am vrut mult, mult!

— Dar unde e *para*? a întrebat bunicul.

Apoi a văzut fotografia reprezentând perechea și dragostea ca *para* focului. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Aha, am priceput. Noi suntem...

Lily a văzut și ea poza, dar, dacă o fi lăcrimat, trebuie să o fi făcut discret. Sincer să fiu, habar nu aveam ce-i trecea prin cap în momentul ăla. Am aruncat o privire spre Langston, care o studia la fel de asiduu și la fel de lipsit de răspunsuri.

— Sărbători fericite! am zis.

Lily a scuturat din cap.

— Prima zi de sărbătoare e Crăciunul, a șoptit.

— Anul ăsta e altfel. Pentru noi.

Langston a declarat că era timpul să aducem ornamentele. Bum s-a oferit voluntar chiar în clipa în care bunicul a dat să plece după cutii. Asta a făcut-o pe Lily să redevină atentă la noi — l-a ajutat pe bunicul ei să pășească, greoi, până la canapeaua din camera de zi și i-a spus că anul ăsta poate s-o facă pe supraveghetorul. Mi-am dat seama că bunicului nu-i prea convenea, dar nici nu voia să o supere pe Lily protestând. Așa că s-a așezat pe canapea. De dragul ei.

Când au fost aduse cutiile, mi-am dat seama că era timpul să plec. Era o tradiție de familie și, dacă rămâneam, aș fi simțit apăsătoarea greutate a prefăcătoriei, în același fel în care o simțeam pe Lily împovărată de o bucurie falsă, pretinzând că vrea să facă ce o încurajam noi să facă. Avea să le cânte în strună lui Langston, bunicului și părinților ei după ce se întorceau. Dacă rămâneam, ar fi făcut-o și pentru mine. Însă eu voiam să o facă pentru ea. Voiam să simtă magia Crăciunului cu aceeași intensitate ca anul trecut pe vremea asta. Însă avea să fie nevoie de mai mult decât de un pom perfect. Ar fi fost nevoie de un miracol.

12 zile.

Aveam 12 zile.

Îmi petrecusem toată viața evitând Crăciunul. Dar nu și anul ăsta. Nu, anul ăsta îmi doream cel mai mult ca Lily să fie fericită din nou.

2
LILY

Două turturele (pe un pulover reciclat)

Sâmbătă, 13 decembrie

Mă scoate din minți încălzirea globală, din toate motivele evidente, dar cel mai tare mă enervează că-mi strică sărbătoarea Crăciunului. În perioada asta din an ar trebui să ne clănțăne dinții de frig și să purtăm paltoane, fulare și mănuși. Afară, ar trebui să-ți vezi aburul respirației și trotuarele să fie acoperite cu zăpadă, în vreme ce înăuntru membrii familiilor beau ciocolată caldă la gura sobei, strânși laolaltă, cu animale de companie cu tot, ca să-și țină de cald. Nu există o pregătire mai bună pentru Crăciun decât un ger năprasnic. Contez pe voie bună, cântece voioase, prăjituri multe în cuptor, compania oamenilor preferați și importantele cadouri de sezon. Zilele de dinainte de Crăciun nu ar trebui să fie ca asta de azi, adică să fie cald, oamenii să iasă la cumpărături doar în cămăși și să bea cafele cu gheață și mentă (bleah!), jucătorii de Frisbee, doar în tricouri, să-i umple de cucuie pe cei care-și plimbă câinii în Tompkins Square Park, aruncând

discurile de plastic nepăsători că ratează ținta, cum ar face într-o zi de primăvară. Anul ăsta gerul nu intenționa să apară ca să contribuie la atmosfera de Crăciun, așa că, până o făcea, nu aveam de ce să mă agit prea tare că ar fi cea mai frumoasă perioadă a anului.

Afară nu era suficient de frig, așa că am adus eu gerul înăuntru și l-am îndreptat spre Dash, care nu-l merita.

— Dacă trebuie să pleci, pleacă, i-am zis cu brutalitate.

Brutalitate. Ăsta era un cuvânt de-ale lui Dash — obscur, prea puțin folosit îndeobște, distant —, așa că mi s-a părut ciudat până și faptul că îmi venea în minte. Împreună cu celelalte un milion de obligații pe care le aveam în clipa aceea pe cap, mai aveam și de tocit pentru testul de admitere, lucru care-mi lăsa un gust *sălciu.* (Cum te poate pregăti pentru universitate o materie care-ți cere să cunoști un asemenea cuvânt? Exact... mai deloc. Risipă de cuvinte, risipă de timp, certitudinea absolută că nu o să mă ridic la înălțimea speranțelor alor mei de a intra la un colegiu bun — nu-mi folosea la nimic un cuvânt nou în vocabular: *sălciu.)*

— Nu vrei să rămân, nu-i așa? a întrebat Dash, parcă rugându-mă să nu-i cer să mai petreacă timp în plus cu bunicul meu beteag și cu frate-meu, care în zilele bune abia dacă-l tolerează pe iubitul meu, și în cele mai rele îl tratează cu grosolănie.

M-aș simți prost în privința animozității dintre Langston și Dash dacă nu mi s-ar părea că pentru ei meciurile astea sunt distractive. Dacă la un concurs de cultură generală tema ar fi „Lily", la întrebarea „Ce înseamnă pentru ea un tip interesant?" răspunsul ar fi „N-are *nici cea mai vagă idee*".

— Vreau să faci doar ce vrei să faci, am răspuns.

Deși aș fi vrut să-i zic: *Rămâi, Dash! Pomul de Crăciun pe care mi l-ai dăruit e așa de drăguț și e exact ce nu știam că-mi trebuie — de la tine și de la aceste sărbători. Și cu toate că am o grămadă de chestii pe care trebuie să le fac acum, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să mă ajuți la împodobitul pomului. Ori să stai pe canapea, să te uiți la mine cum îl decorez și să comentezi răutăcios despre tradițiile păgâne confiscate de creștinătate. Doar să-mi fii aproape.*

— Îți place pomul? a întrebat Dash, însă deja se încheia la jachetă, prea groasă pentru o zi atât de caldă, și se uita la telefon de parcă ar fi avut de citit mesaje care-l ademeneau către locuri mai plăcute decât aici, cu mine.

— Cum să nu-mi placă? am zis, nedorind să insist cu mulțumirile.

Nici nu apucasem să desfac globurile când Dash își anunțase intenția de a pleca, apoi a făcut-o exact în momentul în care deschideam cutia-cadou de la Strand pe care mi-o dăruise chiar Dash pe 19 ianuarie, cu ocazia zilei de naștere a scriitoarei Patricia Highsmith. Înăuntru era un glob roșu-auriu cu un desen în peniță înfățișându-l pe Matt Damon în rolul din *Talentatul domn Ripley*. Cine altul decât Dash s-ar fi simțit încântat până într-atât de o asemenea decorațiune, cu mutra unui celebru criminal în serie al literaturii, încât să i-o dea în dar iubitei lui? Darul acesta mă făcuse să-l ador încă și mai mult pe Dash. (Mă gândeam la personajul literar, nu la criminalul în serie.) Pusesem la păstrare cutia, în februarie, cu un oftat de speranță — că vom mai fi împreună când va sosi iarăși vremea împodobitului. Și uite că eram împreună. Relația noastră era totuși cumva *efemeră* (în sfârșit, un cuvânt din programă care părea să se aplice vieții mele). Nu-mi mai lăsa impresia că era reală. Părea mai mult o obligație

care persistase cumva până acum, așa că am fi făcut bine s-o mai ducem până la sărbători, fiindcă de sărbători începuse. Puteam apoi să nu ne mai prefacem că ceea ce era inițial bun și adevărat mai exista acum... poate că încă era adevărat, dar cu siguranță nu era tocmai în regulă.

— Să te porți frumos cu Oscar, a zis Bum și a salutat milităreşte pomul.

— Cine-i Oscar? am întrebat.

— Pomul! a exclamat Bum de parcă ar fi ținut de domeniul evidenței și, cine știe, îl jignisem pe Oscar neștiindu-i numele. Haide, Dash, nu vrem să pierdem începutul!

— Dar unde vă duceți, băieți? E mult de mers? i-a întrebat bunicul cu o notă de disperare în glas.

Fusese nevoit să stea mai mult în casă, de când cu atacul de cord și căzătura pe scări. Nu prea îl mai țineau picioarele să se plimbe pe stradă, așa că, practic, își interoga vizitatorii în privința activităților exterioare. Bunicul nu e genul de tip obișnuit să i se reteze aripile.

Ce-ar fi trebuit bunicul să-i întrebe, de fapt, ar fi fost ceva de genul: *Cum puteți să fiți așa de nepoliticoși, încât să aduceți pomul ăsta frumos și să plecați înainte ca pomul — Oscar, adică — să fie împodobit cum se cade? Ce indivizi fără maniere ați ajuns să fiți voi, copiii din ziua de azi?*

— Ne ducem la film, începe în 20 de minute, a zis Dash, a cărui față nu părea nici pe departe chinuită de vinovăție, în ciuda faptului că nu mă invitase și pe mine.

— Ce film? am întrebat.

Dacă Dash mergea să vadă fără mine singurul film pe care ardeam să-l văd, atunci ăsta era semnul clar că nu mai eram conectați și că, posibil, ne trebuia o pauză oficială. Numărasem zilele până la vacanța de iarnă ca să pot

merge la *Corgi&Bess*, și probabil că urma să-l mai văd de cel puțin cinci ori, la cinema, dacă-mi puteam face timp. Helen Mirren o joacă pe regina Elisabeta, bătrână, cu un câine corgi — care, din ce-am aflat, e o animație fantastic de bine realizată — nedezlipit de ea până ce, din cauza unor păcătoase de artificii, cățelul fuge. Bătrâna și fragila Bess și infirmiera ei trebuie acum să-l găsească undeva pe domeniul magicului castel Balmoral, ceea ce prilejuiește nenumărate aventuri pentru regină și cățeluș. Da, vă rog! Vă puteți baza pe mine pentru vizionări repetate, IMAX *și* 3D. Văzusem de destule ori trailerul ca să știu că e filmul meu preferat pe anul ăsta, dar nutrisem speranța că Dash o să-mi ofere, pe post de cadou, o seară la cinema. Nu doar filmul, ci și timpul petrecut cu el.

— Ne ducem la *Cursa de șoareci!* l-a înștiințat Bum pe bunicul, în felul în care o face de obicei, lăsând senzația că pune, la orice fleac, semn de exclamare.

În același timp, Dash mi-a răspuns:

— N-am crezut că ai vrea să vii, așa că nu te-am întrebat dacă vrei și tu bilet.

Dash avea dreptate. Nu voiam să văd filmul ăsta, fiindcă îl văzusem deja. Mie mi se părea o peliculă minoră, însă Edgar Thibaud adora filmul Pixar despre năstrușnicul șoricel din pod, pasionat de curse, care se plimbă în mașinuțe de jucărie după ce locatarii casei au adormit.

Nu i-am spus lui Dash că văzusem deja *Cursa de șoareci*, fiindcă mă dusesem la film cu Edgar Thibaud. Nu era niciun secret că mă vedeam uneori cu Edgar — Dash știa că Edgar face și el voluntariat (fiindcă-l obligase instanța) la centrul de recuperare unde se ducea bunicul —, neglijasem să-i spun însă că se mai întâmpla

să ne petrecem timpul împreună și după program. De obicei era vorba doar de o cafea, însă de data asta, pentru întâia oară, făcuserăm și altceva. Nu știu de ce m-am dus la film cu el. Nici măcar nu-mi plăcea așa de mult de Edgar Thibaud. Îmi plăcea, adică, suficient pentru un tip responsabil de moartea gerbilului meu pe când eram în clasa întâi. Dar, pur și simplu, nu aveam încredere în el. Poate că Edgar era proiectul meu secret și secundar de reabilitare, bunicul fiind cel principal și cu adevărat important. Voiam să-l ajut pe Edgar să devină un tip de treabă, deși erau șanse slabe, și dacă să vadă un film, însoțit de o fată, știind prea bine că interesul ei pentru el e absolut platonic, îl putea face să progreseze, puteam și eu să fac efortul ăsta. Mi-am spus că în ultimele luni fusesem extrem de ocupată și că aveam nevoie de atmosfera întunecată a unei săli de cinema, chiar dacă era un film de care nu-mi păsa, în compania unei persoane care nu mă interesa. Dacă aș fi văzut filmul cu Dash, aș fi stat mereu ca pe ace, întrebându-mă: *O să mă sărute acum? Dacă nu, atunci când?* Cu Edgar nu m-am putut întreba decât: *O să-mi ceară să-i plătesc floricelele?*

— Distracție plăcută, am zis, reușind să par voioasă, încercând să fiu o prietenă bună.

Nu puteam niciodată să fiu rece mult timp cu Dash. Acum, plecarea lui mă durea, ca și cum mi-ar fi făcut un dar fabulos doar pentru a mi-l lua apoi din mână.

— O să ne distrăm, sigur că da! a promis Bum, atât de nerăbdător să plece odată, încât a pornit spre ușă cu spatele, a dat peste o măsuță și a izbutit să trântească pe podea o veioză.

Veioza nu a avut de suferit cine știe ce — s-a stricat doar becul — însă zgomotul a fost de ajuns să trezească fiara care moțăise, în tot acest timp, la mine în dormitor. Boris, câinele meu, a sosit în goană în camera de zi și l-a pironit îndată pe Bum la podea.

— Jos! i-am comandat lui Boris.

Ca rasă, bullmastiffii sunt niște rezidenți în apartamente surprinzător de adecvați pentru dimensiunea lor, nefiind extrem de activi. Însă, în principiu, sunt câini de pază, chiar dacă înțelegători din fire — au tendința să-i blocheze pe intruși cu greutatea în loc să le facă rău. Bum, probabil, nu știa asta. Și eu aș fi făcut mutra înfricoșată a lui Bum dacă aș fi avut peste mine un câine de 65 de kilograme.

— Jos! am repetat.

Boris s-a dat jos de pe Bum și s-a oprit la picioarele mele, mulțumit că fusesem salvată. Însă agitația asta îl stârnise și pe membrul cel mai mic și mai blănos al familiei, trezindu-l din somn, așa că, leneș cum era de felul lui, a sosit agale în camera de zi pentru a evalua situația și a securiza perimetrul. Bunicul stă cu noi, acum, că nu mai poate locui singur. Motanul lui, Mâr, îl însoțește. Demn de numele purtat, motanul s-a stropșit la Boris, care, dacă se ridică pe două labe, e înalt cât o femeie adultă, și totuși se lasă terorizat într-un fel abject de pisica de cinci kilograme a bunicului. Bietul Boris a sărit ca ars și și-a pus labele din față pe umerii mei, scâncind, cu figura lui încrețită, simpatică, privindu-mă și transmițându-mi parcă: *Apără-mă, mami!* L-am pupat pe botul umed.

— Dă-te jos, băiete! N-ai nimic, i-am zis.

Apartamentul nostru e prea mic pentru atâția oameni și animale. Casa mea a juns să fie o afurisită de

grădină zoologică. Dar altfel nici n-aș fi vrut. Adică da, poate că mi-ar plăcea ca bunicul, cândva robust și sociabil, să nu mai fie limitat la spațiul apartamentului nostru de la etajul trei, fiindcă nu poate urca scările decât o dată pe zi, iar în unele zile, deloc. Însă dacă puhoiul de rubedenii și cadre medicale, care vin să-l viziteze și să-l ajute, îi alungă cea mai mare temere — aceea de a ajunge într-un cămin de bătrâni —, atunci grădina zoologică îmi convine. Scenariul alternativ e întunecat. Bunicul proclamă adesea că din casă nu pleacă decât în sicriu.

Langston a apărut din bucătărie, întrebând:

— Ce s-a întâmplat aici?

Iar asta l-a făcut pe Dash să se urnească, în cele din urmă.

I-a zis lui Langston:

— Mersi pentru ceaiul și biscuiții pe care nu mi i-ai oferit.

La care fratele meu:

— Cu plăcere. Dar ce, pleci deja? Minunat!

Apoi s-a îndreptat spre ușa casei și a deschis-o. Bum, uluit, s-a ridicat gata să iasă, în vreme ce Dash a mai ezitat un moment. Arăta de parcă ar fi avut de gând să-mi dea un pupic de rămas-bun, apoi, răzgândindu-se, s-a mulțumit să-l mângâie pe cap pe Boris. Iar Boris, trădătorul, i-a lins mâna lui Dash.

Eram eu amărâtă, însă asta nu înseamnă că nu sunt în stare să mă topesc atunci când un tip incredibil de chipeș, cu jachetă de lână căptușită, e drăguț cu câinele meu.

— O să aprindem luminițele mâine-seară, i-am zis lui Dash. Vrei să vii?

Mâine este 14 decembrie! Ziua în care de regulă aprindeam luminițele! Cum reușisem să ignor cu totul data asta atât de importantă, până ce Dash, literalmente, îmi plantase un pom în sufragerie? Cum se făcea că anul ăsta ceremonia mi se părea mai degrabă o corvoadă decât un motiv de bucurie?

— N-aș lipsi pentru nimic în lume, a zis Dash.

Lui Mâr nu-i păsa nici cât negru sub gheruțe că Dash acceptase invitația. S-a apucat să-l hăituiască iar pe Boris, făcându-l s-o rupă la fugă — direct într-un teanc înalt de cărți sprijinit de perete în camera de zi. Bunicul a țipat:

— Mâr, vino aici imediat!

Iar Boris s-a pus pe lătrat, în vreme ce Langston tocmai îi șuiera lui Dash:

— Hai, șterge-o odată!

Bum și Dash au ieșit din casă.

Știam că Dash se simte ușurat să plece.

În casa mea e întotdeauna forfotă. Gălăgie. Agitație. Păr de animale. Mulți oameni. Lui Dash îi plac liniștea și ordinea, și ar prefera să fie lăsat în pace cu cărțile lui decât să-și petreacă timpul cu familia. La pisici are alergie. Mă întreb câteodată dacă nu are și la mine.

Duminică, 14 decembrie

Acum un an, viața mea arăta cu totul altfel. Bunicul era într-o formă senzațională, se tot plimba prin Florida, unde-și găsise o iubită în complexul imobiliar pentru seniori. Eu nu aveam pe atunci nici animale de companie, și nici iubit. Și nici măcar nu înțelegeam tristețea.

Iubita bunicului a murit de cancer în primăvara asta și, curând, i-a cedat și lui inima. Știam că bunicul căzuse

rău de tot, însă în panica momentului n-am conștientizat asta pe deplin, fiind preocupată de așteptarea interminabilă a ambulanței, apoi de drumul la spital, după care de anunțatul familiei. Abia în următoarea zi, după ce a fost stabilizat, am înțeles cât de gravă îi fusese starea. Mă dusesem la bufetul spitalului să-mi iau ceva de mâncare și, când m-am întors, am văzut pe geamul camerei lui că, între timp, doamna Basil E., sora bunicului și mătușa mea preferată, sosise. E o doamnă înaltă, o prezență impunătoare, poartă costume croite perfect, bijuterii scumpe și e machiată impecabil. Însă în clipa aceea, înainte să dea ochii cu mine, am văzut-o pe marginea patului în care dormea bunicul, ținându-l de mână, vărsând lacrimi grele care-i făceau rimelul să alunece peste buzele date cu ruj.

Nu o mai văzusem niciodată plângând pe doamna Basil E. Acum, părea incredibil de măruntă. Am simțit junghiuri puternice în stomac și că mi se strânge inima. Sunt genul de tipă care vede jumătatea plină a paharului — mereu încerc să am o atitudine optimistă și așa mai departe —, dar nu puteam să ignor valul de tristețe care-mi invada corpul și sufletul la vederea îngrijorării și întristării ei. Eventualitatea ca bunicul să moară devenise, deodată, excesiv de reală, iar felul în care aveam să mă simt când urma în cele din urmă să se stingă părea o imagine mai posibilă ca niciodată.

Doamna Basil E. și-a lipit obrazul de chipul bunicului și a suspinat puternic. M-am temut, o clipă, ca bunicul să nu fi murit. Apoi mâna lui s-a întors la viață și bunicul i-a dat ușor o palmă, făcând-o să râdă. Am știut în clipa aceea că totul va fi bine, deocamdată — dar că niciodată nu va mai fi la fel ca înainte.

Și asta a fost prima fază a tristeții mele.

Faza a doua a venit în următoarea zi și a fost cu mult mai neplăcută.

Cum poate un simplu gest de afecțiune să schimbe totul?

Dash a venit să mă viziteze la spital. Cumpărasem de mâncare de la bufet, dar nu mă atinsesem de ea — prea mă apăsa situația asta, ca să-mi fie poftă de sendvișuri cu brânză veche ori cu salata veștedă oferită în loc de cartofi prăjiți, într-o încercare ratată de a-și arăta preocuparea pentru sănătatea consumatorului. Dash își dăduse probabil seama la telefon că eram extenuată — și că-mi era foame —, fiindcă apăruse cu o pizza de la restaurantul meu preferat, John's. (Cel din Village, nu din centru. Păi, se poate?) Pizza de la John's e pentru mine mâncarea numărul unu care mă alină, și chiar dacă blatul se răcise pe drumul de la restaurant la spital, inima mea nu ar fi putut fi mai fierbinte la vederea ei, dar și a lui Dash, care mi-o adusese.

Mi-a scăpat, prin urmare, un:

— Te iubesc mult de tot...

L-am îmbrățișat, mi-am lăsat capul pe umărul lui și l-am acoperit cu sărutări. A râs, zicând:

— Dacă știam că o pizza stârnește asemenea reacții, îți aduceam mai demult.

Nu mi-a zis că mă iubește și el.

Nu-mi dădusem seama ce simțeam până nu rostisem vorbele. Și nu fusese vorba doar că-mi adusese pizza.

Spunându-i lui Dash *te iubesc mult de tot*, voiam să-i transmit următoarele: *Te iubesc pentru că ești bun la suflet și pentru felul în care-ți sare țandăra. Te iubesc pentru bacșișurile exagerate pe care le dai chelnerilor când folosești*

cardul tatălui tău, ca să „redistribui averile". Ador felul în care arăți când citești — concentrat și visător, pierdut în altă lume. Îmi place că mi-ai sugerat să nu deschid niciodată o carte de Nicholas Spark și că, atunci când de curiozitate am citit una, apoi mai multe, ai fost așa de uluit și de jignit, ba chiar furios. Nu că le citisem, ci că le adoram. *Îmi place la nebunie să dezbat cu tine tema snobismului literar și-mi place că recunoști că, deși ție nu-ți plac „gunoaiele ipocrite și romantioase", multe alte persoane — inclusiv iubita ta — le apreciază. Îmi place cât de luminoasă, dulce și interesantă a devenit viața mea de când faci și tu parte din ea. Te iubesc pentru că ai răspuns, odată ca niciodată, chemării unui jurnal roșu.*

Bunicul a supraviețuit, însă o bucățică din mine a murit parcă în acea zi, fiindcă bucuria de a-mi da seama că iubesc pe cineva cu adevărat s-a dezumflat pe loc, înțepată de boldul senzației de însingurare.

Dash tot nu mi-a spus că mă iubește și el.

Nici eu nu i-am mai spus-o de atunci.

Nu-l învinuiesc — serios, nici gând. E drăguț și atent cu mine, știu că mă place. Mult. Uneori mi-aș dori să nu mai pară atât de surprins de chestia asta.

I-am spus *te iubesc mult de tot* și, în clipa aceea, am simțit-o până în ultima fibră, însă, de când momentul a trecut fără reciprocitate, am încercat să mă distanțez un pic de Dash. Nu-l pot face să simtă ceva ce nu simte și nu vreau să sufăr încercând, așa că am decis să-mi las iubirea pentru el în adâncul inimii, la foc mocnit, să mă port mai degajat și să fiu mai puțin solicitantă.

Faptul că am avut multe pe cap m-a ajutat. Am petrecut atât de puțin timp cu Dash în vremea din urmă, încât aproape că nu mă mai doare. Nu am încercat cu

tot dinadinsul să uit de iubire; pur și simplu, s-a întâmplat. Când nu sunt la școală, am de făcut teme sau teste pentru examenul de facultate, antrenament la fotbal și meciuri, mai trebuie să-l duc pe bunicul la fizioterapie, la doctori și în vizite la amicii lui. Ar mai fi cumpărăturile și gătitul, de care mama și tata nu se prea mai țin în ultimul timp, pe motiv că au slujbe noi în domeniul educației. Nu mai lucrează prin alte țări, dar e ca și cum ar face-o; slujba cea mai apropiată de casă pe care mama a izbutit să o găsească într-un timp atât de scurt, a fost aceea de profesoară de engleză cu jumătate de normă la o școală postliceală tocmai în Long Island, în vreme ce tati face naveta la un liceu cu internat de la dracu-n praznic, în Connecticut, unde ocupă postul de director. Langston se ocupă și el de bunicul, însă când vine vorba de treburi domestice ajută doar în stilul ăla de rahat, cum fac băieții. (Asta mă seacă, evident, dacă simt nevoia să recurg la cuvinte urâte.) Apoi mai am de plimbat câinii. Serviciile mele au atâta căutare, că doamna Basil E. îmi spune acum Lily Mogulul în loc de Lily Ursulețul. Cu toate sarcinile astea în spinare, să încerc să-mi fac timp pentru Dash pare mai mult o obligație decât o bucurie.

Sunt copleșită.

Lily Ursulețul cea copilăroasă e o amintire vagă acum. Mi se pare că, într-un an, am ajuns, dintr-o foarte tânără fată de 16 ani, una foarte bătrână de 17.

Așa de ocupată am fost, că am dat-o în bară urât de tot cu cadoul pe care intenționasem să i-l dau lui Dash la mica mea petrecere de aprindere a luminițelor din pom! Lucram la el de la începutul anului, dar îl lăsasem deoparte când începuseră dificultățile cu bunicul. Acum

oftam uitându-mă cu jale la resuscitarea sa, după atâtea luni trecute. Fratele meu a izbucnit în râs.

— Nu-i așa de *naspa*, nu, Langston? am zis.

— Este... simpatic, a zis după o lungă ezitare.

Langston și-a tras peste cap puloverul verde-smarald, apoi l-a aranjat pe el, dar era prea larg.

— Numai că Dash poartă cam aceleași măsuri ca mine și puloverul ăsta i-ar fi prea larg. Să presupun că te-apuci iar de făcut prăjituri, ca să-l mai îngrași un pic?

Puloverul fusese un cadou de Crăciun pentru tata, acum câțiva ani, cumpărat în urma unei erori, de la raionul cu măsuri excepționale. Nepurtat, încă în cutie. Mă apucasem să-i dau altă destinație puloverului, iar pânza roșie cu fulgi de zăpadă pe care o prinsesem în piept era o lucrare de artă originală. Erau cusute pe ea două turturele cocoțate una lângă alta pe o crenguță. Clopoțelul turturelei din stânga avea brodat pe el DASH, iar pe cel din dreapta cususem LILY.

Nu am putut să mă prefac că nu văd, după ce fratele meu a îmbrăcat puloverul. Trebuia să scot peticul cu turturele și să-l aplic pe altceva, o căciulă ori un fular. *Turturelele* chiar nu merg pe pulover, nici dacă te străduiești să le consideri adorabile. Aflasem cu o uriașă dezamăgire că turturelele nu sunt, în principiu, decât niște porumbei care uguie blând. Vreau să-mi zic că-s drăgălașe, fiindcă iubesc toate animalele, dar sunt din New York și știu: porumbeii nu sunt drăgălași defel. Te scot din sărite.

Și chiar nu pot să simt Crăciunul dacă mă iau de păsări gureșe care simbolizează anotimpul hibernal. I-am spus deci lui Langston:

— Ai dreptate, arată mizerabil. Nu pot să i-l dăruiesc lui Dash.

— *Te rog* să i-l dăruiești, a replicat Langston.

S-a auzit soneria, așa că am zis:

— Dă jos puloverul, Langston. Ne sosesc musafirii.

M-am cercetat în oglinda din hol și mi-am netezit părul, sperând că arăt prezentabil. Purtam îmbrăcămintea mea favorită de Crăciun, o fustă de pâslă verde cu reni cusuți pe poale și un tricou roșu cu inscripția CONTINUĂ SĂ CREZI înconjurând o imagine a lui Moș Crăciun. Mâncarea era la locul ei, beculețele fuseseră așezate pe amplele ramuri ale lui Oscar, animalele fuseseră închise la mine în dormitor ca gest de amabilitate față de oaspeții noștri. Crăciunul putea să înceapă. Magia putea să se întâmple.

M-am întrebat dacă la ușă avea să fie tatăl lui Dash. Chibzuisem eu că, dacă Dash și tatăl lui petrec mai mult timp împreună, o să se placă mai mult, iar o petrecere mică și modestă cu ocazia Crăciunului putea fi tocmai șansa de a le da o mână de ajutor. Îi trimisesem aseară o invitație mamei lui mai întâi, dar o refuzase pretextând că la aceeași oră are o întâlnire cu un client. Așa că trebuise, de dimineață, să-l invit în locul ei pe tatăl lui Dash.

A fost o surpriză, așadar, când, deschizând ușa, l-am văzut pe Dash încadrat de mama și tatăl lui.

— Ghici peste cine am dat? a zis.

Cred că părinții lui nu s-au mai aflat în aceeași încăpere din copilăria lui Dash, când fuseseră nevoiți să se înfățișeze la procesul de divorț.

Pe chipul lui Dash nu se citea deloc cheful de petrecere. Nici pe al părinților lui.

În sfârșit, de Crăciun era frig.

3
DASH

Găini înfoiate

Duminică, 14 decembrie

Știam eu că, dacă o pui pe Lily în cea mai sofisticată mașinărie cu raze X concepută vreodată, și dacă te uiți la rezultat cu cel mai sofisticat microscop disponibil în galaxie, nu o să găsești în celulele ei niciun firicel de rea intenție. Știam eu că cele întâmplate erau o greșeală izvorâtă din necunoaștere, nu din răutate ori cruzime. Știam eu că ea nu avea cum să priceapă ce greșeală cosmică făcuse.

Dar, drăcie cu pălărie, ce mă scotea din sărite!

Destul de rău fusese că, pe când ieșeam din apartamentul ei, mama se apucase să strige:

— Unde te duci? Vin cu tine!

Așa deci, mi-am spus. *Maică-mea s-a înțeles dintotdeauna bine cu Lily. Și asta m-a bucurat mereu. Și o să mă bucure mereu. E super că Lily vrea să împărtășească cu mai multă lume sărbătoarea luminițelor din pomul de Crăciun. Fă-i pe plac!*

Ba chiar am decis să nu mă supăr când mama a trântit un:

— Chiar ai de gând să te îmbraci așa?

Și m-a obligat să-mi pun o cravată. Era probabil prima vizită mamă-fiu într-o casă de om de când ivirea pubertății scosese de pe lista mea de priorități asemenea evenimente sociale. Am încercat totuși să mă ridic la înălțimea ocaziei. Am trăncănit în metrou despre ce alesese pentru citit, luna asta, clubul ei de lectură. După ce mi-am exprimat deplina ignoranță cu privire la operele lui Ann Patchett, am trecut la alte subiecte, precum faptul că urma să rămân în oraș de Anul Nou, în vreme ce ea și tatăl meu vitreg aveau să plece în vacanță. Nu mă deranja câtuși de puțin.

Apoi am ajuns la stația de metrou unde trebuia să coborâm ca să ajungem la Lily și, urcând scările spre suprafață, mama s-a agățat de brațul meu, zicând:

— Nu. Așa ceva... nu se poate... nu.

Mi-am zis mai întâi: *Ce coincidență! Din toate locurile unde putea să fie tata în după-amiaza asta, uite că s-a nimerit aici, în drumul nostru.*

Am văzut apoi că are un pachet în brațe... și mi-am dat seama că după-amiaza era compromisă într-un mare fel.

A înțeles asta și mama.

— Nu cumva Lily...? m-a întrebat.

Problema era că nici nu trebuia să răspund măcar. Știam amândoi că era posibil.

— O, nu! a exclamat mama, oftând adânc. Nu. *Nu!*

Cunosc o mulțime de copii care, când părinții divorțează, se simt triști din pricina evenimentelor care le-au făcut praf familia. Dar nu m-am numărat niciodată

printre ei. Chiar și un observator aflat în trecere ar putea vedea limpede că părinții mei scot unul din celălalt ce au mai rău în ei — iar eu nu eram tocmai un trecător. Când lucrurile s-au dus pe copcă — aveam nouă ani —, mi se părea un post cu normă întreagă să observ cum se poartă unul cu altul. Credeau amândoi că se înarmează cu ce au mai puternic, însă de fapt erau versiuni amplificate ale slăbiciunilor lor. La mama era o pendulare între panică și furie oarbă. La tata, un vârtej de aroganță și indignare îndreptățită. Încercasem să nu iau partea niciunuia, însă până la urmă veninul lui tata s-a dovedit mult mai rău decât neputința mamei. Tata nu a făcut nimic, de atunci, să iasă din acel tipar.

Lily știa cum mă simt în privința asta. Știa că mențin o vastă zonă demilitarizată între părinții mei. Era singura cale de a preveni eterna stare războinică a tatălui meu și durerea perpetuă a mamei.

Iar acum, mama era lovită în plin. Doar văzându-l pe tata.

— Habar n-am avut, i-am zis.

— Știu, mi-a răspuns, apoi, după un moment în care a părut să ia o decizie, a mers înainte, urmându-l pe tata.

— Nu trebuie să faci asta. Pe bune! O să-i explic eu lui Lily. O să înțeleagă.

Mama mi-a zâmbit.

— Nu putem lăsa teroriștii să învingă, Dash. Mă duc la sărbătoarea luminițelor din pomul de Crăciun indiferent dacă vine sau nu vine și taică-tău.

Ba chiar a grăbit pasul, așa că până să ajungem la blocul lui Lily ne aflam la doar un metru de tata. Care, în felu-i caracteristic, nu se uita în urmă.

— Tată! l-am strigat în cele din urmă, fiindcă ajunseserăm în același timp la treptele din față.

S-a întors, m-a văzut mai întâi pe mine. Și-a pus Masca Paternă. (Nu i s-a potrivit niciodată cine știe ce.) S-a uitat apoi la persoana de lângă mine și a tresărit de uluire, fără să se prefacă.

— Aaa! a făcut el.

— Mda, a replicat mama. *Aaa!*

Au stat acolo cloncănind vreun minut, schimbând amabilități care nu lăsau deloc impresia că erau amabilități. Mama l-a întrebat de sănătatea soției-noi-dar-nu-tocmai a tatei. Tata a întrebat de sănătatea soțului-nou-dar-nu-tocmai al mamei. Mi se părea o scenă suprarealistă — numele nu se potriveau cu vocile care le rosteau de obicei. Eram în ceață — așa și crescusem: pierdut în ceață. Nu-mi doream să mai trec prin asta.

Cadoul pe care-l ținea tata în brațe era ambalat — poate de nevastă-sa, poate de cei de la magazin. Oricum ar fi fost, arăta mai multă grijă decât cea cu care fusesem onorat eu în ultimii ani. Eu mă alegeam cu cecuri... dacă mă alegeam cu ceva. Și mereu felicitările de ziua mea le semna ea în locul lui.

Până să răspundă Lily la ușă, mama și tata se și apucaseră să se înfoaie — tata zicând „N-am știut că o să vii și tu", mama, „De ce ce n-aș fi venit?", până ce m-am înfoiat eu la amândoi, să tacă odată. Știam că avea să fie acolo întreaga familie a lui Lily și ultima chestie pe care mi-o doream era să vadă cu toții ce moștenire genetică aveam.

Lily ne-a deschis, moment în care a trebuit să-mi repet în cap, ca să nu uit cumva: *habar n-a avut habar n-a*

avut habar n-a avut. Așa că m-am abținut să țip la ea. I-am aruncat doar un:

— Ghici peste cine am dat!

Dacă aș fi avut o altă iubită, ar fi răspuns la sarcasmul meu tot cu sarcasm. *Peste Moșul cel Rău?* ar fi putut spune Lily. Sau peste Scrooge? Ori peste Muma lui Moș Crăciun? Dar Lily nu era genul care să răspundă așa. A întrebat:

— Vă iau paltoanele?

Numai că nu purtam niciunul palton.

În loc să răspundă, tata i-a întins cadoul.

— Pentru tine, dragă, i-a zis lui Lily.

— Aduceam și eu ceva, s-a băgat la repezeală mama, numai că Dash mi-a zis că nu e genul ăla de petrecere.

Tata s-a pus pe râs.

— Tipic! a zis în direcția lui Lily, de parcă ar fi știut și ea, ca și el, cât de nepriceput eram când venea vorba să-mi dau seama ce fel de petrecere era.

— Chiar *nu* e genul ăla de petrecere, a răspuns Lily. Dar mulțumesc oricum.

La care tata, netulburat:

— Păi, dacă nu-i genul ăla de petrecere, pot oricând să-l iau înapoi, a zis și a întins mâna să i-l ia, după care, iarăși râzând, și-a retras brațul. Doamne, am glumit, oameni buni! a spus îndată ce și-a dat seama că doar el râde.

— O să-l duc la mine în cameră, a zis Lily, și din felul în care a zis-o am înțeles că trebuia s-o urmez.

Numai că nu aveam cum să o las pe mama singură.

— Noi o să intrăm, să-i salutăm pe toți, am zis.

— A, bine. Vin și eu imediat.

În majoritatea situațiilor care implică stres și discordie, ultima persoană de care ai chef în ciorba asta e o fostă

relație. Însă, în cazul de față, când am intrat în camera de zi și am văzut-o pe Sofia, n-am simțit decât recunoștință. Ea și cu mama se înțeleseseră mereu de minune.

— Hai să vorbești cu Sofia, i-am spus conducând-o spre ea. Ți-am spus, nu?, că s-a întors din Barcelona? Ce-ar fi s-o întrebi dacă au terminat, până la urmă, catedrala aia?

— Ce bine-mi pare să vă văd!

Zâmbetul Sofiei era larg. Ochii ei mi-au decriptat imediat transmisiunea de urgență.

— Chiar nu mai știu pe nimeni de aici — Bum întârzie și Lily umblă de colo-colo cu pregătirile. E super să vezi un chip cunoscut.

Mama i-a răspuns la zâmbet.

— Nici nu știi câtă dreptate ai.

— Revin imediat, am zis, fiindcă aveam încă pe cap greaua misiune de a-l opri pe tata să-și dea în petic.

Se apucase să vorbească cu Langston și nici nu trebuia să aud ce spune ca să știu că orice cuvințel pe care-l scotea îi confirma lui Langston părerea execrabilă despre obârșia mea.

— ... n-ai de ce să faci mutra asta ofensată. Am tot dreptul să fiu aici. Am fost invitat, pentru numele lui Dumnezeu!

— Sunt sigur că Lily v-a invitat, domnule, a venit replica lui Langston. Dar nu cred s-o fi făcut pentru numele lui Dumnezeu.

Asta l-a ofilit pe tata un moment, iar Langston s-a folosit de pauză ca să adauge:

— Trebuie să mă văd cu un tip în legătură cu un ren!

Și a șters-o în altă cameră. Tata a pornit îndată să scaneze încăperea, în căutarea următorului ostatic conversațional.

— Tată! l-am strigat. Vino încoace!

Știam că, dacă era cineva în stare să-l struneasc pe nesimțitul de taică-meu, atunci aceea era doamna Basil E. Nici măcar n-aveam să fiu nevoit să-i explic — de pe canapea, cu ochiul său de vultur și o înțelepciune vizând omniscienta, probabil că evaluase deja situația. Știam că nu suportă bucuroasă ticăloși în jurul ei, dar că s-ar fi bucurat să-l facă să sufere pe un asemenea ticălos.

— Vreau să-ți prezint pe cineva, i-am spus tatei. Dumneaei este mătușa lui Lily.

Tata i-a aruncat o privire, dându-i mai puțină atenție decât ar fi dat unei bătrânici care încearcă să traverseze strada. Era gata să-i întoarcă spatele într-o clipită.

— Așadar, a rostit doamna Basil E., gratulându-l cu o uitătură curioasă și totodată ucigătoare, dumneata ești tatăl acestui năzdrăvan?

Tata s-a îndreptat un pic de spinare.

— Vinovat, recunosc. Sau cel puțin asta-i povestea pe care mi-a spus-o maică-sa.

— O, și mai ești și rău de gură. Mereu mi s-a părut de ajutor să ții la îndemână o greblă când ai de-a face cu bălăriile.

— Nu cred că înțeleg ce...

— Iar eu, domnule, sunt sigură că nu înțelegi. Dar nu are a face. Ce-ar fi să iei loc frumușel, aici, lângă mine? Oricât de puțin m-aș aștepta să mă bucur de compania dumitale, mă voi simți nespus de mulțumită știind că nu stai în drum. Lily ia sărbătorile foarte în serios și, după estimările mele, dumneata ești, în camera asta, persoana cu cele mai mari șanse să-i strici petrecerea. Să ne asigurăm, deci, că așa ceva n-o să se întâmple.

Doamna Basil E. nu a bătut cu palma, propriu-zis, pe locul de alături. Mai degrabă a părut să arunce o vrajă asupra canapelei, să nu fie întinată de tata când se va așeza.

— Nu eram obligat să vin, știți, a bolborosit taică-meu.

Aproape că-mi părea rău pentru el. Dar nu tocmai.

— Ai câștigat, cu asta, un punct! a admis doamna Basil E. Nu-l pierde deschizând iarăși gura. Să stăm aici frumușel și să ne uităm la ceilalți.

Neputincios, tata i-a făcut pe plac.

— Adu-i niște cidru tatălui tău, mi-a poruncit doamna Basil E.

— Porție dublă, a zis tata.

— Cidrul e fără alcool, l-a informat doamna Basil E.

— Dar oricum... e cidru, a replicat tata izbutind, în cele din urmă, să-i câștige o fărâmă de respect.

M-am grăbit să-i aduc tatei două cărți — pe niciuna nu scria PENTRU CEL MAI GROZAV TATĂ DIN LUME. Am pornit apoi în căutarea lui Lily, care încă nu se întorsese.

Am verificat mai întâi în bucătărie, unde nu l-am găsit decât pe tatăl ei, arătând de parcă ar fi încercat să-și aducă aminte care dintre dispozitivele de uz casnic de acolo e mașina de gătit. M-am aventurat apoi pe hol, să văd dacă e închisă ușa la baie. Nu era.

Din camera ei nu se auzea niciun zgomot — era atât de liniște, încât am presupus că Lily nu era acolo. Însă, când am băgat capul pe ușă am văzut-o, singură-singurică. Nu căuta nimic. Nu se uita pe telefon. Nu făcea o schimbare de ultim moment în lista cu piese sărbătorești. Stătea pe marginea patului și privea în zare, spre linia orizontului. Era pierdută în gânduri sau se gândea la

lucruri care aveau să se piardă în clipa în care-i rosteam numele și, tresărind, și-ar fi îndreptat atenția spre mine, ieșind din starea de apatie. Mă tulbura s-o văd așa, însă nu eram sigur că ar fi trebuit s-o tulbur. Există un soi de solitudine care cere să fii salvat — dar nu era cazul de față, dimpotrivă, Lily părea că vrea să fie lăsată în pace.

Tocmai voiam să mă întorc tiptil la petrecere, însă când am dat să fac primul pas, Lily și-a revenit și, întorcând capul, m-a văzut în pragul ușii. Poate știuse că stau acolo de ceva timp. Poate că habar nu aveam ce gândește.

— Dash, a zis de parcă amândurora ar fi fi trebuit să ni se reamintească cine eram.

— Petrecerea? am zis. Pot să te ajut cu ceva?

Lily a clătinat din cap.

— Cred că totul e pregătit. Nu-i chiar o petrecere. Nu facem altceva decât să aprindem luminițele în pomul de Crăciun.

Am văzut, nedeschis pe biroul ei, cadoul de la tata. L-am luat și l-am scuturat. Ceva a zornăit înăuntru.

— Ei, bine măcar că nu-i un cec. A fost nevoit să acorde un pic de atenție. El sau altcineva, am zis scuturând pachetul cu și mai multă putere. Sper că nu e ceva fragil.

— Oprește-te! a zis Lily.

M-am oprit.

— Am ceva pentru tine. Nu trebuie să-l deschizi acum. Și, dacă nu vrei, nu trebuie să-l porți. Niciodată. Eu doar... e ceva ce m-am gândit să-ți dăruiesc. Dar nu ai nicio obligație.

— E o fustă mini de piele? am întrebat. Ai ucis o vacă și-ai făcut din ea o fustă mini pentru mine!

După groaza de pe chipul ei, ai fi zis că ghicisem corect. Faza asta, sunt sigur, a făcut ca și pe fața mea să

se întipărească oroarea. Care a mai înveselit-o pe Lily un pic.

— Nicio vacă nu a avut de suferit ca să fie confecționat acest pulover, m-a asigurat ea.

Iar eu m-am gândit: *Aoleu! Un pulover!*

Și nu că n-aș fi crezut-o pe Lily în stare să-mi împletească un pulover. O credeam în stare să facă orice își punea în minte, un tort cu cinci etaje ori un macrameu cu Madonna. Dar puloverele astea... locuind în New York, aveam o relație complicată cu puloverele. Pe-afară erau în regulă, ba chiar confortabile dacă țineau la distanță gerul. Dar înăuntru? Când temperatura urca deodată la 25 de grade? *Puloverele iadului!*

Lily a luat de pe etajera cu cărți un pachet învelit în hârtie groasă.

— Uite, a zis și mi l-a întins.

M-am oprit o clipă să mă gândesc ce risipă de hârtie! Apoi am rupt ambalajul și am desfăcut puloverul dinăuntru.

Primul lucru pe care l-am observat a fost cât era de imens — cel puțin doi X peste XL, ar mai fi fost loc pentru un ren rătăcit, dacă se nimerea să aibă nevoie de adăpost. Apoi am băgat de seamă modelul de *Crăciun* — cu toate că Lily îmi dăruia un pulover de Crăciun, nu mă gândisem totuși că o să fie un *pulover cu o temă de Crăciun*. Fulgul din față arăta ca și cum l-ar fi țesut un păianjen care exagerase un pic cu uciderea muștelor în seara de dinainte. Și mai erau și păsările. Porumbei, așa mi s-a părut. Cu numele noastre pe ei. Al lui Lily avea o ramură de măslin în cioc. Al meu stătea pur și simplu acolo.

— Ah, Lily, am zis. Adică... *uau!*

Bănuiam că îi luase mult să facă pulloverul, așa că am spus:

— Probabil că ți-a luat mult timp să-l faci!

Vedeam că se asortează cu propriile-i veșminte de adoratoare a Moșului. Așa că am zis:

— Ne asortăm!

Știam că fusese un an greu pentru ea, așa că am reușit să-mi adun toată bunăvoința de care eram în stare ca să-i declar:

— O să mă îmbrac cu el chiar acum!

A dat să-mi spună că nu-i nevoie, dar i-am respins toate protestele, băgând capul în toți acei kilometri de împletitură, sacrificându-mă. Când am găsit gaura pentru cap, am ieșit la suprafață și am tras o gură bună de aer. Probabil că arătam, de departe, ca o mănușă aiuristică cu un deget.

— Îl ador! am pufnit în veme ce suflecam mânecile ca să-mi scot la aer încheieturile.

— Ba nu-l adori. Ți-am spus să nu te îmbraci cu el. Gestul contează!

— Nu, e mult mai mult decât un gest. Nimeni, niciodată, nu mi-a mai împletit până acum un pulover. Nici părinții, nici bunicii. Nici strămătușile din Florida, care, apropo, au o grămadă de timp la dispoziție. Și cu siguranță niciunul dintre prietenii mei. Pentru mine, e ceva special.

— Nici nu l-am împletit eu. Doar l-am... refolosit.

— Și mai bine! Mai puțină poluare a mediului! E genial!

Eram în pericol să o dau pe *declamare* în loc de *exclamare* — lucru care era departe de a fi de bun-gust —, așa că am coborât tonul.

— Pe bune, am continuat, încercând să-i iau mâna și s-o fac să-mi vadă sinceritatea din ochi. E una dintre cele mai

faine chestii pe care le-am primit vreodată. O să-l port cu mândrie. Mândrie Dash-și-Lily.

Cândva, cuvintele astea ar fi făcut-o să zâmbească. Cândva, ar fi făcut-o fericită.

Voiam să ne întoarcem acolo, în acel „cândva".

— Chiar nu-i nevoie să-l porți, a repetat ea.

— Știu.

Înainte să mai adauge și altceva, înainte să înot în pulover, m-am îndreptat spre ușă. Răsucindu-mă spre ea, am întrebat-o:

— Vii și tu?

Apoi am adăugat:

— Sunt sigur că mamei i-ar plăcea mult să stea de vorbă cu tine. Și tatăl tău pare cam pierdut prin bucătărie.

Lily părea să-și fi revenit.

— Tata? În bucătărie? Asta nu e... adică, nu se duce pe acolo decât când are chef de o gustare.

S-a ridicat, a făcut un pas înainte.

— Dacă încearcă să ajute cumva, trebuie să-l oprim. Era și mama prin zonă? Cu ea e și mai grav.

— Pe mama ta n-am văzut-o, am asigurat-o.

Am pornit pe culoar. Am ajuns în bucătărie, dar nu era nimeni înăuntru.

— Nu cred că a făcut pagube, a concluzionat Lily după o scanare rapidă, uitându-se apoi la mine. Și, apropo de pagube... îmi pare rău pentru părinții tăi. Am exagerat când am făcut invitațiile, cred. Nici nu știu ce-a fost în capul meu, sincer. Mă încurc între ce aș vrea să se întâmple și ce-ar fi trebuit să știu că se va întâmpla. În ultimul timp, mi s-a întâmplat des. Știu că nu compensează...

— E-n regulă, am liniștit-o, dar n-am reușit, fiindcă știam amândoi că nu era tocmai adevărat.

Așa că am reformulat:

— Sunt sigur că o să fie în regulă, acum, că șocul inițial s-a diminuat. O să stea în grupuri diferite. Doamna Basil E. o să-l țină din scurt pe tata. Dacă cineva poate s-o facă, atunci ea e acea persoană.

Așa păreau să stea lucrurile când ne-am întors în camera de zi. Venise și Bum între timp și discuta animat cu Sofia și mama. Își ținea o mână pe spatele ei (al Sofiei, nu al mamei) în felul acela care vrea să spună că trebuie-să-le-arătăm-tuturor-legătura-noastră-adevărată, lucru pe care vor să-l dovedească cuplurile proaspete. Dacă i-aș fi făcut asta Sofiei când eram împreună, probabil că m-ar fi plesnit peste mână, ar fi numit gestul condescendent. Însă cu Bum părea să-i placă. Ori, cel puțin, să nu-și bată capul cu asta. Atingerea lui, cumva, devenise pentru ea naturală.

Mama a observat. Am văzut-o că a observat. Și-ar fi dorit, neîndoielnic, să-l aibă lângă ea pe tatăl meu vitreg, să o cuprindă în același fel protector, în loc să fie plecat în nu știu ce călătorie de afaceri.

Între timp, doamna Basil E. îl ținea sub control pe tata, scoțând diverse exclamații dezaprobatoare. Uram faptul că totuși lui părea să-i placă compania ei.

Am devenit conștient de felul în care atmosfera din încăpere s-a modificat când am apărut eu, cu puloverul meu. Privirile lungi, firește, nu lipseau. Însă, dacă pe câte unul îl bușea râsul, se stăpânea imediat — era limpede că, Lily fiind alături de mine, puloverul trebuie să fi fost făcut de ea. De-asta — și numai de-asta — râsul se stingea înainte să ajungă la urechile ei. Nimeni dintre cei prezenți nu voia ca Lily să se simtă altfel decât în regulă, altfel decât iubită. Deși, sincer să fiu, îmi dădeam seama

după ochii bunicului că întreaga tărășenie i se părea de un comic nespus.

Nu cred ca Lily să fi observat ceva, fiindcă se uita cu atenție la pomul de Crăciun, potrivind un suport de lumânare pe care-l pusese pe o ramură din mijloc.

— Presupun că a sosit timpul! a zis, mai mult pentru sine decât mie.

L-a căutat din ochi pe Langston în mulțime, și, fără cuvinte, au stabilit „să-i dea drumul". Benny, iubitul lui Langston, l-a strâns ușor de braț și Langston a pășit înainte.

— Îmi acordați atenția voastră? a strigat, făcând să amuțească toate animalele din menajerie.

Erau, acum, pe puțin 20 de oameni în cameră — veri, veri de departe, prieteni de familie care fuseseră promovați la statutul de veri —, un soi de nobilime a clasei de mijloc. Doar cei pe care-i adusesem eu în viața lui Lily — părinții mei, Bum, Sofia — erau novici în acest ritual. Ceilalți făceau parte din familie. Noi eram musafiri.

Langston a continuat:

— După cum știți, anul ăsta a fost un an mai greu.

— Poate pentru tine! a strigat bunicul.

Langston a zâmbit.

— Dar suntem aici cu toții. Lucrul cel mai important la care putem spera an de an. Așadar, fără să mai lungesc vorba, îi dau cuvântul lui Lily.

Mă așteptam ca Lily să simtă căldura din odaie, puterea familiei adunate laolaltă. În schimb, părea aproape pierdută.

— Nu trebuia să spui toate astea, Langston, i-a zis ea. Despre anul în curs. Nu de aceea ne-am adunat aici.

A urmat o tăcere stânjenitoare. Apoi Bum a urlat:

— Suntem aici SĂ APRINDEM LUMINIȚELE în pom!

Asta a stârnit chicoteli. Sofia s-a plecat la urechea lui, încercând să-i explice ideea aprinderii pomului.

— Dacă sunteți buni să faceți cerc în jur, putem începe, a zis Lily. Pentru cei care n-au mai participat la așa ceva, o să luăm fiecare câte o lumânare și o aprindem de la persoana de alături. Când ajunge la bunicul, el o să aprindă lumânarea din pom, iar eu o să pornesc instalația electrică. A, și le mulțumesc lui Dash și Bum pentru pom.

— Hai, Oscar! a chiuit unul dintre cei menționați.

Lumea și-a pironit privirile asupra lui Oscar. Pomul a refuzat să facă o plecăciune.

M-am uitat la mama, care-și lipise pe figură cel mai bun zâmbet fals al ei.

M-am uitat la tata, care nu părea decât ușor jenat.

— Haideți, toată lumea! a strigat Langston. Domnișoara vrea un cerc, o să facem un cerc.

Lumea s-a adunat în jurul pomului de Crăciun. Am nimerit din întâmplare între Sofia și mama. Bum s-a postat de cealaltă parte a mamei. Apoi, ca să fenteze un văr neobișnuit de gălăgios, tata s-a oprit lângă Bum. Lily a împărțit tuturor lumânările roșii, verzi și albe. Apoi s-a dus să stingă lumina și să pună piesa „White Christmas" pe calculator. În vreme ce motorul de căutare se ambala, Lily a aprins lumânarea ei, apoi a atins-o de a mamei până ce flăcăruia s-a înălțat. Mama, apoi, a făcut la fel cu tatăl lui Lily. Lumina a început să circule în cerc. Nimeni nu scotea un cuvânt. Urmăream doar cum lumina trece de la unul la altul, așteptându-ne fiecare rândul. Bunicul a avut nevoie de un minut în plus ca să se ridice de pe scaun, însă, când i-a venit rândul, a transmis mai departe

lumina, cu o mână sigură, lui Langston. Langston a lipit fitilul lumânării sale de al lui Benny, care a făcut o piruetă, ajungând față în față cu Sofia. Sofia a zâmbit și a cuprins între palme flăcăruia, întorcându-se să mi-o treacă mie.

Bum, care nu mai avusese înainte de Sofia nicio iubită, simțea că era de datoria lui de iubit să fie cel care primește flacăra de la Sofia. A sărit deci de la locul lui și a pășit între mine și Sofia. Sofia, nedorind să întrerupă circuitul, și-a atins îndatoritoare lumânarea de a lui. Am stat să mă uit un pic, cât Bum a avansat spre mine în pași ca de dans, gângurind deasupra flăcării ca să o convingă să rămână vie îndeajuns cât să facă cunoștință cu mine. Bum mi-a aprins lumânarea, după care m-am întors la rându-mi și am dat de chipul ca lovit de trăsnet al mamei mele. Saltul lui Bum o poziționase direct lângă tata. Și era prea târziu să putem repara asta fără să facem mare caz.

Nu-i nimic, m-am încurajat. *Părinții mei sunt adulți. Se pot comporta ca adulții.*

Mâna mamei tremura atât de tare, că m-am temut să nu-i cadă lumânarea. I-au trebuit trei încercări până ce a reușit să transfere flacăra.

— E bine, i-am șoptit. Te descurci foarte bine.

A răspuns cu o înclinare a capului atât de ușoară, încât am fost convins că doar eu recunoscusem ca atare gestul. S-a întors apoi spre fostul ei soț, cu lumânarea întinsă.

Preț de o clipă, m-am gândit că o să scap basma curată. Preț de o clipă, lumânările li s-au atins precum celelalte de dinaintea lor. Preț de o clipă, mama s-a uitat la lumânare, iar tata s-a uitat la mama.

Apoi, tata a deschis gura.

Mama, fiindcă își coborâse privirea, n-a văzut provocarea pornind. Și tata a rostit:

— Ia te uită, și eu care credeam că n-o să-mi mai aprinzi niciodată focul!

Iar mama nu era pregătită pentru asta. Șocul a fost real și puternic. Ea s-a clătinat, izbită în plin de vorbele lui. Și, când a făcut asta, a scăpat lumânarea. În vreme ce-i spunea lui tata că-i o jigodie, flacăra a atins o foaie din ziarul de duminică, pe care îl lăsase cineva sub pom. În vreme ce el îi răspundea, învinuind-o că niciodată n-a ținut la glume, dușumeaua a fost cuprinsă de flăcări.

M-am gândit că o să reacționeze cu toții, și poate că așa ar fi făcut, însă eram cel mai aproape de incendiu dintre cei care nu se certau cu alți membri ai fostei mele familii, așa că am ajuns primul acolo. *Astupă flacăra*, mi-am zis. *Acoper-o!* Și am sărit cu burta pe hârtia și pe lumânarea de la care începuse dezastrul. Am sufocat flăcările. Exact când am făcut asta, mi-am dat seama că reacția mea fusese stupidă. Mai că mă așteptam să iau foc și eu. Însă sufocarea flăcărilor a funcționat. Am eliminat oxigenul. Am stins focul pornit de taică-meu.

Am auzit-o pe Lily țipând. Pe Langston urlând. Apoi l-am văzut pe Bum în plin avânt, gata să sară pe mine.

— Închide ochii! a strigat cineva.

Am făcut-o și, chiar când Bum a aterizat peste mine, am fost împroșcat cu o substanță chimică spumoasă.

Toată lumea a tăcut un moment. Apoi:

— Poți să deschizi ochii.

Am făcut întocmai și am descoperit-o pe doamna Basil E. aplecată deasupra mea și a lui Bum, ținând

în mână un uriaș stingător de incendii. Eram plini de spumă.

Mama a îngenuncheat alături.

— Ești bine?

Am făcut semn din cap că da, frecându-mi bărbia de mochetă.

— Bum, a zis cu blândețe mama, cred că îl cam strivești.

Câtă dreptate avea!

Benny și Langston l-au ajutat pe Bum să se ridice. Apoi Langston a întins brațul spre mine. M-a ridicat în picioare spunând:

— Ah, nu-i bine deloc.

Eram rănit? Vreo arsură atât de gravă, încât nici n-o simțeam?

Nu. Nu aveam nimic.

Însă ucisesem puloverul.

M-am uitat în jos și am văzut un amestec cleios de ceară și arsură. Turturica mea aducea cu o bezea bine prăjită. A lui Lily arăta de parcă ar fi zburat prea aproape de soare. Iar fulgul de zăpadă suferise o grabnică topire.

Am ridicat ochii și am văzut-o pe Lily. Tot ce trebuia să știu îi era întipărit în privire. Îi venea să plângă, dar nu-și putea îngădui să o facă. Ceea ce era mai rău decât plânsul propriu-zis.

— Îmi pare rău, i-am spus.

— Nu... chiar nu contează.

Brusc, toată lumea s-a pus pe sporovăială. Luminile au fost iarăși aprinse. Mama trăgea aer adânc în piept. Cât despre tata...

Tata se făcuse nevăzut.

Doamna Basil E. a insistat să mă cerceteze de „arsuri ascunse". Benny s-a pus pe umplut cu cidru cănile

invitaților. Lumea a suflat în lumânările din mâini, punându-le apoi pe jos, unde fusese ziarul. Lily a pornit instalația electrică din pom. Nu s-a auzit niciun *oooh!* sau *aaah!*

Habar nu aveam cum să dreg situația.

Ne-am mobilizat cu toții — am încercat să umplem cu zgomote voioase apartamentul. Însă era, mai degrabă, ca și cum am fi încercat să acoperim un alt zgomot, o nesiguranță care se furișase în petrecerea noastră și nu voia să se lase dusă oricât de nedorită am fi făcut-o să se simtă.

Plănuisem să stau până târziu — s-o ajut pe Lily să facă curat, să vorbim despre cele întâmplate, să încerc să dau o față hazlie situației, ca să nu ne rămână întipărită în amintire ca o tragedie. Însă, după ce verișorii au început să o apuce spre casele lor, iar Sofia și Bum au plecat la o întâlnire de seară, Lily m-a concediat scurt, spunându-mi că ar fi fost mai bine, probabil, să mă duc acasă cu mama. Știam că are dreptate, dar totodată mă îngrijora că Lily ar fi putut avea, mai mult decât mama, nevoie de atenția mea.

Mai ales după ce am plecat amândoi și a devenit clar că maică-mea Nu Voia Să Vorbească Despre Asta. Când ieșeam din stația de metrou, aproape de acasă, am primit un SMS.

Îmi pare rău că a trebuit să pleci. Mi s-a părut cel mai bine așa.

Am refuzat să-i răspund.

Mi s-a părut cel mai bine așa.

Luni, 15 decembrie

I-am dat un mesaj lui Lily, târziu în noapte, să verific dacă era în regulă.

Niciun răspuns.

În următoarea zi, cât am avut ore, i-am trimis mai multe mesaje. Mai întâi ca să văd ce-i cu ea. Apoi ca să văd dacă-și citise mesajele.

Nu-i stătea în fire să nu răspundă.

Am întrebat-o dacă vrea să ne vedem după școală. Am sunat-o și i-am lăsat un mesaj vocal punându-i aceeași întrebare.

Nimic.

Până la lăsarea serii, liniște.

4
LILY

Revolta vrăbiuței alintate

Marți, 16 decembrie

Mai era o săptămână până la Crăciun, dar sărbătoarea era deja compromisă. Urăsc să folosesc cuvinte atât de dure, dar totul se dusese dracului... pe apa sâmbetei.

M-am trezit în zgomotul făcut de părinții mei care se certau. Boris era întins la piciorul patului meu, acoperindu-și ochii cu labele și scâncind din pricina strigătelor furioase care se auzeau din camera învecinată.

Mama:

— N-o să mă mut în Connecticut!

Tata:

— Dar *vrei* să rămân șomer? Am renunțat la o poziție excelentă în Fiji din cauza lui taică-tău.

Mama:

— Detestai slujba aia! Urai Fiji!

Tata:

— Ba *tu* urai Fiji. Eu nu plecam de-acolo dacă nu insistai *tu*.

Mama:

— Tata a avut un atac de cord! Nu puteam rămâne atât de departe de el!

Tata:

— Are patru frați, îl are și pe fratele tău, plus o liotă de nepoți și rubedenii care s-ar fi putut ocupa foarte bine de el. Până și frate-tău a zis că o să ajute, dar nu se poate niciodată deranja să se clintească din cabana de vacanță din Malibu, când avem nevoie de el.

Mama:

— Îi urăști pe-ai mei!

Tata:

— Ba deloc. Cum îndrăznești să mă acuzi de așa ceva? Doar că nu știu cum se face că, în 28 de ani de căsnicie, n-am putut și noi să trăim la o distanță mai mare de 10 kilometri de ei. Dacă nu punem la socoteală câteva luni în Fiji, fu...! (Aici mi-am acoperit urechile ca să nu aud înjurătura.)

Mama (acum țipând ascuțit):

— NU MĂ MUT ÎN NICIUN CONNECTICUT!

(Cuvântul cu f a apărut și-n țipătul ăsta, dar urechile mele l-au redactat.)

Chiar atunci mi-a *bâzâit* telefonul, un mesaj de la Dash. *Îmi pare tare rău pentru pulover! Ești în regulă?*

Cu siguranță, nu eram în regulă. Connecticut?!?! Cum de putea fi acel loc depărtat considerat o opțiune? Știam că directorii locuiesc de obicei aproape de internatul școlii, însă școala care-l angajase pe tata fusese de acord ca el să rămână în metropolă și să facă naveta, chiar dacă naveta asta dura o oră dus și o oră întors. Putea să lucreze în tren. (Sau așa ni se spusese mie și bunicului la puțină vreme de la revenirea alor mei din Fiji. Poate

că nu era chiar adevărat, poate că era doar o minciună nevinovată, care să ne ajute să trecem de primele zile ale recuperării bunicului.)

Îi mai auzisem pe părinții mei certându-se, firește. Însă „certurile" lor erau mai mult niște ciorovăieli, ca de oameni bătrâni, și de obicei se abțineau dacă ne nimeream prin preajmă eu ori Langston. Însă acum? Era o ceartă gălăgioasă, un scandal de zile mari care mă înfricoșa.

Cearta nu ar fi avut loc dacă nu ar fi fost ziua de ieri. Părinții lui Dash îi infectaseră cumva pe ai mei cu disfuncționalitatea și crunta nepăsare pe care și-o arătau unul altuia. Pe de altă parte, s-ar putea crede că eu fusesem cea care îi invitasem pe părinții lui Dash, însă, în realitate, era doar vina lor. O invitasem pe mama lui, care refuzase invitația, așa că mă gândisem că era în regulă să-l invit pe tatăl lui, ca un gest de bunăvoință, cum se presupune că trebuie să ne purtăm de sărbători. Era vina mamei lui Dash că spusese că nu o să poată veni și apoi venise, vina lui Dash că o adusese și vina tatălui lui Dash pentru că fusese de acord să vină doar ca să-și arate și el o dată sprijinul părintesc. Era vina lui Dash că, în timp ce era cu maică-sa, dăduse de taică-său pe drum, și totuși nu renunțase să vină la petrecere. Ar fi trebuit să știe că nu putea să iasă nimic bun din asta. Oamenii ăștia doi, dacă-i pui împreună, devin toxici. Nu-i de mirare că Dash e atât de țepos.

Însă acum eu eram cea țepoasă.

— GURA! am strigat și-am aruncat cu telefonul în peretele care mă despărțea de mama și de tata.

SMS-uri prostești despre pulovere. Certuri tâmpite.

Puloverul ăla stupid, ars, distrus. Nici măcar idiotul de motan nu voia să doarmă pe el. Puloverul era un mare simbol a tot ce mergea prost între mine și Dash. Încercările din răsputeri și intențiile bune nu au neapărat drept rezultat basme cu final fericit.

Basmele nici măcar nu sunt adevărate. Sunt tâmpenii, ca tot restul. Rahat. STRES!

După ce am aruncat telefonul mobil în perete, vocile părinților mei s-au domolit, însă cearta a continuat. Mai auzeam câte un cuvânt rostit răspicat: „Vina *ta!*" ori „Câți oameni există în căsnicia asta, apropo?"

Nu-mi venea să mă dau jos din pat, dar nici să stau în casă și să ascult mai departe aiurelile astea supărătoare. Connecticut?!? Ce avea remarcabil locul ăla, în afară de pizza de la New Haven?

Ușa dormitorului meu s-a deschis.

— Pot să intru? a șoptit Langston.

— Dar poți *să bați* la ușă mai întâi? am zis, cu capsa pusă.

Fratele meu face ca trenul dacă nu bat la ușă înainte să intru la el în cameră, în caz că e acolo și prietenul lui și vor un moment de intimitate, însă el nu bate niciodată la mine, fiindcă e întotdeauna în regulă să presupună că în camera mea nu se petrece nimic intim. Și presupunerea asta, deși corectă, tot enervantă e. Familia mea acceptă greu că am un iubit, și asta fiindcă, deși o face pe seriosul, e un șoarece de bibliotecă inofensiv, nu ne vedem foarte des, nu are voie la mine în cameră cu ușa închisă, ca să nu mai spun că eu încă am oră fixă la care trebuie să fiu acasă.

Langston aproape că zâmbește.

— Ha-ha, a făcut, a închis ușa și a sărit pe pat.

Era încă în pijama, cu toate că la ora asta, deși era devreme, ar fi trebuit să fie la curs. Era aproape la fel ca în dimineţile de Crăciun din copilăria noastră, amândoi ghemuiți la mine în pat, în pijamale, aşteptând să vină părinții şi să ne cheme, ca să ne ofere cadouri. Din patul meu, Langston şi cu mine trăgeam pe-atunci cu urechea la ciorovăiala părinților din camera alăturată. Însă ciorovăiala lor era mai degrabă legată de tot felul de fleacuri, unul dintre ei zicea că terminase de împachetat cadourile fără s-o fi făcut sau altul pretindea că da, cumpărase cafea, dar la micul dejun se dovedea că mințise. Ah, vremurile bune de altădată! Înainte de momentul în care „Connecticut" devenise un cuvânt rău, plin de ură, mesager al unor vremuri de restriște. Când viața era atât de inocentă.

Doamne, ce-mi plac cadourile! Mai ales când sunt însoțite de fursecuri de Crăciun proaspăt scoase din cuptor, stropite cu glazură roşie şi albă. Nu mă deranjează dacă nu avem cafea. Uneori e imposibil să nu-mi amintesc ce mult iubesc Crăciunul, şi-atunci inima mi se strânge şi mai mult când mă gândesc ce rahat cu fistic a ieşit anul ăsta. Pur şi simplu nu pot intra în dispoziția de sărbători, oricât ar încerca toată lumea să mă ajute.

Poate că tocmai ajutorul lor mă împiedică. Asemenea lucruri trebuie să se petreacă organic. Veselia în silă e demnă de milă. Am nevoie de sinceritate ca să simt pulsul acestei perioade.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat pe Langston.

— Cred că auzi şi tu ce se-ntâmplă! a zis, dar fără să glumească.

Prea arăta serios.

— Au de gând să divorțeze? am întrebat.

Presupuneam că asta se alege de părinții care fac atâta scandal în casă. M-am întrebat dacă era cazul să-i sugerez lui Dash să-și facă un control auditiv, să verifice dacă are leziuni la timpane provocate, pe când era puști, de certurile nebunești ale părinților. Cel mai probabil, nu are. Știindu-l pe Dash, sunt șanse imense ca de mic să-și fi pus căștile pe urechi, pierdut în vreo carte, când îi auzea luându-se la harță.

— Nicidecum, a răspuns Langston. E doar o ceartă mai mare.

— Cum vă certați tu și Benny?

Fratele meu și iubitul lui se despart cam la două luni o dată, apoi urmează un vârtej de cinci mii de mesaje, bocete, emoticoane cu inimioare, melodii melancolice, după care iarăși nu mai pot trăi unul fără celălalt.

— Am să-ți spun ceva, m-a anunțat Langston.

— Chiar *au* de gând să divorțeze! mi-a scăpat un țipăt.

— Taci, nu așa tare! Sigur că nu. Se ceartă fiindcă le-am spus aseară ce am de gând să-ți spun și ție și cred că le-am declanșat niște reacții alergice.

Am suspinat tare.

— Ai cancer? Și poți fi tratat doar în Connecticut?

Crud univers, de ce, de ce? Fratele meu nici măcar nu a terminat facultatea. Nu-l lua atât de curând dintre noi!

— Nu vrei să taci odată și să mă lași să termin? Nu, nu am cancer, și chiar de-aș avea... de ce să mă tratez în Connecticut când locuiesc aici, în oraș?

— Exact!

— Uite, Lily... am vrut să auzi de la mine, nu de la mama și tata. Mă mut de aici. Mi-am luat un apartament cu Benny.

M-a umflat râsul.

— Nu e momentul pentru glume acum, Langston.

— Nu glumesc, a zis fratele meu.

Un trădător, exact ca Dash. Se face că totul e în regulă și că nu s-a schimbat nimic, când, de fapt, nu-i deloc așa.

Îmi dau seama că pe lume se întâmplă lucruri cu mult mai rele, dar apartamentul meu din East Village e singurul loc în care am trăit vreodată. Spațiul ăsta și oamenii de aici *sunt* lumea mea or, acum, aveam senzația că lumea mea se sfârșește. Fratele meu se muta. Nu-mi spuseseră încă, dar probabil că doamna Basil E. se oferise să-l ia la ea pe bunicul. Asta le permitea părinților mei să părăsească orașul — dacă reușeau să găsească o soluție pentru mine, în așa fel încât să nu-mi provoace o criză. (Ciudat cum toată lumea se îngrijora în privința acestei dileme, *fără să mă întrebe nimic și pe mine*. Ciudat și enervant.)

Lumea așa cum o știusem și o iubisem se dezintegra, și poate că la fel se întâmpla și cu mine și cu Dash. Vedeam cât de mult se străduiește Dash, dar asta nu mă făcea decât să mă îndepărtez și mai mult. N-ar fi trebuit să încerce atâta. Ar fi trebuit pur și simplu să fim împreună sau să nu fim. De parcă ar fi știut deja aceste adevăruri, Boris terminase de făcut bucățele resturile carbonizate ale puloverului, dar nu-mi păsa. Aproape că mă bucuram. Părea modul potrivit de a scăpa, o dată pentru totdeauna, de pulover.

Certându-se, părinții mei întârziaseră la lucru, așa că nu s-au oprit să-mi spună la revedere sau să-și ceară scuze că-mi stricaseră ziua. Langston a plecat să bântuie după

chilipiruri, să-și mobileze noul apartament, în loc să-mi aline durerea după anunțul că dezertase ca să stea cu prietenul lui. Bunicul încă dormea și probabil că nu avea să se trezească până ce nu venea infirmiera să-l verifice, peste ceva timp.

Supărată, m-am îmbrăcat cu uniforma și m-am pregătit să plec la școală, deși întârziasem și mama nu-mi lăsase un bilet care să explice întârzierea. L-am pupat pe Boris, l-am povățuit să moțăie toată ziua până mă întorceam și i-am reamintit să nu încerce să sară pe infirmiera bunicului, fiindcă avea un spray paralizant în buzunar și nu-i plăceau mișcările bruște. Eram gata să ies, când numărul lui Edgar Thibaud a apărut pe ecranul telefonului, apelându-mă pe FaceTime.

— Da? am răspuns așezându-mă pe pat.

Fața lui Edgar a apărut pe ecranul telefonului, asudată și obosită. În ultima perioadă, începuse să bată cluburile și probabil că acum mă suna după o noapte de chefuit, în vreme ce ziua mea deja distrusă abia începea.

— Lily! Fata mea! Urgent, o supă!

— Poftim?

Vedeam, în spatele lui, un grup de puști de la club hlizindu-se și mergând împleticit pe stradă.

— Vrem niște supă, să ne hidratăm după atâta băutură. Dar nicăieri pe unde-am fost prin Koreatown, după karaoke, nu deschide așa de devreme.

Nu merita ajutorul meu, dar parcă nici nu aveam chef să mă duc la școală, așa că nu i-am închis.

— Unde ești acum?

— Doar nu te-aștepți să știu așa ceva?

— Pune camera pe cel mai apropiat indicator stradal, nu pe fața ta.

Fața lui... Tuleie pe obraz, ochi de chihlimbar și buze pline. Și, firește, stupidă.

Imaginea s-a clătinat întâi pe la picioarele lui, încălțate cu ciocate alb-negre, arătând și un petic de pantaloni cu romburi negru-roz. („*Luxoturbo* Urban", așa își descrie Edgar Thibaud stilul personal.) Apoi camera a fost scăpată pe jos și ridicată iar, pentru a dezvălui un hidrant care părea proaspăt stropit cu pipi, iar de acolo către un semn stradal. Bowery and Canal.

Mi-am scanat harta mentală a localurilor și am zis:

— Great N.Y. Noodletown, Bowery and Pell. Deschid devreme.

Cunoșteam acest pont de bețivani fiindcă era locul preferat după o noapte de dans al fratelui meu și-al lui Benny — asta dacă nu erau despărțiți.

— N-o să-l găsesc în veci, a scâncit Edgar Thibaud. Vino să mă ajuți!

— Îți trimit un link. Trebuie să mă duc la școală, am oftat. Chiar dacă n-am chef să mă duc.

— Atunci n-o face! a zis Edgar și mi-a închis.

Avea și Edgar, o dată în viață, dreptate. Eram cumințenia pământului. Note bune, încercam să am grijă de toată lumea și nu lipseam niciodată de la școală, de la antrenamentele la fotbal, de la plimbatul câinilor, de la meditații ori de la voluntariat. Mâncam o groază de carbohidrați de genul pizza și chifle, dar și legume, dacă-mi aminteam și dacă aveam și suficientă brânză. Nu fumam, nu beam alcool, nu consumam droguri și nici nu făceam cu Dash lucruri prea deocheate. Nici măcar nu rosteam vreodată cuvântul cu f.

— FUTU-I! am țipat.

Uau, ce bine era să înjuri! Așa că am făcut-o din nou:

— Futu-i, futu-i, futu-i!

Boris și-a pus labele peste urechi, refuzând să se uite la mine.

Am trimis la repezeală o notificare clienților cărora trebuia să le plimb în acea după-amiază câinii, informându-i că eram bolnavă și că nu mă puteam ocupa azi de animalele lor, împreună cu datele de contact ale unor suplinitori de-ai mei. Mi-am aruncat apoi telefonul pe pat, așa încât să nu mai poată să mă sune nimeni, să mă mai bombardeze cu mesaje, să mă apeleze pe FaceTime, să mă notifice, și să pot fi azi cine vreau, fără distrageri și fără intervenții electronice. Am părăsit în grabă apartamentul, înainte să-mi pierd curajul de a hoinări prin oraș fără să am la mine mobilul, ca în vremurile bune.

Nu aveam nicio direcție anume în plan, așa că am mers pur și simplu. Plimbarea pe jos prin Manhattan a fost mereu una din modalitățile favorite de a-mi găsi inspirația. Sunt atâtea de văzut și de mirosit (nu toate plăcute, cu excepția acestei perioade din an, în care miroase a caju prăjit, aer rece și cafele cu lapte și scorțișoară). E imposibil să nu-ți simți inima crescând într-o zi precum cea de azi, însorită și caldă, și, deși nu era o zi normală de decembrie, era totuși plăcută, pentru că mă plimbam, pentru că magazinele erau decorate de sărbătoare, și pentru că oamenii din jur erau pur și simplu veseli.

Un adevăr: oamenii din jurul meu nu erau chiar veseli, dar am decis să pretind că ar fi, sperând ca bucuria sărbătorilor să fie un pansament pentru sufletul meu rănit.

— Nu mai fi așa o vrăbiuță alintată! mi-a spus Langston de dimineață, după ce am izbucnit în lacrimi când mi-a zis că se mută, iar eu i-am răspuns că nu eram pregătită să-l știu plecat, mai ales dacă asta însemna că părinții noștri considerau că, dacă cel mai mare copil al lor părăsea cuibul, asta le crea oportunitatea de a-și răpi copilul mai mic în Connecticut.

Ha! *Vrăbiuță alintată*, auzi! Așa îmi mai spunea uneori Langston, ca să mă necăjească, din pricina fotografiei înrămate puse pe polița șemineului din camera de zi care-l înfățișează pe bunicul ținându-mă în brațe pe mine, la cinci ani, în fața pomului de Crăciun, alături de sora lui, doamna Basil E., și de frații lui gemeni, străunchii Sal și Carmine. În poză, frații țin în mână câte o bere și stau cu gurile deschise, dar nu ca să bea, ci fiindcă îi cântă fetiței un colind. Ori de câte ori Langston se simte sâcâit de felul excesiv în care mă dădăcesc rudele noastre (fiindcă sunt cea mai mică dintre nepoți și, din ce mi s-a spus, cea mai delicioasă), aruncă o privire la fotografia asta, în care copilei i se cântă colindul „12 zile de Crăciun", zicând *patru vrăbii alintate* în loc de *patru vrăbii adunate*. Cine știe — dracu' știe, adică! — ce-o fi și cu vrăbiile astea adunate.

Știu că sunt o vrăbiuță alintată, hiperprotejată, dar mi-ar plăcea să trec mai departe. Nu chiar până într-acolo încât să nu mai primesc sume generoase de ziua mea, dar un pic de independență nu mi-ar strica.

Mă îndreptam spre vest și eram atât de departe de East Village, încât ajunsesem la intersecția dintre Seventh Avenue și Fourteenth. Universul mă purtase spre o stație de tren cu un scop. Știam exact unde vreau să mă duc. Am sărit în trenul care ducea spre centru și am mers cu el

până la capăt, la South Ferry, unde am urcat pe feribotul de Staten Island.

Bunicul nu e unul dintre patru frați-vrăbii. Mai au un frate, un rebel în toată legea: străunchiul Rocco, cu care nu vorbește nimeni decât de nevoie, fiindcă nu e foarte amabil și locuiește departe, în Staten Island. După cât este de departe Staten Island, ar putea la fel de bine să stea și în Connecticut. Nimeni nu-l place pe străunchiul Rocco și sentimentul e reciproc. Mi-am făcut mereu o misiune din a-l plăcea, fiindcă cineva trebuie să-i placă și pe cei pe care nu-i suportă nimeni altcineva, altfel lumea ar fi un loc lipsit de speranță. Și cel mai bun mod de a găsi bucuria sărbătorilor, am descoperit, e să petreci un timp cu persoana cea mai posacă pe care o cunoști, iar morocăneala ei nu poate decât să te facă să te simți bine, fiincă îți oferă perspectivă și echilibru. Probabil, de aceea îl iubesc — îl plac foarte mult, vreau să spun — pe Dash.

Poate că ar fi trebuit să-l invit și pe Dash la Ziua Liberă a lui Lily, numai că tot ce-am făcut împreună, în ultimul timp, pare să fi dus la dezastru. O expediție singuratică, pe furiș, în Staten Island era probabil mai sigură.

Mama numește feribotul de Staten Island „iahtul săracului". Acum îmi dădeam seama de ce. Cu doar costul unei călătorii cu metroul puteai avea parte de un tur grandios. M-am minunat, în vreme ce vasul înainta, de întâlnirea dintre râuri și orizontul orașului și am simțit îndată că dispoziția mea e mai bună. Am fluturat din mână spre Statuia Libertății și, ca întotdeauna, am simțit un fior de îngrijorare pentru doamna Libertate. Probabil că mâinile îi sunt teribil de obosite. Aș vrea uneori să-și

poată folosi pe rând brațele, pentru ca cel cu torța să se poată odihni un pic. Probabil că brațul care poartă torța a făcut, între timp, super-mușchi. Nu vă puneți cu ea, băieți răi!

Mă surprindea cât de bine îmi făcea solitudinea zilei. Rareori apucam să-mi petrec timpul doar cu mine însămi. Păsările alintate care mă alintau și pe mine aveau, probabil, dreptate. *Eram* delicioasă, cel puțin într-o asemenea zi, fără telefoane care să mă deranjeze, fără responsabilități, doar eu, gândurile mele și unduirile minunate ale apei. Aproape că venise Crăciunul! Am simțit tresărirea interioară a încântării la amintirea unui poem pe care mama obișnuia să ni-l citească la vremea asta din an, scris de Henry Wadsworth Longfellow:

Sunt sfinte sărbători acelea care vin
Din adâncimea unei liniști trainice
Serbări ale inimii, tandre și tainice
Când se revars-al dragostei preaplin;
Zile de bucurie se dezvăluie iară
Și fericirea se ivește-n gânduri
Se iscă, înălțat în suflet ca de vânturi
Un foc ce din tăciunii stinși se-aprinde pară.
Albe ca norii ce se lungesc pe cer
Albe ca nuferii cei sărutați de ape
Albe ca pânza ce se pierde-n larg
Dragi amintiri, le ai, le simți aproape
Meleaguri de poveste și mister
De dincolo de valurile ce se sparg.

Odată ce feribotul a andocat pe Staten Island, am luat autobuzul spre destinația cea mai importantă de pe insulă, Joe & Pat's, pentru o felie perfectă de pizza, exact cum mă învățase bunicul. Apoi m-am îndreptat

spre benzinăria de la răscruce, care e totodată și atelier auto. Unchiul Rocco e proprietarul. I-am surprins odată pe bunicul și pe doamna Basil E. citind recenziile de pe Yelp ale atelierului unchiului Rocco și prăpădindu-se de râs. „Jaf la drumul mare" este expresia cel mai des întrebuințată în comentariile cu pricina, însă clienții mai declară totodată și că nu s-ar duce nicăieri altundeva, fiindcă niciun alt atelier nu face o treabă atât de bună, chiar dacă prețurile pentru servicii la unchiul Rocco urcă până la cer.

Unchiul Rocco era așezat pe un scaun afară, în fața atelierului, îmbrăcat în salopetă și pufăind dintr-un trabuc, în ciuda semnelor de avertizare de pe pompele de combustibil care insistau că fumatul era interzis în perimetrul proprietății.

— Bună, unchiule Rocco, am zis.

S-a strâmbat, încercând să mă recunoască.

Deși era cald, nu rezistasem tentației de a-mi pune pe cap căciula mea roșie preferată, cu ciucuri roșii atârnând la urechi. Cred că așa a izbutit unchiul Rocco să mă recunoască până la urmă, fiindcă port mereu căciula asta în unica zi din an când se întâlnește cu familia, 29 noiembrie, când bunicul și frații lui se duc să viziteze mormântul mamei lor din Staten Island. Ziua Recunoștinței, urmată de vizita anuală la cimitir, dau de obicei startul sezonului de Crăciun, însă anul ăsta nu făcuserăm această vizită. Nici măcar nu-și amintise nimeni.

Unchiul Rocco s-a încruntat.

— A murit cineva? m-a interogat.

— Nu, dar bunicul a avut un an dificil.

— Hmm. Alt motiv pentru care ai venit încoace?

— Nu.

— Atunci, vezi-ți de drum! Nu fac reduceri, în caz că ai nevoie de-un plin de benzină.

— N-am nevoie, am zis cuprinsă de-o veselie nebună. Crăciun fericit!

În sfârșit! Perioada sărbătorilor *începea*.

Am pornit înapoi spre stația de autobuz de unde urma să mă întorc la feribot, însă mă copleșea mirosul de ghimbir, scorțișoară și zaharicale venind de la o prăvălie din colț. Vitrinele erau acoperite cu hârtie și pe ușă se vedea un anunț: DE ÎNCHIRIAT. Nu era o patiserie de fapt, însă am găsit ușa deschisă și nu am putut rezista să nu intru. Mirosul mă îmbia.

Înăuntru, am dat peste o duzină de mese lungi de metal, pe fiecare aflându-se căsuțe de turtă dulce în diverse stadii de fabricație. Biserici clădite pe jumătate. Castele așteptându-și acoperișurile. Case de zâne cărora le erau necesare niște pereți de susținere. Pe masa cu ingrediente se vedeau o sumedenie de pungi cu bomboane, acadele, praline și dropsuri, sticle de coloranți alimentari, cutii cu biscuiți, boluri cu glazură și unelte necesare arhitecturii pe care degetele mele tânjeau să le folosească: pensule, cleștișori, forme din carton. Era paradisul. Nu am idee ce vreau să fac cu viața mea, însă știu sigur că nu m-ar deranja o carieră în construirea competitivă de căsuțe din turtă dulce. (Consilierul vocațional de la liceu m-a informat că aceasta nu este o opțiune viabilă. Ucigaș de vise! O să-i dovedesc eu că se înșală!)

O tânără cu șorț alb de brutar era aplecată peste o masă cu turtițe, având în mână o pungă cu vârf țuguiat pentru aplicat glazura. M-a văzut și a scos un oftat de ușurare.

— În sfârșit! Cei de la forțele de muncă au zis că o să-mi trimită pe cineva ieri, dar nu a apărut nimeni, apoi au jurat că o să vină cineva azi. Ești de la colegiul Pratt?

— Mda, am zis.

Sigur, de ce nu?

Mi-a întins un șorț.

— Cum te cheamă?

Am zis, nu știu de ce, „Jana", apoi mi-am dat seama cum mi-aș fi putut îmbunătăți falsa identitate cu o modificare simplă.

— Cu *h*, am adăugat.

— Ok, Jahna-cu-*h*, a zis. Eu sunt Missoula. Dar toți îmi spun Miss.

— Da, doamnă, am zis.

— *Miss*, a repetat în vreme ce măsura din priviri mesele. Nu știu unde să te pun să începi, am spațiul ăsta doar până mâine și trebuie să mă ocup de toate comenzile până atunci. Am lucrat toată săptămâna fără oprire, am și dormit aici.

A arătat spre o saltea subțire din colțul încăperii. N-aș fi ghicit că cei care fac căsuțe de turtă dulce sunt atât de obsedați de muncă. Am început să am dubii că ar fi cariera potrivită pentru mine și, în loc s-o mai socotesc scopul vieții, am degradat-o pe loc la categoria de îndeletniciri pentru timpul liber.

— Ce să fac?

Îmi puteam trece experiența asta în dosarul pentru facultate?

— În ce-ți dai licența?

— Pictură culinară, am zis.

Ce *deliciu* era Jahna!

— Fantastic! Poți să te ocupi de biserică mai întâi? Este pe masa de-acolo, are nevoie să i se picteze niște vitralii. Am trasat deja contururile, trebuie doar să umpli spațiile.

— Da! am chițăit, după care mi-am dat seama că Jahna nu ar chiți niciodată. Adică da, normal. Cum zici.

— S-ar putea să dureze până noaptea târziu, a zis Miss.

— Nicio problemă.

Jahna era o studentă săracă și i-ar fi prins bine banii pe o zi de muncă, să-i aibă de bilet ca să se întoarcă acasă, în Vermont, de sărbători. Jahna, clar, era de fel din Vermont. Însă nu se excludea posibilitatea să fi studiat și un an în Franța, motiv pentru care putea fi atât de relaxată și sofisticată, asta dacă nu scâncea ca o adolescentă idioată dusă la Disneyland pentru prima oară în viață. (Lily așa făcea, așa face și acum de câte ori revede filmarea cu primii ei pași în Împărăția Fermecată.) Lily nu trebuia să-și facă griji că stătea până târziu, cum promisese Jahna, fiindcă nu peste mult timp, adevărata studentă la Arte avea să sosească și s-o scape pe Jahna de povară, după care aveau să râdă toate de neajunsurile comunicării și, Doamne-Dumnezeule, nu mi-am dat seama că *tu* erai cea care a vrut acest job. Bun, poți să termini în locul meu, eu o să pornesc spre casă.

Miss a rostit:

— Îmi place cum ești îmbrăcată, apropo.

Mi-a trebuit o secundă să-mi dau seama ce spune.

— E vintage?

Mi-am coborât ochii asupra uniformei mele de școală. Ridicol!

— Mersi, a zis Jahna. Și da. Da, e vintage!

Am descoperit, după aceea, că lui Miss nu-i plăcea trăncăneala, ci munca. Era un robot de glazurat, decorat și confecționat căsuțe de turtă dulce. N-am scos de la ea

decât că e o brutăreasă liber-profesionistă pe care, anul ăsta, o copleșiseră comenzile. În regulă! Mă simțeam ca Dash citind, lucru care-mi permitea să mă bucur de solitudine și totodată să fac ceva ce-mi plăcea mult. O după-amiază de decorat case de turtă dulce reprezenta o zi perfectă.

La ora cinei, adevărata studentă la Pratt încă nu-și făcuse apariția. Îmi era foame. Am cerut o pauză ca să mă duc până la Joe & Pat's și mi-a trecut prin minte să chiulesc de la restul treburilor fiindcă familia mea începea, probabil, să se întrebe pe unde umblu. Mi-am terminat pizza și am cumpărat și câteva felii pentru Miss. Mâncarea urma să atenueze lovitura grea pe care Jahna avea să i-o dea anunțând-o că trebuia să plece.

Când m-am întors, am găsit-o pe Miss lungită pe podea, extenuată. I-am întins cutia cu pizza.

— Ești un înger, Jahna, a zis. Literalmente, m-ai salvat azi.

A luat o felie de pizza și a continuat:

— Vrei să vezi camera din spate? Acolo îmi trebuie cu adevărat un ajutor. De-acolo ies banii.

— *Oui*! a zis Jahna. Ador banii!

Lily chiar trebuia să plece acasă, dar Jahna era foarte curioasă să vadă camera din spate. Poate că Jahna ar fi trebuit să studieze franceza. Ar fi avut mai multe oportunități pentru cariera ei după ce termina școala de artă. Ar fi putut să studieze la Cordon Bleu. *Oui, oui, oui!*

— Ai decorat foarte frumos bisericile de turtă dulce! Nu ești religioasă, sper. Fiindcă n-aș vrea să te simți jignită de ce e acolo. Turta dulce din spate e, cum să-ți spun, din filme pentru adulți. Bărbați în toată splendoarea, dacă mă înțelegi.

— Nu-i nicio problemă, am zis. Doar nu-s virgină, haha!

Lily era virgina. Jahna avusese o poveste de amor cu profu ei de literatură franceză medievală în anul petrecut în străinătate. Rămăsese un secret doar al lor și Jahna regreta acum cele petrecute, fiindcă el avea cu două decenii mai mult, dar uau, sexul fusese *uluitor*. La fel, șampania și căpșunile trase în ciocolată, *après l'amour*.

Jahna, probabil, era în stare să trateze cu un aer *nepăsător* chestiile din spate, Lily însă a rămas șocată, cu ochii holbați. Expresia „filme pentru adulți" nu era o exagerare. Ochii mei nu mai voiau niciodată, în veci, să vadă femei și bărbați de turtă dulce angrenați în asemenea acte variate...

— Sunt prăjituri *Kama Sutra*, a lămurit Miss. Toate pozițiile principale.

— Știam, a zis, parcă prea repede, Jahna.

— Au până și un bârlog de orgii! a râs Miss.

A arătat spre o casă de turtă dulce decorată în așa fel încât să arate ca un club deșucheat pentru domni, cu un acoperiș pe care scria cu glazură FETE GOALE și cu lumânările înșirate pe laturi ca să arate ca felinarele roșii de bordel.

Lily a înghițit în sec, Jahna însă a zis:

— Super! Contururile arată fantastic.

Nu o să vă mint. Cuplurile de turtă dulce păreau foarte îndrăgostite și mă făceau să-mi doresc genul de plăcere pasională care era întipărită pe figurile lor. Într-o bună zi.

Abia așteptam să mă întorc acasă, să pun mâna pe telefon, să-l sun pe Dash și să uităm de toate tensiunile din ultima vreme. Să-l văd. Să-l ating. Să-l presar cu ghimbir, scorțișoară și zahăr, să-l adulmec, să-l sărut.

— Nu-i așa? s-a bucurat Miss. Mi-a luat săptămâni întregi să combin aluatul ca să-mi iasă pozițiile astea.

— Faci ca totul să pară așa de ușor! a zis Jahna.

— *Mulțumesc!* Ai muncit din greu toată ziua. Meriți, acum, să faci ceva cu adevărat distractiv, a spus și mi-a întins o pungă cu glazură albastră, arătându-mi apoi câteva tăvi cu fete de turtă dulce încă nedecorate.

— Sunt fetele care lucrează la club, nu? a întrebat-o Jahna cea experimentată pe Miss.

— Nici pe departe! Domnișoarele astea sunt de viță regală.

A ridicat o coală de hârtie care acoperea un desen ce fusese prins pe perete, în spatele tăvilor, înfățișând fete voluptuoase, cu păr lung împletit în cozi, făcând lucruri de nedescris.

— Fă-le să arate așa! a zis. Prințese.

— Nu Elsa și Anna! i-a scăpat un geamăt lui Lily.

Lily voia din tot sufletul, acum, să se ducă acasă și să nu se mai uite *niciodată* la *Regatul de gheață*, până ce schițele acelea nu i se ștergeau definitiv din memorie.

— Nu-i așa? a spus iarăși Miss. Știu, sunt *bestselleruri!*

Se făcuse, evident, timpul ca Lily s-o șteargă. Evident, îmi lipsea mult telefonul. Și casa. Și mama. Însă Miss a continuat:

— Vrei să guști din Mike cel Magic?

— Mmm... da, a răspuns Jahna.

Miss mi-a făcut cu ochiul.

— Ăsta e dintr-o serie specială.

Am mușcat din Mike cel Magic și, oho, ce delicios era! Gustul era un pic altfel decât mă așteptasem.

— Care-i ingredientul special? am întrebat.

— Nu-i așa? a zis iarăși Miss.

Jahna știa probabil care era ingredientul special, însă nu și Lily. Jahna a dat din cap știutoare și a mai rostit un „fantastic!"

Am mâncat fursecul, și atât de bun era, că a trebuit să mai iau unul, și încă unul.

După care m-am simțit așa de relaxată și de bucuroasă, încât am uitat de plecare. M-a apucat deodată o foame de lup, aș mai fi mâncat niște pizza și poate și câteva negrese, și a început să mi se pară că Elsa și Anna își atingeau potențialul artistic în desenele-model ale lui Missy, și până la urmă cine era Jahna să le disprețuiască, doar pentru că Lily se dovedea o virgină încuiată, iubitoare de filme Disney?

Jahna s-a pus pe treabă.

Miercuri, 17 decembrie

Jahna s-a trezit pe saltea, gâdilată de o rază de soare care trecea printr-o gaură din hârtia lipită pe geam, însă Lily, aruncând o privire la ceasul de pe perete și constatând că era 11:15 dimineața, a intrat în panică. RAHAT, RAHAT, RAHAT!

Miss adormise pe dușumea.

Nu țineam minte când picasem de oboseală, și nici timp nu aveam să-mi dau seama de ce nu reușisem să ajung acasă.

Am ieșit valvârtej pe ușă și am fugit până la feribot. Dându-mi seama cât de gravă era situația, nu m-am oprit nici măcar să-mi iau un covrig. Nu știam de ce mi-era mai frică — de beleaua în care aveam să mă aflu curând sau de faptul că familia mea era în scenariul *Singur acasă* și nici măcar nu observase că lipseam.

Răspunsul la ambele întrebări se găsea pe un monitor tv din zona de așteptare de la feribot. Televizorul era dat pe un canal local, NY1. Sunetul era oprit, însă pe ecran mi-am văzut poza, în care purtam căciula cu ciucuri roșii, urmată de o filmare făcută cu telefonul a unui incident produs anul trecut. Textul care se derula pe ecran era: „Adolescentă dată dispărută".

5
DASH

Pune-i un inel de aur

Miercuri, 17 decembrie

Era aproape 8 seara, marți, când am primit un SMS de la Langston.

Lily e cu tine?

Nu, am răspuns.

Apoi:

Știi unde e?

Nu, am răspuns.

După care i-am dat un mesaj lui Lily:

Unde ești?

Și am primit răspunsul:

Dacă nu-și lăsa telefonul acasă, chiar crezi că-ți dădeam mesaj ție?

Așa mi-am dat seama că Lily *dispăruse.*

Nu ar fi fost mare chestie, în mod obișnuit, ca o adolescentă să nu ajungă acasă la ora stabilită de părinți. E, practic, un ritual de inițiere. Însă până acum Lily nu dăduse niciun semn de adolescentă rebelă, mai ales fiindcă

știa cât de îngrijorat ar fi fost bunicul ei dacă lipsea o noapte de-acasă.

Eram, deci, îngrijorați.

Am sunat la toți amicii noștri, dar nu o văzuse nimeni. Langston mi-a oferit actualizări periodice și m-a informat că rețeaua familială de informații fusese activată.

11 noaptea, și nicio vorbă de la ea.

Miezul nopții, și nimic.

Cine e Edgar Thibaud? m-a întrebat Langston.

O pramatie, am răspuns, adăugând: *De ce?*

Mă întrebam dacă nu știe el pe unde-o fi Lily.

De ce?

Așa, fără motiv.

Mi se părea cam dubios. Nu știam că Lily și Edgar Thibaud încă țineau legătura — dar asta însemna întrebarea lui Langston, cu siguranță.

Am notat.

Ora 12:30, nicio veste.

Ora 1, nicio veste.

Nu reușeam să adorm. Am ațipit cu intermitențe, trezindu-mă din oră în oră ca să primesc vești de la Langston.

Ora 2, nicio veste.

Ora 3, a fost anunțată poliția.

Ora 4, am sunat la toate spitalele.

Ora 5, nicio veste.

Ora 6, fusese văzută! În Staten Island.

Ora 6:01, SMS trimis lui Langston: *Deci pornim spre Staten Island, da?*

Ora 6:01:30, *Da!*

Cât m-am îmbrăcat — cât i-am explicat mamei, care era somnoroasă, că trebuia să chiulesc de la școală azi,

cât am ieșit din apartament și am pornit spre centru să iau feribotul — nu mi-a dat prin minte decât că *Trebuie să fie din vina mea.* Un tip de nădejde ar fi făcut ceva ca să prevină dispariția iubitei lui. Un tip mai de nădejde nu i-ar fi dat iubitei lui motive să dispară. Nu ar fi dat foc petrecerii ei de Crăciun. Ar fi înțeles-o chiar dacă se purta într-un fel de neînțeles.

Unde ești, Lily? mă tot gândeam.

— E numai vina mea.

Langston nu părea să-mi spună asta cu inima ușoară. Dar arăta de parcă trebuia să mi-o spună.

— De ce zici asta? l-am întrebat.

Stăteam pe cheiul din Staten Island, chiar dacă era prea frig și prea devreme să stăm pe chei. Vasul se îndepărta de mal și bateriile noastre abia începuseră să se încarce. În timp ce o mulțime de oameni se îndreptau spre Manhattan, la slujbele lor din zgârie-nori, spre Staten Island nu mergeau prea mulți. Totul era de-a-ndoaselea.

Nu m-am gândit, inițial, că Langston o să-mi răspundă — trecuse deja destul timp cât să mă facă să mă întreb dacă-l întrebasem ceva sau dacă delirul stârnit de dispariția lui Lily îmi inducea conversații imaginare. Însă după un timp, Langston a ridicat mâna dreaptă și mi-a arătat un inel de aur pe care-l purta pe degetul mic.

— Eu și Benny am decis să ne luăm în serios relația. Ceea ce înseamnă să ne mutăm împreună. Și dacă ne mutăm împreună, înseamnă că nu o să mai locuiesc în apartamentul în care am trăit mare parte din viață. I-am spus lui Lily ieri și n-a primit bine vestea. Mă așteptam

la asta... dar cred că speram să mă înșel. Speram că o să înțeleagă. Dar de ce să înțeleagă?

— Vrei să spui că n-a putut pricepe fiindcă nu e implicată într-o relație serioasă, cum e relația ta cu Benny?

Langston a clătinat din cap.

— Nu tot ce spun are legătură cu tine, să știi.

— Nu. Poate că nu e un reproș. Dar dacă, după 20 de minute, o spui din nou, atunci poate că devine un *reproș*.

Langston a șuierat printre dinți și a privit apa, ca și cum Statuia Libertății l-ar fi putut compătimi fiindcă se alesese cu mine pe cap.

— Ce caraghios, a zis continuând să se uite spre golf, că Lily e singura persoană căreia-i merge mintea la turație maximă, la fel ca și ție. *Să te gândești* e preocuparea ta preferată, nu? Uneori e înduioșător, alteori e pur și simplu epuizant.

Nu-i stătea în fire lui Langston să recunoască faptul că eu și Lily aveam ceva în comun. Am decis, așadar, să consider asta un compliment. Și, totodată, am decis să nu insist.

M-am uitat în direcția în care se uita Langston. La Ellis Island. La giganții rămași tot mai în urmă pe țărmul din Manhattan. Oricine a locuit întreaga viață aici se simte sfâșiat ori de câte ori pleacă. Există, un timp, satisfacția eliberării. Însă e greu s-o pui în balanță cu sentimentul că-ți lași toată viața în urmă și că o privești de departe.

Voiam să o știu pe Lily alături de mine. Știam că nu are sens ce simt, de vreme ce, dacă mi-ar fi fost alături, n-aș fi căutat-o — însă, în același timp, mi se părea că are o logică perfectă. Ea era persoana cu care-mi doream cel

mai mult să-mi împart viața și, în asemenea momente, în care-mi dădeam seama de asta, sentimentul se acutiza.

N-aș fi putut spune dacă Langston se gândea la Benny, la sora lui ori la nimeni. Nu împărtășeam asta cu Lily, însă o împărtășeam cu el. Sau știam, cel puțin, că aș fi putut-o împărtăși dacă vorbeam mai departe, dacă ne unea această experiență.

— Vrei să-ți zic o chestie ciudată? am spus ridicând vocea ca să mă audă, căci bătea vântul. E prima oară când merg cu feribotul de Staten Island. Mereu am vrut, dar niciodată n-a fost o prioritate. Am luat un feribot ca să văd Statuia Libertății, odată, când eram într-a cincea — dar în afară de asta, m-am ținut departe de apă.

— Într-un timp, mă întâlneam cu un tip din Staten Island, mi-a răspuns Langston. La prima întâlnire, i-am cunoscut pe părinții lui. I-am văzut și la a doua. Și la a treia întâlnire. Așa că tind să asociez districtul cu tipi care nu vor în mod deosebit să ia distanță de familie. Din păcate, la a patra întâlnire, *eu* voiam să iau distanță de familia lui.

— Când te-ai despărțit de el, ai făcut ceva notabil? Cum ar fi... de pildă... să-i dai foc la pomul de Crăciun?

Langston nu a zâmbit.

— Ce nebun ar face așa ceva?

— Un nebun îndrăgostit?

De data asta, a zâmbit... vag.

— Aceasta, domnul meu, e o perspectivă foarte interesantă.

— Întotdeauna îi facem să sufere pe cei pe care-i iubim...

— ... tocmai pe ei, pe care n-ar trebui să-i facem să sufere.

— Exact!

Motoarele s-au oprit. Vântul bate mai tare. Ne trezim mai bine. Statuia Libertății, rămasă acum în spatele nostru, nu ne mai salută, în schimb arată de parcă am fi lăsat-o să se descurce singură, așteptându-l pe tipul cunoscut pe internet ale cărui prime cuvinte aveau să fie „păreai mai mică în poza de profil".

Langston s-a întors ca să se uite la insula de care ne apropiam.

— Răspunsul este: nu i-am dat foc la pomul de Crăciun. Nici la casă. Nu i-am rănit nici inima. Doar că n-am mai vorbit cu el. Am dispărut în Manhattan. Îmi închipui că și-a găsit un băiat drăguț prin vecini și că familiile lor iau cina împreună în fiecare duminică, la ora 5.

Nu m-am putut abține, a trebuit să-l întreb:

— E o trăsătură de familie? Să dispari?

S-a întors iarăși spre mine.

— Da. Numai că trebuie să înțelegi... Lily nu e ca noi, ceilalți. Lily e tot ce avem mai bun.

— Sper că nu te deranjează dacă sunt de acord cu tine. Deși *chiar* pare să fi dispărut.

Staten Island se vedea limpede acum, cu casele și dealurile contrastând cu teritoriul de pe care plecaserăm. Crezusem că o să dureze mai mult să ajungem acolo. A trebuit să-mi amintesc că ne aflam încă în același oraș. Dacă informațiile noastre erau corecte, Lily nu ajunsese departe. Dar încă era dată dispărută.

— E doar vina mea, m-am trezit că-i spun lui Langston.

S-a rezemat de balustradă, a băgat mâinile în buzunarele de la pardesiu.

— De ce spui asta?

— N-am fost în stare să ajung la ea. Și dacă nu pot ajunge la ea, n-am cum s-o ajut să nu se rătăcească.

Vuietul sirenei vasului a înecat orice răspuns posibil. Feribotul a pufnit de parcă ar fi avut dubii. Apoi a tras la doc.

— Haide! a zis Langston.

L-am urmat pe punte în jos, spre terminal. Când am ajuns la ușa care dădea spre stradă, l-am întrebat:

— Și-acum ce facem?

— N-am idee, sincer să fiu.

Nu asta voiam să aud. Îmi imaginasem că avea un plan serios, implicând descoperirea de coordonate, trecerea prin sită a cartierelor, interogarea samaritenilor.

— Păi... unde a fost văzută ultima oară? am întrebat.

— Unchiul meu a intrat în contact cu ea la garajul lui. Dar asta cu multe ore în urmă. Și Staten Island e mult mai mare decât crezi. Majoritatea oamenilor de aici au mașini.

— Mașini?

— Serios! Mașini.

— Atunci ce să facem? Să mergem cu taxiul? Să ne uităm după ea?

— Nu cred. Altceva ar fi, evident, dacă am putea verifica prin locurile preferate ori dacă am afla de ce a venit aici. Și nu mi se pare de ajutor să ne despărțim și să ne punem pe hoinărit fără țintă. N-am face decât să ne rătăcim și noi.

— Atunci, cum să facem?

— Încercăm să fim mai siguri pe noi. Ca niște bărbați.

Am oftat. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai aiurea mi se părea să umblăm prin Staten Island după o fată. Nu era doar proverbialul ac la mijloc — nici măcar nu puteam găsi carul cu fân în care să-l căutăm.

— Se-ntoarce ea până la urmă, a continuat Langston. Și când se întoarce, o s-o facă cu feribotul. Așa că poate ar trebui să ne tot plimbăm cu feribotul, până ce Lily urcă la bord. Și atunci o găsim.

— Dar dacă a fost răpită? Dacă are nevoie de ajutorul nostru?

— Când ți-ai înnoit ultima oară permisul de detectiv, Sherlock? Nu cred că suntem cei mai buni copoi care să adulmece urmele prin acest Baskerville. Și instinctele mele frățești îmi spun limpede că Lily n-a fost răpită. Cred că a ieșit să se plimbe. Nu știu dacă vrea să fie găsită, dar cred că ar însemna ceva pentru ea să știe că am încercat s-o găsim. Să continuăm, așadar.

Am auzit un anunț în difuzoare: feribotul se pregătea să pornească iar.

— Toată lumea la bord, am zis.

Încă trei ture, peste golf și înapoi, n-am vorbit. La a patra, noutatea punții bătute de vânt se cam tocise, așa că ne-am adăpostit înăuntru, pe o bancă. Mi-am trecut vremea, inițial, uitându-mă la tovarășii noștri de călătorie. Când se îndrepta spre Manhattan, vasul era plin de lume absorbită de propria rutină, oameni care citeau ziarul sau mâncau gogoși glazurate exact atât cât dura călătoria, luând ultimul dumicat fix când trebuia să se ridice de pe banchetă și să coboare de pe feribot. Era acolo un bărbat trecut de 50 de ani care făcuse drumul dus-întors cu noi, citind în acest timp un roman de Johnathan Franzen în ritmul lent specific ghețarilor și copiilor beți. A ridicat la un moment dat ochii tocmai când mă uitam la el, și mi-am mutat privirea cât de repede am putut... dar tot a

fost prea târziu. După aceea am evitat să mă mai holbez agresiv la călători.

Am ajuns, în schimb, să mă uit insistent la inelul pe care-l purta Langston. M-am gândit la el și la Benny locuind împreună, făcând acest pas. Langston mi-a interceptat privirea și a ridicat din sprâncene.

— Cum ai știut? l-am întrebat. Adică... de unde ai știut că ești pregătit pentru acest pas?

Mă așteptam să-mi spună că nu era treaba mea, sau că nu aveam cum să înțeleg. Însă m-a privit grav, zicând:

— Nu cred că se pune problema să fii gata — nu într-un sens definitiv, în orice caz. Niciodată nu ești cu totul pregătit, ci doar ajungi într-un punct în care ești suficient de pregătit. Noi, de pildă, n-am decis din senin să locuim împreună — dar am dormit de-atâtea ori unul la celălalt, încât era ca și cum locuiam împreună, după care ne-am dat seama că ar fi mult mai practic să facem asta cu adevărat.

— Dar îl iubești? Adică... *inele*.

Langston a zâmbit și a început să se joace cu inelul, învârtindu-l pe degetul mic, parcă pentru a dovedi că nu poate să-l scoată.

— Sigur că-l iubesc. Ba chiar s-ar putea să-l iubesc suficient cât să nu-mi mai fie frică de ce simt. Asta trebuie să descoperim. Și ăsta e modul în care aflăm — ne trezim împreună de dimineață și ne începem împreună ziua, să fim un factor de continuitate unul pentru altul chiar și când orice în jurul nostru e discontinuu, sau crud, sau nestatornic. Știu în adâncul inimii mele că aș putea trăi fără el, dar știu că nu vreau asta... poate fi un punct de plecare, nu-i așa?

Am încuviințat... cu dorința de a afla mai multe.

— Dar cum ajungi aici? Cum ajungi în punctul ăsta?

Langston a lăsat inelul pe deget, rezemându-se de speteaza banchetei.

— Despre tine și Lily vorbești?

— Presupun.

— *Presupui?*

— Adică... da. Vreau să spun... simt că am putea avea și noi parte de așa ceva, știi? Cumva. La un moment dat. Dar de fiecare dată când ne apropiem de acest moment, suntem timizi. Nu unul cu celălalt. Mai degrabă cu noi înșine — încep să mă întreb dacă sunt suficient de bun pentru Lily. Încerc să fiu un punct luminos pentru ea. Și uneori, între noi, chiar este *lumină*. Însă, de multe alte ori, eu sunt doar un punctuleț. Totul mi se pare copleșitor, iar eu nu sunt decât un punctuleț.

— Luminos doar cu intermitențe...

— Mda, mersi.

— Nu... e fain ce spui. Prea multă lumină e al naibii de greu de privit.

Nu mă liniștea deloc. Nu mă ajuta cu nimic. Nici nu mai știam ce bâigui. Nu mai aveam stare. Să vorbesc despre Lily mă făcea de obicei să mă simt ca și cum, într-un fel, ar fi fost de față, în același fel în care să mă gândesc la ea mă făcea s-o simt mai aproape. Doar că acum nu era așa.

— N-are sens, am zis.

— Ce?

Era frustrant că trebuia să-i explic — nu simțea și el la fel?

— Că aștept aici. Vorbind. Gândind. Pare fără noimă. Ea o să facă ce vrea să facă, o să se întoarcă acasă când o

fi să se întoarcă și, până la urmă, o să fie cu mine dacă vrea să fie cu mine.

— Dar tu vrei să fii cu ea?

— *Da.*

— Și ea știe?

— *Tu* ce crezi?

— Habar nu am.

Of, minunat, mi-am zis. *Nu e tocmai liniștitor.* După care m-am simțit ca un idiot fiindcă voiseem încurajări când nu simțeam că le merit.

Langston a continuat:

— E paradoxal, nu? Cei pe care îi cunoști cel mai bine, pe care îi iubești cel mai mult... sunt cei în care descoperi lucruri pe care nu le înțelegi deloc. Pot să-ți spun ce fel de cereale cu lapte mănâncă Benny, ce șosete îi plac, ce parte dintr-un film — orice film — o să-l facă să plângă. Cum își face nod la cravată. Ce porecle le-a dat tuturor verișorilor săi. Despărțirile de iubiții lui... a treia ca intensitate a durerii. Și a șaptea. Ba chiar și a zecea, care nici n-ar trebui să se pună. Sunt însă momente când nu-l înțeleg absolut deloc, când îi place ceva, are nevoie de ceva sau nu are nevoie de ceva, și atunci nu-mi vine să cred că-i place acel ceva sau că are sau nu are nevoie de acel ceva și mă apucă groaza că poate mă înșel în privința lui, inclusiv în ceea ce privește relația noastră.

— Și atunci ce faci? am întrebat dorindu-mi cu ardoare să știu soluția.

Nimeni altcineva nu putea să-mi răspundă. Niciunul dintre prietenii mei nu avea experiența asta. Iar părinții mei ajunseseră în acest punct, dar de-aici se prăbușiseră foarte urât.

— Aștept, a zis Langston. Îmi spun că nu trebuie să știu neapărat totul, că mereu vor exista în noi lucruri esențiale care vor rămâne necunoscute. Încerc să mă detașez de momentele astea, și atunci îl recunosc din nou.

— Problema mea nu e că Lily ar fi de nerecunoscut. E că... parcă nu mai e atât de prezentă.

Langston a oftat.

— Mda, păi, s-au întâmplat multe.

— Știu, crede-mă!

— N-am spus-o ca să te simți prost. Am zis-o, de fapt, ca să te fac să te simți mai bine.

— Nu cred că ai reușit nici una, nici alta.

— Să știi că și eu sunt îngrijorat. Când Benny și cu mine am luat decizia să ne mutăm împreună, partea cea mai grea a fost să o abandonez pe Lily. Aproape că era să spun nu — fiindcă nu eram, sincer vorbind, sigur că o voi putea face. Numai că Benny... Benny mi-a pus o întrebare foarte bună: *Pe cine ajuți, mai exact?* Ceea ce înseamnă: Lily trebuie să-și găsească singură calea și va trebui, crescând, să plece din apartamentul și familia noastră. N-o să-mi placă s-o știu singură, cum nici ei nu-i place că am pornit pe drumul meu. Dar, dacă nu facem asta, o să rămânem toată viața priponiți în același loc.

În conversația noastră, eram destul de detașat încât să-mi dau seama că dacă Lily pornea pe propriu-i drum nu însemna că nu putea să rămână cu mine. Știam că Langston vorbește despre relația dintre ei, nu dintre mine și oricine altcineva.

— Aș face bine să mă duc la școală, i-am spus lui Langston.

Voiam și nu voiam să mă contrazică.

— Probabil că e o idee bună, a zis. Pentru treaba asta nu e nevoie de două perechi de ochi. Și, după ce-o găsesc pe Lily, o să mă asigur că află de eforturile tale.

Culmea, situația se schimbase: aș fi crezut, înainte de discuția noastră, că-mi vorbește sarcastic. Acum știam că era sincer.

N-ar fi fost o nebunie să-l câștig de partea mea pe fratele lui Lily, dar s-o pierd pe Lily?

Am încercat să nu mă mai gândesc la asta.

Nu am avut prea mare succes.

La următoarea andocare în Battery Park, am debarcat. În vreme ce feribotul pornea iar, am ridicat ochii spre Langston, pe punte.

I-am făcut un semn aprobator din cap.

Mi-a răspuns la fel.

Apoi feribotul a dispărut, lăsând în urmă doar valurile.

Altul, în locul meu, ar fi lipsit de la școală. Și-ar fi luat liber, s-ar fi întors acasă, în pat. Însă voiam să-mi abat gândul ascultându-i pe alții cum vorbesc despre planurile pentru vacanța de iarnă. Voiam ultimele zile de școală, ultimul interval de omorât timpul.

Sau asta, cel puțin, mi-am spus că vreau. Însă, odată ajuns acolo, n-am izbutit să ating starea dorită. Mă tot uitam pe telefon. Vestea despre dispariția lui Lily ajunsese la posturile de știri, așa că mulți începuseră să mă abordeze și să-și exprime îngrijorarea. Prieteni întrebându-mă dacă pot ajuta cu ceva. Prieteni întrebându-mă dacă vreau să vorbesc despre asta. Prieteni întrebându-se unde plecase Lily, dacă țineam informația secretă și dacă n-aș fi vrut totuși să le spun lor, doar lor și nimănui altcuiva.

M-a sunat tata.

E ciudată îngrijorarea lui, mi-am spus.

Dar când am răspuns — fraierul de mine! —, am descoperit că apelul lui tata nu avea nimic de-a face cu Lily.

— Leeza a vrut s-o asigur că o să petreci Crăciunul cu noi, mi-a zis. Trebuie să confirme rezervările și mă tot toacă la cap cu numărul de invitați.

Era pentru prima oară când auzeam de rezervări ori de planuri.

— Tată, habar n-am ce zici acolo. Și n-ai putea și tu să-mi trimiți un SMS, cum fac părinții ceilalți?

— Sunt sigur că ți-am spus. Ori nu?

— Poate ai avut de gând... înainte s-o ștergi de la petrecerea lui Lily.

Știam că sar calul, dar nu-mi păsa. Voiam și eu, o dată, să dau startul galopului.

— Nu-mi place tonul tău, Dash.

— De la tine l-am moștenit, tată, am răspuns.

Apoi am închis.

Ar fi trebuit să mă simt bine, dar nu mă simțeam. Nu puteam câștiga cursa. Nu făceam decât să-l irit și mai tare.

Prietena mea a dispărut, ar fi trebuit să fiu în stare să-i spun.

Cu ce te pot ajuta? ar fi trebuit el să fie în stare să întrebe.

Eram însă, amândoi, de o fundamentală incapacitate de comunicare.

Învățasem, măcar, lecția că prietenii pot compensa lipsurile familiale. Între a treia și a patra oră, Sofia și Bum m-au oprit pe culoar și m-am simțit recunoscător.

— Am aflat vestea, a zis Sofia. Putem ajuta cu ceva?

— Dacă vrei, s-a oferit Bum, pot vorbi cu o tipă, Amber, de la mine din clasă, să vedem dacă nu poate anunța la radioul liceului.

— Nu cred că așa funcționează, a zis Sofia. Dar e drăguț că te-ai gândit.

— Cu plăcere, a zis Bum, apoi s-a uitat la mine și i-a căzut fața. Să nu crezi că îmi face vreo plăcere faza asta. Nu-i așa, pe cuvântul meu!

— Sunt sigur că o să revină curând, l-am asigurat. Cred că îi trebuia un pic de spațiu, atât.

— Atunci poate s-a dus la planetariu!

— Îți înțeleg logica, prietene! O să-i dau fratelui ei un mesaj, să verifice.

Asta l-a bucurat pe Bum. Apoi, temător că arată prea binedispus, a încercat iarăși să adopte o mutră gravă. Nu-i prea ieșea. A zis, în cele din urmă:

— Am engleză, aș face bine s-o iau din loc! și s-a depărtat pe culoar.

Sofia s-a întors să-l privească plecând. Am admis în sine, morocănos, că felul în care o făcea era drăgălaș.

M-am întrebat dacă procedam la fel cu Lily. Apoi m-am întrebat dacă măcar era genul de chestie pe care te vezi făcând-o, ori dacă e unul dintre lucrurile pe care le faci automat, fără să-ți dai seama, ca de exemplu faptul că respiri.

— S-a dus pe Staten Island, i-am zis Sofiei. Am încercat s-o găsesc, dar n-am ajuns mai departe de feribot.

— Așa li se întâmplă majorității oamenilor, m-a consolat Sofia. Doar dacă nu cumva chiar locuiesc în Staten Island.

Am fost, cândva, cuplat cu Sofia. Voiam s-o întreb, acum, dacă mă descurcasem decent, dacă, deși nu ieșise

nimic între noi, credea că aș fi putut-o scoate la capăt cu altcineva. Doar că nu găseam o cale să-mi formulez întrebarea.

Însă Sofia își dăduse, probabil, seama, fiindcă s-a uitat la mine și a zis:

— Pe oriunde ar fi, orice ar face... nu are legătură cu tine. Are legătură cu ea. Și trebuie să-i permiți asta. Câteodată, nu vrem să fim găsiți imediat. Luăm distanță ca să fim găsiți în condițiile stabilite de noi.

— Tu n-ai dispărut, am subliniat.

— Poate că am făcut-o. Poate o fac și acum.

S-a auzit soneria.

— Nu te părăsește, mi-a spus Sofia înainte să intre în clasă. Dacă te părăsea, ai fi știut.

Nu eram atât de sigur că aș fi știut. Ori că aș fi observat.

Într-un târziu, cu puțin înainte de amiază, Langston mi-a dat un mesaj.

Am găsit-o. E teafără, n-a pățit nimic.

Știam că ea nu avea telefon încă, doar dacă nu cumva adusese Langston. (Nu-mi trecuse prin cap să-l întreb.) Însă tot i-am trimis instantaneu un mesaj, gândindu-mă că-l va citi la un moment dat, când se va întoarce acasă.

Bun venit înapoi, i-am scris. *Mi-a fost dor de tine.*

După care am așteptat să-mi răspundă.

6
LILY

Gâște legănându-se

Miercuri, 17 decembrie

Nu știu de ce, dar nu am fost deloc surprinsă când, pășind pe puntea vasului, mi-am văzut fratele deja la bord, așteptându-mă.

Langston m-a tras spre el să mă îmbrățișeze, dar și să mă sufoce.

— *Niciodată* să nu ne mai sperii în halul ăsta! a zis.

În vreme ce feribotul se întorcea spre Manhattan, fratele meu i-a apelat pe ai mei pentru o videoconferință pe FaceTime.

— Unde-ai fost? a rostit mama cu voce aspră, de parcă nu dormise deloc.

— Aveam nevoie de o pauză, am răspuns.

Raportez, fără pic de mândrie, că am luat-o apoi pe panta abruptă a minciunii. Nu știu ce presupune existența de adolescentă, însă minciunile par să vină odată cu asaltul hormonilor. Toți oamenii din viața ta se

așteaptă să te porți ca un adult, dar o iau razna dacă vrei să fii independent.

— Am fost în camera secretă a unchiului Rocco. Am adormit și, fiindcă era așa de întuneric, nu m-am trezit decât acum jumătate de oră. Îmi pare rău că v-ați făcut griji.

Exista, pentru minciuna mea, un precedent. La multe dintre vizitele anuale la mormintele familiei, luam pauze de la certurile familiale cu unchiul Rocco și mă piteam în buncărul din Războiul Rece construit într-un subsol secret al atelierului său auto, la două intersecții de cimitir.

Ce era să spun? *Mă simt rătăcită și confuză, n-am avut chef să mă duc la școală, așa că am ajuns în Staten Island și mi-am luat o nouă identitate. Mă urmăriți? Jahna — v-ar plăcea de ea, e mult mai mișto decât mine — a fost momită să ia parte la o operațiune de fabricare a unor căsuțe fermecate de turtă dulce, apoi după câteva prăjiturele Mike cel Magic, a devenit cam ciudățică. În continuare, Jahna s-a transformat într-o mașină infernală de decorat turtă dulce având ca tematică* Regatul de gheață, *sfârșind prin a cădea lată din pricina ingredientului secret care-l făcea atât de magic pe Mike-prăjiturica și trezindu-se în vechea și plictisitoarea piele a lui Lily, în urmă cu mai puțin de un ceas.*

Minciuna nu ar fi făcut decât să mă transporte din nou pe teritoriul lui „Lily se poartă dubios, ar trebui s-o băgăm iarăși în terapie?" Adevărul, în schimb, m-ar fi trimis probabil, valvârtej, la un centru de dezintoxicare.

— Să nu mai faci asta în viața ta! a zis tata. Cred că am îmbătrânit cu 10 ani azi-noapte.

M-am uitat la mama, am văzut-o enervată și obosită, dar am mai perceput ceva: calm.

— Mi-am făcut griji, a zis ea. Dar, cumva, am avut încredere că ești bine. Am simțit asta. Când a murit mama și când vărul Lawrence a pățit accidentul ăla oribil de mașină, ori când a căzut bunicul tău pe scări, am știut înainte să fiu anunțată că se petrecuse ceva groaznic. Noaptea trecută nu am avut senzația asta. Mi-a fost frică, da, dar în același timp am fost sigură că n-ai pățit nimic.

Nu era probabil momentul să-i iau la trei păzește, totuși am făcut-o.

— Dar nu v-ați gândit că e cam exagerat să anunțați la televiziunea locală? am zis.

— Au o slăbiciune pentru tine, m-a lămurit tati. Le-a crescut audiența atunci, când ai prins copilul.

— Asta nu înseamnă că au o slăbiciune, am pus lucrurile la punct. E oportunism.

— Am așteptat până dimineață, a reluat mama, dar fiindcă tot nu știam nimic de tine, ne-am gândit că, dacă-i alertăm pe ei, asta o să te scoată la lumină. Și am avut dreptate. Unchiul Rocco a văzut știrea și a sunat să ne spună că te-a văzut ieri pe insulă.

— Prea de tot, am spus.

— Nu prea cred că ai dreptul să critici, a zis mama.

— Vorbim despre asta când ajungi acasă, a spus tata. Reuniune de familie.

— Îmi pare rău, am spus eu. Sincer!

Au dispărut de pe ecranul telefonului lui Langston. Iar el a încheiat apelul zicând:

— De cinci ori m-am plimbat cu feribotul, dus-întors, așteptându-te.

Își dorea, parcă, un „mulțumesc" de la mine. Nu i l-am spus. Eram neagră de supărare pe el fiindcă voia să

se mute de-acasă. Voiam să mă bucur de fericirea lui cu Benny, însă mă copleșea tristețea. Ei erau gata. Eu, nu.

Când a văzut că nu spun nimic, Langston a adăugat:

— A fost și Dash cu mine. Era și el foarte îngrijorat.

— Ah! am izbutit să îngaim.

Așa-zisa îngrijorare a lui Dash părea aidoma pomului de Crăciun pe care mi-l dăruise. Se purta ca și cum ar fi vrut să-mi fie aproape, după care, prematur, abandona corabia. Rece, impasibil. De ce trebuia să fie așa de chipeș și de atent, dar nu îndrăgostit?

Dash îmi complica teribil viața. Aveam alte griji, mai presante. Ca, de pildă, unde urma să fiu trimisă dacă se ducea de râpă căminul familiei mele.

— E un tip decent, a zis Langston făcându-mă să mă ia amețeala de uimire.

— Deci acum îți place de Dash? am întrebat, neîncrezătoare.

— Acum îl *tolerez*.

Tot ce știam despre lume sărise de pe șine, eram nedumerită și speriată, însă, recunosc, și intrigată de misterul și aventura noilor direcții în care putea să o ia viața mea.

— *Tolerez* și eu că ai putea fi fericit cu Benny în noul vostru apartament, i-am zis. Idee cu care nu sunt de acord, dar, oricum, o să-ți ofer sprijinul meu.

— Așa simt și eu în privința relației tale cu Dash.

Pauză.

— Îi pasă cu adevărat de tine.

Păi, asta-i problema, mi-am zis. Eu îl iubesc. Lui Dash doar îi pasă de mine. Simțeam că mă doare.

— Atunci de ce nu-i aici?

— A trebuit să se ducă la şcoală. Dash, se pare, ia şcoala mult mai în serios decât ai luat-o tu în ultimele două zile.

Fratele meu m-a privit pieziş şi apoi m-a întrebat:

— Pe unde-ai umblat, de fapt?

— Am fost la un atelier orgiastic de făcut căsuţe din turtă dulce.

— Sarcasmul nu te prinde bine, Lily. Dacă nu vrei să-mi spui, nu-mi spune şi gata!

Ne-am întors acasă, unde mama şi tata se pregăteau frenetic să plece într-o călătorie de o săptămână în Conneticut, la petrecerea de final de an a şcolii tatei şi ca să încheie semestrul academic la serviciu. Se mai duceau şi pentru ca mama să inspecteze locuinţa directorială, în eventualitatea că de la anul s-ar fi putut muta acolo, în campus.

Întrunirea de familie s-a terminat într-un minut newyorkez.

Sancţiune şcolară: fiindcă trăsesem chiulul, regula şcolii mele era să nu mi se mai permită să recuperez cele două zile pierdute, aşa încât consecinţele să se reflecte în note. Mai eram şi suspendată ultimele două zile până la vacanţă, chestie pe care nu o pricepeam deloc, de vreme ce „sancţiunea" părea mai degrabă un cadou. Două zile libere în plus! Şi ce dacă nu recuperam temele? În intervalul ăsta de timp, puteam să coc fursecuri, să plimb câinii, să ofer cadouri de Crăciun şi să fac lucruri mult mai interesante decât să merg la şcoală.

Sancţiune parentală: în afara obligaţiilor ţinând de plimbatul câinilor, nu aveam voie să ies din casă până la Crăciun.

Nu mai fusesem, până atunci, pedepsită. Nici nu ştiam, tehnic vorbind, ce înseamnă. Nici ai mei nu cred

că știau, fiindcă și-au emis proclamația chiar înainte să plece din oraș, transformând propriu-zis pedeapsa în ceva de neaplicat. (Nu am adus acest aspect minor în discuție.)

Sincer, nu mă simțeam tocmai prost că-i ținusem pe ai mei treji o noapte. Eram o fată de Manhattan. Cei ce luau în calcul să se mute în Connecticut meritau să fie îngrijorați.

Bunicul, în schimb, nu merita.

— O să stau un timp la sora mea, a zis el. Pe aici e prea multă agitație. Nu mai trebuie să te deranjezi să mă duci la doctor.

— Dar îmi place să te însoțesc, bunicule! am zis.

Și-a ridicat cu bastonul tivul unui crac al pantalonilor, dezvăluind o vânătaie pe gambă.

— O vezi? a întrebat cu bastonul ațintit asupra vânătăii.

— Ce s-a întâmplat?

— N-ai venit să-ți faci orele de voluntariat la centru, asta s-a întâmplat! Sadie, din camera 506, s-a înfuriat așa de tare că n-ai fost acolo să-i citești, încât mi-a ars un șut în tibie.

— Îmi pare rău, bunicule.

— Și am pierdut o grămadă ghicind la *Roata Norocului* fiindcă nu am avut talismanul alături de mine.

— Îmi pare rău, bunicule!

— Urăsc *Roata Norocului!* Suport s-o urmăresc cu hodorogii ăia numai fiindcă ești și tu acolo, să te uiți cu noi.

— Îmi pare rău, bunicule!

Ce monstru eram!

Bunicul și-a ferit privirea.

— Ești pedepsită! a zis el.

După care s-a ridicat, sprijinindu-se în baston, și a plecat, șontâc, de lângă mine.

Să-l văd că îmi întoarce spatele așa era cea mai grea pedeapsă pe care mi-aș fi putut-o imagina. Îmi sfâșia inima.

După ce mi-am luat telefonul înapoi, în noua și temporara închisoare care era acum dormitorul meu, am văzut mesajul de la Dash. *Bun venit înapoi! Mi-a fost dor de tine.*

Și mie mi-a fost dor de tine! i-am răspuns.

Am adormit cu telefonul în mână, cu motanul bunicului și câinele meu ținându-mi de cald. Mi-aș fi dorit ca Dash să fie cel care mă încălzea, cuprinzându-mă în brațe, și nu să-mi trimită mesaje fără să vorbească cu mine.

Joi, 18 decembrie

Edgar Thibaud stătea la masa lui obișnuită din Tompkins Square Park când am trecut pe acolo cu câinii pe care trebuia să-i plimb în acea zi. Juca șah cu campionul parcului, un domn mai în vârstă pe nume Cyril, cu dreaduri rastafariene amestecate printre șuvițe cărunte și purtând o beretă câștigată de la Edgar cu ocazia unui turneu din primăvară.

— Care-i faza, Lily? m-a întrebat Edgar. Pe unde-ai umblat? Nu te-am văzut săptămâna asta la centrul pentru seniori.

— Parcul nu e la fel fără tine și câinii tăi, a spus și Cyril, contemplând poziția turei pe tablă.

— Miroase mai bine totuși, fără automatele alea de caca, a zis Edgar măsurându-l acuzator pe Boris. Da, la tine mă uit, amice!

Nu știu niciodată, cu Edgar, dacă îmi vine să-l strâng de gât sau să-l las în viață.

— Nu vorbi urât cu câinele meu, te rog! i-am zis.

Boris a lătrat aprobator.

— Vii la petrecere diseară? a întrebat Edgar.

— Ce petrecere?

— Cheful puloverelor de Crăciun, îl organizez an de an.

— Dai în fiecare an o petrecere pentru... puloverele de Crăciun ?

— Da. Acum părinții sunt la Hong Kong, casa e toată a mea, colecția de pulovere de Crăciun abia s-a întors de la curățătorie. Merge un chef!

— Pot să vin cu Dash?

— Trebuie neapărat?

— Cam da.

Edgar a oftat.

— Fie... vino cu cine vrei. Vino cu remorcă!

— Ce vrei să spui?

— Adică să vii cu iubitul! a hohotit de râs Cyril.

— Crede-mă, așa o să facă, a zis Edgar. Numele remorcii e Dash. Dar anunță-l să-și cumpere singur berea.

— Nu cred că Dash bea bere.

— Evident că nu. Doamne ferește să se distreze și el vreodată!

— Era o fată tare bună înainte să te cunoască, i-a spus Langston lui Dash, care venise la noi să mă ia la petrecere.

Nu aveam de fapt voie, dar Langston rămăsese responsabil cu casa în timpul absenței părinților. Nu doar că exista o solidă tradiție ca totul s-o ia razna când responsabilul era Langston, dar fratele meu îmi mai era și dator vândut pentru anii de liceu. Îl acoperisem mereu când nu respectase ora de ajuns acasă ori când își strecurase înăuntru vreun iubit, peste noapte.

— Zise omul care a venit cu ideea jurnalului roșu, Crăciunul trecut, deschizându-i lui Lily calea spre pierzanie.

Langston s-a uitat la mine și a arătat cu degetul spre Dash.

— *Ăsta* e sarcasm de calitate.

Apoi, întorcându-și privirea spre Dash:

— S-o aduci înapoi până la miezul nopții și, dacă vrei, poți să dormi la noi.

Ne-am îmbujorat amândoi și ne-am grăbit să ieșim.

— Să ai grijă de Boris! i-am spus fratelui meu.

Odată ajunși în stradă, Dash m-a luat de mână și am pornit la drum.

— Edgar Thibaud, deci? a zis. Serios?

Nu a spus: *Fiindcă aveam planuri mai bune. Fiindcă în noaptea asta voiam, în sfârșit, să-ți fac o surpriză invitându-te să vedem* Corgi&Bess. *Am închiriat toată sala, scaunele noastre sunt acoperite cu petale de trandafiri și mai avem un tort etajat de gogoși cu glazură de ciocolată, pe care l-am comandat doar pentru noi. Doar noi doi! Un tort URIAȘ!*

— Edgar trebuie să lucreze la centrul de recuperare pentru seniori unde se duce bunicul. Îl și văd mereu prin parc atunci când ies să plimb câinii. Locuiește, practic, acolo.

— Sunteți prieteni?

— Presupun...

— Nu prea înțeleg de ce n-ai adus niciodată vorba despre el.

Nu a spus: *Sunt groaznic de indignat că nu mi-ai zis niciodată nimic de prietenia ta cu Edgar! ÎNNEBUNESC la gândul că-ți petreci timpul cu el. Toată lumea știe că Edgar Thibaud e un meseriaș de talie mondială când vine vorba de*

haine de firmă și s-ar putea să-l provoc la un duel ca să-ți câștig afecțiunea!

— Contează? am zis.

Te rog! Te rog să conteze!

Dash a ridicat din umeri.

— Presupun că nu.

Băieții nu spun niciodată ce vrei tu să auzi. E, probabil, singura lecție pe care am învățat-o în viață.

— Dar am putea merge, în schimb, la mătușa ta. Doamna Basil E. mi-a trimis un mesaj în care ne invită să venim la cină și după aceea să jucăm Cărți Împotriva Umanității, cu ea, bunicul și...

— Tu și strămătușa mea vă trimiteți SMS-uri?

— Da. Contează?

Am dat din umeri.

— Presupun că nu. Apoi: Cărți Împotriva Umanității e un joc grobian.

Doamna Basil E. nu mă mai invitase până atunci să-l jucăm.

— Știu. De aceea îmi și place așa de mult.

În sfârșit! Lily cea Cuminte era de domeniul trecutului.

Bun venit, Lily cea Obraznică! Ești *amuzantă*!

Lily cea Obraznică purta o fustă neagră, scurtă, colanți negri, cizme lungi până peste genunchi și un pulover decoltat — chiar așa, *decoltat* — de Crăciun, roșu cu auriu și verde, cu două ornamente sclipicioase agățate strategic de materialul foarte strâns pe piept.

— Te-a văzut Langston îmbrăcată așa? a întrebat Dash când mi-am scos pardesiul, după ce a sunat la ușa casei lui Edgar Thibaud.

— Îți place? am întrebat încercând un ton incitant, dar reușind să am o voce exasperant de pițigăiată.

(Lily cea Obraznică avea nevoie de mai mult exercițiu pentru a avea o voce sexy. Vocea ei pițigăiată refuza să piară.)

— Mă bucur, cred, că simți până la urmă spiritul Crăciunului, a zis Dash.

— Tu ce pulover porți? l-am întrebat.

Și-a desfăcut jacheta, arătându-mi... un pulover verde, simplu, cu cămașă albă pe dedesubt.

— Nu-i un pulover de Crăciun, am zis.

— Nu te uiți destul de atent...

Și-a scos gulerul cămășii peste pulover. M-am uitat mai îndeaproape și am văzut un citat din *Poveste de Crăciun* scris cu roșu-auriu, de mâna lui Dash. *Să începem cu începutul: Marley murise.*

Ușa s-a deschis, surprinzându-mă cu fața aproape lipită de gâtul lui Dash. De dincolo de prag, Edgar a anunțat:

— Gata, ați și început să vă giugiuliți în public, porumbeilor? Nici n-am servit lichiorul de ouă.

Dash s-a tras deoparte, strângându-și jacheta pe el.

— Nu ne giugiuleam, Edgar.

Edgar i-a făcut cu ochiul.

— Sigur că nu. Bun venit, petrecărețule!

Pe mine m-a măsurat din creștet până în tălpi, zicând:

— Îmi place la nebunie puloverul tău, Lilișor!

Edgar purta un pulover pe care era înfățișat Iisus cu o tichie de petrecere în forma unei felii de pizza cu salam, și cuvântul SĂRBĂTORITUL era scris peste pieptul Mântuitorului; asortase la pulover o pereche de pantaloni în

carouri roz-gri și ciocate alb-negre. O ținută stridentă, care îl făcea pe Edgar să iasă în evidență.

Părinții lui fac parte dintre cei unu la sută din unu la sută dintre experții în fonduri de investiții cu tone de bani și fără niciun pic de timp pe care să-l petreacă cu fiul lor. Și doamna Basil E. stă într-o vilă în oraș, e drept însă că a ei are iz de mucegai, e mobilată cam extravagant și e nerenovată. Dar foarte primitoare. A lui Edgar e ca dintr-un catalog de arhitectură, cu mobilă sobră, minimalistă și opere de artă de un milion de dolari. Foarte intimidantă și rece.

— Lilișor? s-a mirat Dash șoptindu-mi la ureche în timp ce urcam treptele de marmură la etaj. Pe bune?

— Prietenii voștri v-au luat-o înainte, a zis Edgar. De gașcă, puștii. Au dat deja startul la lichiorul de ouă, după cum vedeți.

În mijlocul salonului, am dat cu ochii de Bum și Sofia, purtând pulovere de Crăciun cu gâște, identice, și dansând languros în vreme ce din boxele invizibile bubuia o piesă hip-hop. Râdeau, se sărutau și-și legănau fundurile până aproape de podea, arătând fiecare, din plin, că se bucură de compania celuilalt. Aș fi vrut să fim și noi așa. Să ne bâțâim de dragul bâțâielii, fără să ne pese cine se uită, ca ei doi, care erau încolăciți, literalmente, unul în jurul celuilalt.

— Vreți lichior de ouă? l-a întrebat Edgar pe Dash. Am turnat în el și-un pic din Jack Daniels-ul Ediție Limitată Centenar Frank Sinatra al tatei.

— Da, te rog! a zis Lily cea Obraznică.

M-am uitat la al meu Young Blue Eyes — Dashiell — sperând că vom sorbi împreună o doză de năstrușnicie. Că vom ciocni paharele brumate și ne vom uni buzele cu

aromă de Ediție Limitată Centenar Frank Sinatra într-un sărut. Sau 20.

— Nu, mersi, a zis Dash.

La naiba, la naiba, LA NAIBA!

Cu voce ca de bebeluș, Edgar l-a întrebat pe Dash:

— N-al vlea copilasul nostlu un pic de iaulțel în loc?

Dash și-a atins o nară și l-a întrebat pe Edgar:

— Ești răcit cumva? Îți curg mucii.

Nu-i curgea nimic, din câte puteam eu să văd, însă Edgar a căzut în capcană, a scos o batistă din buzunarul de la pantaloni și și-a suflat nasul. Apoi a zis:

— Oameni buni, aveți chef, mai încolo, de-un Învârte Sticla? Cine câștigă se poate duce să-și facă de cap în dormitorul părinților, sub ochiul matern al lui Motherwell. Ha-ha, v-ați prins?

Gazda noastră a plecat să aducă lichiorul, în vreme ce eu și Dash inspectam camera. Petrecerea se dezlănțuise, da — însă nu erau decât vreo duzină de oameni acolo, o colecție foarte variată de indivizi. Eu, Dash, dansatorii Bum și Sofia, Cyril și Isabella Fontana, o editoare de cărți de bucate pensionată care se număra printre clienții mei la plimbat câinii și care ar fi trebuit să aibă mai multă grijă la recent operatul ei șold, plus niște puști coreeni piliți, tovarăși de club de-ai lui Edgar pe care îi recunoșteam din apelul pe FaceTime, când cu foamea de dimineață, cel care-mi grăbise călătoria spirituală către Staten Island. Petrecăreții variau ca vârste între 17 și 70 de ani și purtau pulovere cu oameni de zăpadă, îngeri, Moși, elfi, reni și pisici de Crăciun. Edgar, sprijinit de perete în fața unei mese având în mijloc o sculptură în gheață înfățișând două gâște care-și atingeau afectuos ciocurile, contempla strania colecție de oameni desperecheați și de pulovere

neasortate. Niciodată nu mi se păruse mai singur decât acum, în propria-i casă. Un prinț fără regat.

— Aș prefera să mergem într-un loc liniștit, mi-a zis Dash. Unde să putem vorbi. Vreau să-ți spun ceva important.

Atunci, am știut. Dash avea de gând să o rupă cu mine. Intenționa, în sfârșit, să pună capăt jenantului nostru impas.

— Dansăm? l-am întrebat, dorindu-mi să-l strâng în brațe pentru ultima oară.

O versiune R&B a piesei „Let It Snow" a început să se audă în boxe, iar interpretul s-a apucat să cânte modulat *ooooo vino încoace, ajută-mă cu bradul/în brațe vreau să te cuprind.*

— Te rog? am insistat.

Voiam să-mi amintesc acest ultim moment în brațele lui.

S-a ridicat, înalt și drept, deloc în largul lui. Însă îndată au apărut Bum și Sofia, care ne-au condus spre mijlocul încăperii. Au început să se unduiască lent și, urmându-le exemplul, Dash și-a trecut brațele peste talia mea, eu mi-am pus o palmă pe umărul lui și am dansat.

Eram exaltată. Știam că Dash nu suportă așa ceva și-l iubeam fiindcă-mi făcea totuși pe plac. Tresăltam, la propriu, de bucurie. M-am lipit mai tare de pieptul lui și mi s-a părut că-i simt inima bătând lângă a mea. Era nespus de plăcut, nu mai voiam să mă desprind. Trebuia să-i spun că îl iubesc — să-mi asum riscul și gata, să trec odată peste toate nesiguranțele, îndoielile și imposibilitățile — până nu era prea târziu.

— Vreau să-ți spun ceva, i-am șoptit la ureche.

— Și eu vreau să-ți spun ceva.

Trebuia să-i spun. Neapărat.

Și, tocmai când să deschid gura, l-am văzut pe Dash aruncând o privire spre Sofia, uitându-se la ea cum îmi dorisem dintotdeauna să se uite la mine. Dorință pură. Încerc să nu fiu geloasă pe Sofia, care e superbă fără să facă vreun efort, și pe faptul că ea și Dash au fost cândva împreună. Nu-mi iese mereu.

Așa că am spus-o prima.

— Cred că ar trebui să ne despărțim.

7
DASH

Cântec de lebădă

Joi, 18 decembrie

Și am zis:
— Nu!

Miercuri, 17 decembrie

Neprimind niciun semn de la Lily după misterioasa-i întoarcere din Staten Island, luasem la puricat toate mesajele schimbate cu Langston și un nume îmi sărise în ochi:

Edgar Thibaud.

De ce mă întrebase Langston despre tipul ăsta?

Ce era între el și Lily?

Știam că aveau o istorie neplăcută. Știam că el încercase să se apropie de ea la vremea la care propriile-mi sentimente abia încolțeau.

Mai presus de orice, știam că era Regele Jigodiilor.

L-aș fi putut întreba, presupun, pe Langston — însă de-abia descoperiserăm că ne respectăm reciproc și nu voiam să-l testez.

Lui Lily îi scăpase, la un moment dat, informația că Thibaud fusese condamnat să facă ore de serviciu comunitar la clinica unde ea mergea cu bunicul ei pentru tratamentul de recuperare. Așa că, după ce am terminat școala, am decis să mă duc la sursă.

Joi, 18 decembrie

— Cum adică *nu?* a întrebat Lily. Ce-ți pasă?
A încercat să se smulgă din brațele mele.
Nu i-am dat drumul.

Miercuri, 17 decembrie

Thibaud avea darul să-i facă pe profesioniștii din domeniul sănătății la fel de uituci ca pe pacienții lor. Când am întrebat pe unde umblă tipul, toate asistentele mi-au dat câte un răspuns diferit. Și niciunul dintre răspunsuri nu era corect.

În cele din urmă, lui Sadie Rânjita, o pacientă care se sprijinea într-un baston roz-aprins, i s-a făcut milă de mine.

— Îl cauți pe golanul ăla? a întrebat cu o voce aspră ca șmirghelul.

Fără îndoială că pe el îl căutam, și i-am spus asta.

— Atunci ai face bine să te uiți în debaraua dintre saloanele 36A și 36B. De obicei se ascunde înăuntru ca să tragă chiulul. Dar ai grijă — e alunecos ca o proteză fixată

prost. Nu-i da drumul de-acolo dacă nu vrei să-ți scape printre degete!

Sadie Rânjita a spus toate astea pe un ton aproape mustrător.

M-am furișat printre scaunele cu rotile și prin mulțimea care se uita la *Roata Norocului*, reușind să găsesc debaraua cu pricina. Am ajuns, dar nu știam dacă să bat la ușă ori nu. Apoi am auzit sunete în interior și am știut că doar Thibaud putea fi.

Am dat buzna înăuntru.

Am fost pus în fața unui spectacol dezgustător. Thibaud se uita la pornografie pe telefon, un film în care apăreau două femei, un cal și un bărbat care semăna leit cu Donald Trump. Fuma, totodată, o țigară, scuturând scrumul într-o oală de noapte. Stătea cu picioarele pe masa îngrijitorului.

— Ai bătut recordul, sunt sigur, la proba de vicii simultane! am anunțat cu cea mai autoritară voce de care eram capabil.

Thibaud a tresărit speriat și s-a grăbit să-și închidă telefonul.

— Ce mama dra...! a țipat.

Apoi, văzând că eu sunt, n-a mai părut atât de speriat.

— A, Dash! Ce, doar nu credeai că o găsești aici, cu mine, pe iubita ta dispărută?

Nu-mi plăcea insinuarea, ceea ce i-am și spus. Am adăugat, apoi:

— În plus, nu mai e dispărută.

— Ai văzut-o? m-a provocat Thibaud, apoi, până să blufez, și-a stins țigara în oala de noapte și a adăugat: Știam eu că nu.

N-am apucat să-i mai arunc vreun cuvânt în față, că a și deschis ușa și a ieșit grăbit în hol. M-am ținut după el ca o umbră.

— Nu, stai puțin! am zis, dar și-a văzut de drum și a intrat în salonul cu televizor, ignorându-mă cu totul.

— Are cineva nevoie de ceva? i-a întrebat pe bătrânii de acolo.

— O vocală! Îmi trebuie o vocală! a țipat o doamnă cu păr albastru, gesticulând spre televizor.

A□□□□E□□N, scria pe ecran.

— Ajun senin! a anunțat cu voce sfredelitoare doamna cu păr albastru.

— Amar pelin! a strigat un bărbat în scaun cu rotile.

— Amor nebun! a țipat un bătrân în pantaloni gri de velur.

Bărbatul din scaunul cu rotile s-a arătat indignat.

— Ce naiba ți-a venit cu amor nebun?

— He-he, a râs cel cu pantalonii de velur. Nu mai ții minte, nu-i așa?

— De ce-i dai mesaje lui Lily? l-am întrebat pe Thibaud. Ce înseamnă ea pentru tine?

— De ce mă întrebi pe mine, și nu pe ea? mi-a replicat.

C□□□□R

— Condor! a țipat ascuțit doamna cu păr albastru.

— Contor! a insistat bărbatul din scaunul cu rotile.

— Castor! a tușit tipul cu pantaloni de velur.

Thibaud s-a răsucit spre mine și mi-a șoptit din vârful buzelor:

— Ești o caricatură de iubit! Ești plictiseala maximă a iubiților. Printre iubiți, ești cum e bejul printre culori. Ești iaurtul fără arome al iubiților.

— Așa ți-a spus Lily?

— Normal! a răspuns cu un zâmbet radios.

Joi, 18 decembrie

Nu mi-a venit să cred ce auzeam de la Lily. Și nu reușeam să cred că vorbea serios.

Cred că ar trebui să ne despărțim.

Eram nedumerit.

Eram supărat.

Eram furios.

— Ai înțeles greșit, i-am spus. Ai înțeles totul greșit.

Miercuri, 17 decembrie

Zâmbetul lui Thibaud era prea larg. Știam că minte.

— S-o lași în pace! l-am avertizat. S-o lași pe Lily în pace!

— Sau ce? Mă sufoci cu vocabularul tău? Mă pocnești cu puterea cuvântului?

În încăpere se lăsase o tăcere de moarte. M-am uitat spre ecran.

CANC□R PULMONAR

Dumnezeule!

— Provoacă-l la duel! m-a îndemnat cu voce răgușită bărbatul în scaun cu rotile.

— Așa! a icnit tipul cu pantaloni de velur. Arde-l pe șarpele ăsta unsuros! Al naibii, îmi fură mereu sosul de mere!

— Bine, am încuviințat, după care, întorcându-mă spre Thibaud: Te provoc la duel.

Joi, 18 decembrie

— Cum poți să spui așa ceva? a țipat Lily.

Toată lumea se uita la noi. Apoi, fără niciun sens, a adăugat:

— *Ăsta nici măcar nu-i un pulover de Crăciun!*

Miercuri, 17 decembrie

— Și cum propui să ne duelăm? a întrebat, total neimpresionat, Thibaud.

M-am uitat peste umăr la cei doi bătrâni.

— Adu pistoalele! a zis domnul Velur. Vera, ADU PISTOALELE!

Doamna cu păr albastru a încuviințat și apoi, încet — încetișooor — s-a ridicat de pe scaun. După care, încet — foaaaaarte încet — s-a dus până la cuțarul din colț, în care avea lucrurile nepoților care o vizitau. Apoi, foaaaaaaaaarte încet, a scormonit prin el și a scos o pereche de pistoale cu apă.

S-a dus, după aceea, la chicinetă și le-a umplut cu suc de roșii.

— Pătează mai tare așa! a explicat.

Ne-a înmânat pistoalele. Tipul în scaunul cu rotile s-a așezat de pază la ușă.

— 10 pași, ne-a instruit tipul care tușea.

Ne-am așezat, solemni, spate în spate.

Doamna cu păr albastru a început să numere.

Unu. Doi. Trei. Patru. Cinci.

Ne depărtam tot mai mult unul de celălalt.

Șase. Șapte. Opt.

O făceam pentru Lily.

Nouă.

Nu aveam de gând să irosesc ocazia.

Zece.

M-am rotit pe călcâie. L-am luat în cătare. Am apăsat pe trăgaci și în același timp a apăsat și el pe trăgaci.

Și amândoi am... împroșcat anemic cu suc de roșii.

Cineva uitase să le dea Viagra pistoalelor noastre.

— HAAAAA! a răcnit Thibaud, năpustindu-se spre mine.

— Aaaah! am țipat rupând-o la fugă.

Am trecut pe lângă tipul în scaunul cu rotile și am ieșit pe culoar.

Sadie Rânjita era acolo, se plimba, și i-a scăpat un chițăit speriat când m-a văzut ieșind în viteză, cu pistolul în mână. Voiam ca Thibaud să tragă cât ne aflam în mișcare, să-și epuizeze sursele și resursele. Dar se păstra pentru lupta de aproape.

Nu aveam de gând să-i cad pradă.

— În numele binelui și în numele lui Lily! am declamat abordând cea mai bună postură de luptă a tânărului Han Solo, care eram acum, și apăsând cu înfrigurare pe trăgaci.

De data asta am tras puternic, propulsând un jet de suc de roșii.

Din păcate, anunțându-mi atacul, îi dădusem timp lui Thibaud să se ferească.

— S-o crezi tu, ticălosule! a mârâit.

M-am făcut că fandez spre stânga și m-am aplecat spre dreapta. Și-a greșit ținta.

În acest moment, un infirmier pe nume Caleb a văzut roșul sângeriu al sucului de roșii zburând prin aer și ne-a amenințat, urlând, cu un sfârșit încă și mai sângeros. Thibaud a mai încercat o lovitură. I-am blocat-o cu o tavă de cantină rătăcită pe-acolo. Însă asta mă împiedica și pe mine să trag, așa că a trebuit să abandonez tava.

Thibaud a ridicat iarăși pistolul. A dat să se arunce spre mine. Și a alunecat în băltoaca pe care o făcuserăm.

De undeva, din adâncul cel mai întunecat al sufletului meu, am strigat:

— Drăgălașule, ai încurcat-o!

Thibaud a țipat. La fel și Caleb infirmierul. Sadie Rânjita a țipat:

— Vera, vino să vezi asta!

Am țintit. El s-a chircit. Am tras.

Drept la țintă.

Fiindcă era ud pe jos, am alunecat. El m-a înhățat de picioare. M-am clătinat și am căzut. Dar m-am asigurat că aterizez pe el.

— Acum, pe bune, am zis după ce am început să respirăm mai calm, te-am învins!

— Bine, m-ai învins! a recunoscut Thibaud. Ce trebuie să fac?

— Trebuie să dai o petrecere pentru noi, am spus răspicat.

Joi, 18 decembrie

— Nu vezi ce ai în fața ochilor, i-am spus. Înainte de toate, ăsta chiar *este* un pulover de Crăciun. Doar fiindcă nu bate la ochi — fiindcă nu are beteală, luminițe sau un ren mare și rău pe el –, nu înseamnă că nu e un pulover de Crăciun. Adevărul nu trebuie să-și facă publicitate. Adevărul trebuie doar să fie adevărat.

Lily arăta buimacă de-a binelea.

— Ce faci? De ce faci asta?

Am reușit, în cele din urmă, să-i spun ce voiam de la bun început să-i spun:

— Lily, acesta e un complot.

— Un complot? a întrebat, perplexă, Lily.

— Un complot al forțelor divine! a chiuit Bum. Dar nu în sensul religios!

— Bum vrea să spună că suntem aici, cu toții, pentru tine. În sfârșit... cred că unii dintre amicii lui Thibaud au venit pentru pileală. Dar noi ceilalți, restul, am vrut să te distrăm. Adică nu... taie asta! Nu am vrut să te distrăm — am vrut să te facem să te *simți* bine. Și credeam că te simți bine, chestie care — corectează-mă dacă greșesc — nu rezonează deloc cu ideea că trebuie să ne despărțim.

M-am uitat la Sofia ca să-mi confirme că spuneam ce trebuie. Mi-a răspuns dând discret din cap.

Lily s-a întors spre Thibaud.

— *Și tu* ai fost amestecat în asta?

Thibaud a încercat să scape basma curată.

— Ai putea zice că da, pentru că mi s-a pus pistolul la tâmplă. Dar... în fine! Cum am citit odată într-o cabină de toaletă, *Dacă vrei să te distrezi, sună-l pe Edgar.* Cum putea așa-zisul tău iubit să reziste?

— Dacă nu-ți retragi cuvintele, data viitoare ne înfruntăm cu săbii! l-am amenințat, prea încrezător, poate, în talentele mele de spadasin.

— V-ați duelat? a întrebat Lily.

— Da. Și, dacă o mai facem o dată, o să fie...

— TACI! a zbierat Thibaud.

— ... două dueluri! am completat cu satisfacție.

— Dash! a exclamat Bum. Nu despre asta-i vorba!

M-am întors spre Lily.

— Într-adevăr! Nu despre asta-i vorba. E vorba de faptul că nu vreau, chiar nu vreau să ne despărțim. Vreau să fim împreună.

— Pentru totdeauna! a zis Bum.

Ne-am înfiorat, și eu, și Lily, auzindu-l. Mi-am zis că era un semn bun.

Vineri, 19 decembrie

Ne-am întâlnit în parc, încercând să profităm de această după-amiază plimbându-ne. Ea trebuise să plece pe furiș de-acasă, fiind pedepsită.

Ne-am plimbat pe lângă bazinele cu rațe din capătul parcului. Amintindu-mi de autorul care ne adusese împreună (cumva), m-am pregătit să-i spun cum mă întreb eu, de fiecare dată, unde se duc rațele pe timp de iarnă. Fiindcă, în perioada asta a anului, n-ar fi trebuit să fie nicio rață.

Numai că, de data asta, era o lebădă. O lebădă singuratică.

Joi, 18 decembrie

M-am uitat la ceas.

— Se apropie ora la care trebuie să fii acasă, i-am atras atenția, apoi am zâmbit. Dar mereu rămâne timp pentru un ultim dans, așa-i?

Și l-am lăsat pe Thibaud să pună cea mai idioată piesă nouă a sezonului, un mix R&B numit „Moșul nu-și mai simte fața".

Prea multă zăpadă, fata mea,
Moșul nu-și mai simte fața.
Prea multă pulbere în aer, fata mea,
Moșul nu-și mai simte fața.

Thibaud a rânjit — detaliile n-ar trebui niciodată lăsate pe mâna diavolului. Însă nu voiam să mi se distragă atenția. Am cuprins-o pe Lily în brațe — și atât de strâmt îi era puloverul, încât am simțit că pe ea o ating, nu îmbrăcămintea. Muzica trupului găsindu-și ritmul.

— Ce piesă oribilă! a zis Lily.

— Cu nimeni n-aș împărtăși-o în afară de tine! am jurat.

Și hornurile sunt îmbrăcate-n nea
Ca-n visul alb al dalbului Crăciun,
Moșul nu-și mai simte fața,
Însă nimic nu-l va opri din drum.

Vineri, 19 decembrie

— O vezi? am zis.

Dar firește că Lily o văzuse. Ne-am apropiat cu grijă. Se făcuse destul de frig ca să purtăm mănuși. I-am luat mâna înmănușată într-a mea.

— Ce caută aici? a întrebat.

— S-a rătăcit? mi-am dat cu presupusul. Ori poate a vrut să vadă, ca toată lumea, vitrinele de pe Fifth Avenue.

Lebăda ne-a văzut și ea. Aluneca pe suprafața bazinului neînghețat, cercetându-ne cu o rece curiozitate.

Lily mi-a dat drumul la mână ca să facă o poză.

Însă, până să reușească, pasărea a început să cânte.

Joi, 18 decembrie

Cântecul s-a terminat. Am mai ținut-o în brațe un pic. Apoi a devenit stânjenitor, fiindcă Thibaud ne lăsase așa, fără să mai pună muzică.

— Îmi retrag cuvintele! a zis Lily.

Dar ceva se întâmpla: nu părea convinsă.

Am acceptat, oricum, să-și retragă cuvintele.

Totuși, e o problemă când îți retragi cuvintele, nu?

Efectul lor rămâne.

Vineri, 19 decembrie

Lebăda a început să cânte, dar nu cloncănea, nu măcăia și nu cârâia. Era o melodie. Ceva între lamentație și imn de slavă.

Am aplaudat la final. Dar, fiindcă purtam mănuși, nu prea s-a auzit.

Lily părea îngrijorată.

— Ce este?

— O să moară. Cântă un cântec frumos... și-apoi moare.

— Așa se zice, dar nu e adevărat, am asigurat-o.

Acum, lebăda ne ignora. A început din nou să înoate. Să plutească pe apă.

Duminică, 20 decembrie

A doua zi de dimineață, Lily a dispărut iarăși.

8
LILY

Lily lăptăreasa

Duminică, 20 decembrie

Iar ai dispărut, îmi trimite fratele meu un SMS.

Nu am răspuns.

Rămân la Benny în seara asta. Ne facem planuri pentru apartament. N-o să ies în căutarea ta, să știi.

Tot nu i-am răspuns.

Văd punctulețele. Știu că ai citit.

„Fratele din umbră", un nou film inspirat din SMS-uri reale, acum pe iMessage.

Începi să mă enervezi, Lily-Ursuleț. Ai depășit granița subțire dintre adorabilă și enervantă.

Ce-i spune întotdeauna, fără excepție, adultul unui adolescent.

Fratele meu era gata să se mute la casa lui. Se număra printre adulți de-acum.

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am închis telefonul.

Nu dispărusem.

Mă rătăcisem.

Cu cinci zile înaintea Crăciunului, ar fi trebuit să apară entuziasmul, însă nu simțeam decât că mi se înecaseră toate corăbiile. Încă aveam de copt fursecurile mele preferate cu glazură, aveam de colindat pe la tarabele de sezon din Union Square, de mers la patinaj în Central Park — numerele doi, șase și opt în clasamentul meu personal al celor 10 tradiții de sărbători care vestesc sosirea Marelui Schimb de Cadouri (numărul unu în top, evident) din 25 Decembrie. Nici măcar nu-mi făcusem o listă cu ce voiam. Nici măcar nu mă alăturasem grupului meu de colindători — și eram membră fondatoare a grupului.

Se pusese la cale un complot, ca să-mi fie alungată tristețea de Crăciun, dar acesta nu izbutise decât să mă facă și mai tristă.

Bunicul își mutase tabăra, cu tot cu pisică, în casa surorii lui, iar eu îi permisesem s-o facă, fără să alerg după el, să-l implor să rămână, fără să-l rog să mă ierte pentru că-l făcusem să se îngrijoreze când dispărusem în Staten Island. Ori măcar să insist să lase pisica la noi.

Nu mai știam cine sunt.

Dash știe că nu suport să văd animale suferind și totuși nu-i spusesem cât mă tulburase lebăda din parc. Mi se făcuse rău din cauza ei, dar nu i-am spus nimic lui Dash, la finalul plimbării, în afară de un: „Ne vedem mai târziu, cred". Nu mai exista conexiune între noi și gata, nu puteam să mă mai prefac. Trebuia să mă distanțez.

„Ai înțeles *totul greșit*", îmi rezonau în cap vorbele lui Dash mai ceva decât glasul acelui tip care striga la veveriță ca disperatul: *Alviiiin.*

„Ai înțeles *totul greșit.*"

Alviiiiin!

„Ai înțeles *totul greșit.*"

Alviiiiin!

Te rog, creier al lui Lily! TACI ODATĂ!

Aproape că eram îndeajuns de iritată cât să deschid iarăși telefonul și să-l corectez pe Langston, să-i amintesc faptul că am un câine, că mă ocup cu plimbatul de câini și că niciodată nu i-aș neglija voit. S-ar putea să-i ignor pe oamenii din viața mea, dar nu mi-aș lăsa de izbeliște responsabilitățile privitoare la copilașii blănoși. Boris nu doar că fusese plimbat devreme, de dimineață, dar îl luasem și la o repriză lungă de alergat și zbenguit prin parcul pentru câini aflat tocmai pe Randall's Island, lucru care necesitase două drumuri cu taxiul fiindcă Autoritatea de Tranzit Metropolitană stipulează în regulamente că animalelor de companie le este permis accesul în mijloacele de transport în comun doar dacă au „botniță și nu le creează disconfort celorlalți pasageri". Boris s-ar fi descurcat cu prima condiție, însă pe a doua nu o putea respecta. Aveam, prin urmare, doi șoferi de taxi deloc mulțumiți de vânturile trase de Boris, de balele care-i curgeau și de bancnotele ude și murdare pe care le scosesem din geanta pe care stătea Boris în timpul călătoriilor noastre. Însă pe dulăul meu îl obosise într-atât excursia, încât avea să doarmă tot restul zilei, fără ca măcar să observe că lipseam. Atunci de ce era atât de preocupat frate-meu că nu sunt acasă și că nu îi spusesem unde mă duc?

Pe bune, acum, dacă familia mea i-ar fi verificat pe clienții ai căror câini îi plimbam și care primiseră de dimineață mesaje care-i anunțau că nu sunt disponibilă azi, împreună cu o listă alternativă de suplinitori responsabili, și-ar fi dat seama imediat că nu dispărusem. Să dispari înseamnă lipsa intenției. Ca de pildă atunci când

o fată mănâncă turtă dulce halucinogenă și hoinăritul ei care trebuia să dureze o zi se transformă într-o dispariție nocturnă.

Poate că asta e adevărata mea problemă. Nu că m-am pierdut, ci că am devenit poate dependentă de experiențe extreme, dorindu-mi din ce în ce mai multe. Pericol. Risc. Mai multă Jahna și mai puțină Lily.

Am oftat și mi-am văzut aburul respirației în aerul rece al vagonului de tren. Iarna geroasă se instalase până la urmă, și încă bine. Gerul era mușcător, temperaturile, sub zero grade, condiții care făceau ca trenul să se miște greoi din pricina problemelor de semnalizare, obligându-i pe cei câțiva pasageri din vagoanele vag încălzite să se zgribulească în paltoane, să-și lege bine fularele și să-și frece palmele înmănușate. Nu vorbea nimeni; nu făceau decât să clănțăne cu toții din dinți și să tremure.

Simțeam că aerul era la fel de rece ca inima mea. M-am uitat pe geam spre soarele după-amiezii, lucind și parcă zicând: *Uite-mă, stăpânul luminii, așa de mare și de puternic, încât sunt în stare să nu eman pic de căldură dacă așa am chef și, ca să vă fac în ciudă, o să blochez orice posibilitate ca gerul ăsta năprasnic să fie însoțit de zăpadă. Cine-i șefu' iernii? Eu sunt. Îndurați, ființe umane din zona Atlanticului de nord-est!* Îmi venea să plâng, dar mă temeam să nu-mi înghețe lacrimile pe obraji. Dash avea dreptate. *Chiar* înțelesesem totul greșit. Nu-l puteam înțelege, nu reușisem să mă despart de el, eram un ghem de nervi; îl iubeam prea mult ca să insist să ne despărțim, pentru binele amândurora.

Trenul a oprit la următoarea stație. Mi-am zis mai întâi că-mi imaginam, așa că mi-am dat ochelarii jos, i-am curățat cu un șervețel și i-am pus la loc. Într-adevăr, pe indicatorul platformei Metro North scria ORAȘUL

DRĂGUȚ. Chiar exista un asemenea loc? Și dacă da, atunci de ce se suia în tren o armată de Moși gălăgioși, zurbagii și beți? Erau adică, Moși de toate felurile — de sex masculin, de sex feminin, tineri, bătrâni, grași, sfrijiți, îmbrăcați în echipament complet, inclusiv barbă lungă și albă, sau aproape în pielea goală, ca dansatorii dezbrăcați din cluburile de noapte. Și mai tulburător, Moșii au fost urmați de o gașcă de colindători amețiți care-și treceau unii altora bidonașe cu băutură și lălăiau ceva ce, știam sigur, nu se potrivea cu epoca ilustrată de costumele lor victoriene.

Copiii bocesc
Renii se pilesc
Adevărul îl știe doar nevasta
Și Moșul nu-și mai simte fața.

M-am săturat de cântecul ăsta. E mai rău decât *Alviiiiiin*. Complet lipsit de respect. Și-ți rămâne în cap!

Conductorul a intrat în vagon, după toată mulțimea asta, și a anunțat:

— Următoarea oprire, Chappaqua!

Văzând că nu se mișcă niciun pasager dintre cei abia urcați, a spus, mai tare de data asta:

— Cei care *au impresia* că ăsta e trenul spre Manhattan ar trebui să știe că trenul respectiv e *la cealaltă linie*.

Nici acum nu s-a dat jos nimeni, așa că bărbatul a încercat încă o dată:

— Ăsta *nu e* trenul de Manhattan. Dacă nu vă îndreptați spre nordul statului, ar trebui să coborâți. Ultima strigare, Wassaic.

Colindătorii și Moșii s-au așezat confortabil pe scaune.

— La naiba! a zis conductorul și a părăsit vagonul.

Un colindător la vreo 50 de ani, îmbrăcat în costum victorian și cu joben pe cap, s-a așezat lângă mine. Și-a ridicat pălăria:

— Crăciun fericit, drăguță! Sunt Alambic din Wassaic.

Răsuflarea îi mirosea mai degrabă a Jack Daniel's din Tennessee (și nu a Ediția Centenar Frank Sinatra de lux).

Nu știu dacă vorbea serios în privința numelui și e greu de obținut un răspuns clar de la bețivanii care au probleme să stea drepți. Așa încât, deși conductorul spusese răspicat cum stăteau lucrurile, am încercat și eu. Nu eram atât de pierdută, încât să nu fiu conștientă de ce se întâmpla azi. Încercând să fiu de ajutor, i-am spus lui Alambic din Wassaic:

— Dacă la FestiMoș mergeți, ar trebui să luați un tren spre Manhattan. De pe cealaltă linie.

Vecinul meu a pufnit a lehamite.

— Am *luat* trenul spre Grand Central, acum două ore. Ne-au dat afară în Mount Kisco.

— Dar aici e Orașul Drăguț.

— Nu-i așa? Ne-am tot fâțâit dintr-un bar într-altul, după aia am decis să încercăm iarăși să ajungem în centru. Dar o mică încăierare a izbucnit între Moși și colindători — multe lupte între bande anul ăsta, îmi pare rău c-o spun. Și mareșalul de la conducerea armatei Wassaic a decis că e mai bine să renunțăm cu totul la misiune.

— Mai bine să adormiți pe ruta asta decât să vă treziți la închisoare în oraș, nu? l-am întrebat.

— Aaa, ești o fată drăgălașă, da' și isteață, a zis el arătând mai degrabă ca un spiriduș decât ca un domn curtenitor din perioada victoriană.

O Crăciuniță cu aspect gotic — cu cercel în buză, urechi ascuțite și păr negru făcut țepi — a ridicat capul de pe bancheta din fața noastră. A arătat cu degetul spre vecinul meu.

— Alambic, nu fi mojic! a zis. Nu te da la copilă!

— Nu fac așa ceva, a replicat cu indignare Alambic.

— Ba asta faci! a rostit, într-un glas, un întreg pluton de Moși dimprejur.

— Nu sunt o copilă, am bâiguit.

Nu voiam ca războiul dintre bande să se agraveze și să dea în violență, așa că, în cele din urmă, copilăroasa Lily din vremuri de mult apuse a ieșit din blocajul ei sărbătoresc. Dacă știa să facă ceva ca să iasă dintr-o belea, atunci asta era: să cânte un colind.

Am început, deci:

Hai, turnați din alambic/Cupa s-o ciocnim.

Crăciunița gotică mi-a aruncat priviri drăcești, însă colindătorii victorieni au prins imediat melodia. *Printre ramurile verzi/Bucuroși cu toții să fim/ Să ne veselim.*

Era imposibil să nu simți cum se schimbă dispoziția de la amețiți de alcool și încruntați, la amețiți de alcool și veseli de sărbătoare.

Ni s-au alăturat cel puțin jumătate dintre călători. *Și în anul care vine/Dacă Domnul o va vrea/Să ne fie și mai bine/Veseli vom cânta.*

Alambic din Wassaic s-a ridicat și a făcut o plecăciune la finalul strofei, de parcă anume pentru el ar fi fost scrise versurile.

Nimeni nu a continuat după strofa a doua. Lily cea de Altădată — zisă și Lily-Strofa-A-Treia — ar mai fi putut s-o țină așa un timp, însă a fost amuțită de o doamnă în rochie victoriană a cărei bonetă tocmai îi fusese smucită

de pe cap și care a aplicat fără veste o palmă de dimensiuni legendare pe obrazul roșu unui Moș pântecos care își prinsese la spate aripi de înger.

— Își mai simte Moșul fața? a țipat sfredelitor doamna în rochie victoriană la Moșul-îngeraș grăsun.

— Cafteală! Cafteală! au pornit să scandeze bețivii.

N-am nimic cu oamenii beți, dar îmi plac cei voioșii, nu scandalagiii.

Acum chiar că voiam la mama.

Am coborât la capăt de linie, la Wassaic. Alambic din Wassaic și grupul lui de Moși nu prea veseli și de colindători zurbagii nu au coborât cu mine. Fuseseră dați jos încă de la Katonah.

Mama mă aștepta în parcare, tremurând în mașina închiriată.

— Trenul tău a întârziat o oră.

— E din cauza vremii rele, am spus. Și din cauza unor Moși beți care au trebuit dați jos din tren.

— Azi a fost FestiMoșul? a zis mama, iar eu am încuviințat din cap. O zi în care e bine să nu fii în oraș. De parcă n-ar fi și așa îmbulzeală în perioada asta. La început erau drăguți. Acum te scot din sărite.

Am văzut rochia lungă de seară ițindu-se de sub paltonul mamei. În picioare avea pantofi de fițe, cu toc cui. Știam că mama putea să se afle acum în locuri mai importante, însă eu treceam printr-o criză existențială. Aveam mai multă nevoie de mama.

— Mersi că ai venit așa repede. Nu le-ai spus nimic lui Langston și tatei, sper?

Mama a clătinat din cap. Nu putea spune un NU clar, fiindcă am fi știut amândouă că minte, ca în dățile când

jurase că nu o să le spună că mi-am luat primul sutien și că am avut prima menstruație, dar le spusese în detaliu. A zis:

— Am maxim o oră la dispoziție. Tata îi ține acum de vorbă pe sponsori și nu trebuie să fiu acolo neapărat, dar e nevoie să mă întorc la timp pentru începutul petrecerii corpului profesoral, asta în caz că vreau să rămân măritată și după aia. Așa că, dacă nu cumva vrei să vii cu mine și să fii plimbată ca un exponat, în calitate de fiică a directorului, o să fiu nevoită să te sui în trenul spre Manhattan într-o oră.

— Am înțeles.

Pe lângă toate boroboațele mele din ultima vreme, făceam acum inutile frumoasa rochie de seară a mamei mele și chipul ei aranjat pentru petrecere, obligând-o să zacă în mașină cu mine, bosumflată.

— Arăți foarte bine! i-am spus.

De obicei, ținuta mamei este colanți-plus-cămașă-largă-și-păr-prins-neglijent-la-spate, însă când își dă cu un pic de rimel și cu ruj, și-și lasă părul desfăcut e „uau, ce tipă faină e mama!"

— Mersi. Uite ce ți-am luat, a zis mama și mi-a întins un pahar de carton cu cafea, deasupra căruia se afla un fursec cu melasă.

— E cafea? S-a răcit.

Se purta frumos cu mine, deși nu meritam, așa că nu știu de ce mă smiorcăiam atâta, dacă nu puneam la socoteală criza existențială *plus* dispoziția groaznică și schimbătoare.

— Așa ar trebui. Înainte să vină trenul tău, pe partea cealaltă a străzii era parcată o dubă hipsterească. Făceau acolo băuturi cu tematică de sezon pentru pasagerii care

se îndreptau spre oraș. Am prins ultimele lor două cafele cu lapte și ultimele două fursecuri de turtă dulce, înainte să închidă.

— Cafeaua ta unde e?

— Era așa de bună, că am terminat-o cam într-un minut. Orice s-ar spune despre hipsteri, băieții ăștia bărboși, cu bretele, chiar știu să facă o băutură artizanală.

— Arată cam dubios pentru o cafea cu lapte, am zis uitându-mă suspicioasă la spuma cremoasă din pahar.

— Nu te mai strâmba și gustă odată! Ce vezi nu e chiar lapte, de fapt e un amestec de înghețată și espresso la care s-au adăugat un soi de șerbet de vanilie, biluțe de cereale cu lapte și bucățele de ghimbir tras în zahăr.

Vândut! Am înmuiat fursecul în lichidul din pahar și am mușcat din el.

— Dumnezeule! Cred că e cea mai gustoasă băutură din viața mea!

Am inclus în calcul, tacit, și acea unică dată, de anul trecut, când mă îmbătasem cu șnaps mentolat, care avea gust de bomboane de mentă. Paradisul. Cafeaua cu lapte și turtă dulce venea din rai.

— Ești cea mai tare, mamă!

— Văd cumva un zâmbet pe fața ta? A trecut ceva timp de când n-am mai văzut unul, deci nu sunt sigură.

Am băut ce mai aveam în pahar, fără să-mi pese că graba asta putea să-mi provoace o migrenă din cauza înghețatei atât de reci. M-am lins pe buze.

— Zâmbesc! am zis.

De adăugat pe lista mea mentală: dispoziția putea să mi se schimbe fără veste din posomorâtă în veselă, cu doza potrivită de zahăr.

Hormoni de adolescentă. Nu știu. E obositor să-i ții sub control.

— Dac-aș fi știut că doar de niște turtă dulce e nevoie, aș fi trecut mai demult pe la duba aia cu cafea.

S-a uitat îngrijorată la ceasul de pe bordul mașinii, apoi chipul i-a devenit serios.

— Zi-mi, deci, ce se petrece, Lily? Ai atenția mea deplină până la ora 2:37. Mă îngrijorezi.

— Și eu sunt îngrijorată din cauza mea.

Și-a dus mâinile în zona aerului suflat de sistemul de încălzire, apoi mi-a apăsat palmele calde pe obrajii reci. Era plăcut.

— Spune-mi, scumpa mea. Are de-a face cu mutatul lui Langston? Sau cu faptul că ne-am putea muta noi, eu și tata? Ori bunicul? Înțelegi, nu, că victimele atacurilor de cord se simt adesea deprimate și furioase pe parcursul recuperării? Nu mai e cel de altădată.

— Mă supără tot ce-ai spus. Dar, nu.

— Nu mai suntem, deci, în centrul vieții tale? a întrebat cu blândețe.

— Nu chiar, am recunoscut.

— Ah, a rostit mami. Dashiell.

Mamele întotdeauna știu.

— Am încercat să mă despart de el. Și a spus nu!

— Serios? Ce surpriză!

Nu înțelegeam care era surpriza: că voisem să mă despart de el? Sau că mă refuzase?

— Ce i-ai spus?

— I-am spus: „Cred că ar trebui să ne despărțim".

— Nu mi se pare o formulă foarte convingătoare. Și Dash ce a zis?

— A zis că nu, că am înțeles totul greșit. Dar nu a spus exact ce.

— Nu înțeleg. Mai întâi, de ce ai vrea să te desparți de el? Știu că bărbații din familia noastră se străduiesc din greu să nu-l placă, iar *mie* mi se pare o scumpete. Și îți e devotat.

— Asta-i problema!

Simțeam lacrimi reci, grele, dar nu-mi păsa dacă îmi înghețau obrajii. Trebuia să plâng.

— Lui Dash îi place de mine. Pe când eu... îl *iubesc*.

— Of, draga mea, a zis mama ștergându-mi lacrimile și trăgându-mă spre ea într-o îmbrățișare. Lui i-ai spus?

— Am încercat. O dată. Dar parcă nu m-ar fi auzit. Și nu mi-a spus niciodată că mă iubește. Și doare să iubești pe cineva care nu-ți răspunde la iubire, mamă!

M-am simțit foarte ușurată că spusesem asta. Deja mă simțeam mai bine, în ciuda rănilor din inima mea.

— Scumpa mea, știu că e dureros, dar gândește-te un pic. Declarația „te iubesc" definește cu adevărat o relație? Faptele contează, nu vorbele.

— Numai că specialitatea lui Dash sunt vorbele!

Chipul mamei reflecta adevărul crunt al vorbelor mele.

— E adevărat, a recunoscut ea. Dar cum îți poți da seama că nu simte și el același lucru? Poate crede că știi deja. Celorlalți, tuturor, li se pare evident.

Știam că spune așa doar ca să mă facă să mă simt mai bine. Era plăcut. Apreciam încurajările ei, deși erau ca nuca în perete.

— Nu pot vorbi cu el despre asta!

— De ce nu? E iubitul tău. Nu înțeleg.

A durat un moment ca să recunosc, în sfârșit, adevărul adevărat.

— Fiindcă o să vadă ce sufocantă sunt, ce nesigură pe mine.

— Eu nu aș spune asta despre tine.

— Păi, așa mă simt! Altădată îmi părea rău de fetele care parcă se tâmpeau când intrau într-o relație. Și acum am ajuns să fiu una din fetele astea! O fată care are nevoie ca el să-i spună că o iubește, fiindcă altfel nu se poate simți validată în ceea ce simte pentru el. Cât *urăsc* asta!

Nu știam ce mă apucase. Niciodată nu mă mai confesasem așa mamei. Moșii ăia amețiți mă infectaseră, probabil, cu lipsa lor de reținere. Mama a izbucnit în râs.

— Nu-i nimic amuzant, i-am reamintit.

— Știu, a zis redevenind serioasă. Doar că mi-ai amintit de mine în perioada când începusem să am sentimente puternice pentru tatăl tău. Ieșeam împreună de câteva luni și apoi, din senin, am devenit de gheață și m-am despărțit de el. Nu voiam să-i permit să se apropie atât de mult de mine.

— Și familia e un bagaj greu când ești cu cineva, am zis.

Cealaltă frică a mea legată de Dash: familia mea. Familia *lui*.

— Mda, e adevărat, a recunoscut mama. La mine a durat ceva până să-l invit de Crăciun la noi, să-mi cunoască unchii, mătușile și nenumărații veri. Încă nu și-a revenit din șoc, după ce a văzut câți suntem.

— Familia lui Dash e toxică.

— Asta nu înseamnă că și el e așa.

— Știu. Dar mă tulbură când îi văd pe ai lui ce urât se poartă unul cu altul. Dacă o să ajungă și el ca taică-său?

— Știu că n-am fost pregătită pentru relația ta cu un băiat, dar aici sunt de partea lui Dash. Nu seamănă *deloc* cu taică-său. Dacă nu pui culoarea ochilor la socoteală.

— Dar ochii lui Dash sunt așa de frumoși! am exclamat, gata să mă pun iarăși pe bocit.

— Tu ce vrei de fapt de la mine, Lily? Să te conving că relația asta e o idee bună sau dimpotrivă?

— Vreau ca Dash să știe ce să spună și ce să facă! Vreau să știe când e cazul să mă invite la *Corgi&Bess* și să facă din asta ceva special. Vreau nu doar să-mi aducă un pom de Crăciun, dar și să rămână după aceea cu mine.

Parcă nici nu mai vorbeam cu mama. Am continuat:

— Nu-mi arăta, pur și simplu, că mă adori. Spune-mi că mă iubești sau rupe-o cu mine și scutește-mă de chinul de a vrea să-ți dăruiesc inima mea în timp ce tu zici: „O, dar ce inimă drăguță îmi dăruiești cu atâta naivitate, Lily! Nu te deranjează că o arunc pe jos și-o calc în picioare, sper?"

Mama s-a abținut să zică ceva, cred că încerca să-și reprime un hohot de râs, însă măcar a reușit să lase impresia că urmează să formuleze un răspuns serios. A spus, într-un târziu:

— În primul rând, nu e cinstit să te aștepți ca Dash, cu puteri telepatice, să ghicească ce vrei tu de la el. În al doilea rând, și ăsta e un sfat mai general pentru tine în legătură cu întâlnirile tale amoroase din viitor, să știi că orice tip care poate să bifeze automat toate punctele de pe lista ta de dorințe e prea bun ca să fie adevărat. Nu stă în firea speciei lor și, dacă face asta cumva, ar trebui să ți se pară extrem de suspect. În al treilea rând, dacă ai sentimente atât de puternice, cred că e responsabilitatea *ta* să fii sinceră, și nu să aștepți ca el să-ți spună un lucru pe care nu are habar că aștepți să-l auzi.

— Și dacă Dash nu simte la fel?

— E un risc pe care trebuie să ți-l asumi. E unul dintre acele momente în care decizi ce vrei să fii. E ca atunci când treci printr-un episod de creștere intensă, e stânjenitor, deloc confortabil, însă până la urmă te miști într-o direcție clară. O să fii o persoană care-și ia în stăpânire sentimentele și acțiunile, chiar dacă rezultatul ar putea fi dureros, sau o persoană care-și îngăduie să fie nefericită doar fiindcă nu are de gând să ceară ce vrea?

— Amândouă opțiunile sunt neplăcute.

Mama nu mai arăta de parcă s-ar fi străduit să nu pufnească în râs. A zis, pe un ton foarte serios de data asta:

— Acum înțeleg de ce e periculos că te-am cocoloșit atâta. Ai ajuns să-ți supraprotejezi inima.

— Mi-e frică.

— Ar trebui. Nimic nu-i mai înspăimântător decât adevărata intimitate.

— MAMĂ! am exclamat foarte jenată. Nu asta am vrut să spun!

— Nici eu. Vorbesc despre intimitate emoțională, nu fizică. Să-ți accepți trăirile, să pricepi cine ești. Să-ți deschizi sufletul către o altă persoană. Nimic nu-i mai înfricoșător. Și am cutreierat destule magazine de Black Friday. Știu ce înseamnă groaza.

Nu aveam nimic de zis, așa că am absorbit ce-mi spusese. Văzând că tac, mama a adăugat:

— Dar, dacă tot ai adus *tu* vorba...

— Nu, n-am făcut nimic amândoi! am exclamat foindu-mă ca pe ace. Nici măcar nu a protestat când i-am zis de regula că ușa dormitorului meu trebuie să rămână deschisă dacă suntem înăuntru doar noi doi.

— Asta e regula tatălui tău, nu a mea, dar nu pot spune că-i găsesc vreo vină lui Dash. Nu cred că aș vrea să-mi fac de cap cu tine în dormitor dacă aș ști că de cealaltă parte a ușii ai o duzină de rubedenii care abia așteaptă să mă strângă de gât în caz că trec de limita atinsului mâinii.

Îmi venea, sincer, să icnesc de greață auzind-o pe mama rostind cuvintele „să-mi fac de cap" în contextul relației mele cu Dash, dar îmi plăceau cealalte sugestii ale ei.

— Deci îl pot primi pe Dash în dormitor cu ușa închisă?

— Dacă îndrăznește, sigur. Anulez, de data asta, regula lui taică-tău. Dash e băiat bun și, dacă ești gata să ai cu mine discuția asta despre intimitate, atunci am încredere că vei lua cea mai bună decizie când va fi timpul potrivit pentru voi amândoi, și că te vei purta responsabil. Numai că... am senzația că Dash ar prefera să fie singur cu tine prin alte locuri. Nu aș considera că indiferența lui în privința ușii deschise e un semn că nu te dorește.

Ora noastră de discuție se terminase. Auzeam apropiindu-se trenul de 2:37 în direcția Manhattan.

— Chiar o să vă mutați aici? am întrebat-o pe mama.

— Încă nu ne-am hotărât. Dar admit că e mai bine decât m-am așteptat. E greu să faci naveta în Long Island doar ca să fii profesoară suplinitoare la o postliceală unde trebuie să-i înveți engleză pe unii care au nevoie de note, dar nu dau doi bani pe marile sonete. S-ar putea să-mi placă mai mult să fiu o poetă șomeră aici.

— Dar ai familia în oraș.

— Tata vrea să locuim aici. E riscul pe care trebuie să mi-l asum. Să-l aleg pe el. Și noi, cei mai în vârstă, mai trecem prin perioade dificile.

— Și bunicul?

Mama a oftat.

— S-a făcut foarte căpos. Știm cu toții că i-ar fi cel mai bine într-o instituție în care să trăiască asistat. Ar avea o calitate a vieții mai bună.

Am suspinat.

— Ce s-ar supăra dacă te-ar auzi cum vorbești!

— Știu. Asta e o parte majoră a problemei. Nu vede că ce e mai bine pentru el ar fi mai bine și pentru noi, restul. Are nevoie de mai multă îngrijire decât îi putem noi oferi, cu toate că-l iubim. Viețile noastre, ale tuturor, s-au oprit în loc de când a căzut el, dar o să vină și momentul când va trebui să ne hotărâm să trăim din nou, oricât de dureroasă ar fi alegerea.

— Și eu unde o să mă duc?

— Te poți muta cu noi aici și să mergi la liceul lui taică-tău. Sau ai putea locui la doamna Basil E. și să stai la noi peste vară. Ea s-a oferit să te găzduiască. Ești om în toată firea de-acum. Poți să-ți dai și singură seama ce-ți convine mai mult. Nu te abandonează nimeni, toată lumea o să facă tot posibilul ca să-ți ușureze situația. Fiindcă de-asta e minunată familia ta și de-asta ar trebui să nu mai fugi niciodată.

Ar fi fost încă multe de discutat, însă mai aveam doar un minut înainte să fiu nevoită să cobor din mașină și să urc în tren. M-am concentrat, deci, asupra celei mai importante probleme.

— Încă sunt pedepsită?

— Da.

— Chiar? am zis făcând o față de Lily pe cale să se lase iar pradă unui vârtej de emoții.

— Nu. Și să nu crezi că nu-mi dau seama ce faci.

— Ce?

— Lily Lăptăreasa o mulge pe mama de toată bunăvoința. Hai, du-te acasă și pune pe roate Crăciunul. Iar lui Dash spune-i...

Am pupat-o pe obraz.

— Pa, mamă! Mulțumesc. Te iubesc!

Am coborât din mașină repede, am alergat spre tren, spre oraș, spre Dash.

Mi-am pornit din nou telefonul odată ce am ajuns în vagon. Inima stătea să-mi explodeze de câte aveam să-i spun lui Dash. Nu mai eram pedepsită, aveam apartamentul doar pentru mine și iubeam un băiat.

Primul mesaj pe care l-am văzut pe ecran era de la Dash. Am simțit că-mi crește inima văzându-i numele. Apoi că mi se oprește, când am citit ce mi-a scris. *Încerc din răsputeri să te fac fericită. Dar e clar că nu pot. Nu vreau să spun că ești imposibil de mulțumit. Dar ești imposibil de mulțumit. Și, de vreme ce nu te poți abține să nu dispari tot timpul, mi-am dat seama că ai dreptate. Ne trebuie o pauză.*

9
DASH

Tămbălău în doi

Sâmbătă, 20 decembrie

M-am oprit un pic din scris, după care am continuat.

Pauza va dura exact 23 de ore. Nici mai mult. Nici mai puțin.

— Am prins bine schema? am întrebat-o pe doamna Basil E., arătându-i telefonul.

— Da. Acum... amănuntele de final.

— Cum să nu!

Urmează instrucțiuni, am tastat.

TRIMITE.

Am așteptat să văd dacă Lily îmi va răspunde.

Nu mi-a răspuns.

— Chiar sper să meargă, am zis.

Doamna Basil E. a ridicat privirea spre mine, de pe divan, și era clar că nu voia să fiu un bolovan.

— Trebuie să te străduiești. Dar atenție, te rog, unde am pus accentul în propoziție. O să repet, ca să înțelegi: Trebuie să te *străduiești.*

— Dar nu am stabilit că e imposibil de mulțumit?

— Cei care vor perfecțiunea sunt întotdeauna imposibil de mulțumit. Asta nu înseamnă că nu ar trebui să încercăm. Chiar dacă așteptările lor nu sunt echilibrate, instinctele lor sunt. N-o să-ți iasă totul impecabil, Dash. Până și Lily știe asta. Ce contează e să încerci.

— Atunci... gândul contează.

— Așa, dar ai încercat vreodată să-ți aduni gândurile? E foarte greu să te aduni.

M-aș fi rezemat de spetează și aș fi oftat, însă stăteam pe o banchetă și nu aveam de ce să mă reazem, iar dacă oftam, n-aș fi făcut altceva decât să fiu etichetat de către interlocutoarea mea drept un tip care-și plânge de milă.

În schimb, am zis:

— Doar că... am senzația că-i ultima mea șansă.

Și chestia asta, odată ce mi-a ieșit pe gură, a sunat melodramatic... însă, întâmplător, era și adevărul adevărat.

— Uite cum stă treaba cu iubirea, a replicat doamna Basil E. Primești o ultimă șansă. Apoi, când n-a funcționat, mai primești o ultimă șansă. Apoi încă una. Și încă una. O ții așa până ce se epuizează șansele.

— Dar dacă sunt așa de multe, asta nu înseamnă că doar cea din urmă e...

— Nu încerc să dau aici o explicație gramaticală, m-a oprit din avânt doamna Basil E. Încerc să dau o explicație *emoțională*. Nu mă aștept să mă înțelegi încă — nu ești decât un tânăr romantic, un pom tânăr. Eu sunt o sequoia, așa că ai face bine să asculți ce am de spus.

— Mult mai multă maturitate.

— Exact!

M-am ridicat și am zis:

— Apreciez ajutorul.

S-a ridicat și doamna Basil E. de pe divan.

— Iar eu apreciez aprecierea ta. Să trecem, acum, la treabă. Trebuie să ne ocupăm de probleme logistice arzătoare. 23 de ore pot părea un interval lung de timp, însă orele trec cât ai clipi. Atâta timp îi ia unei cărți să cadă de pe raft.

Mi-am privit telefonul. Tot niciun răspuns.

Doamna Basil E. și-a lăsat palma pe brațul meu. O atingere ușoară, dar hotărâtă.

— O să vină, m-a asigurat. Nici ea nu-și dă încă seama că asta nu e ultima-ultima șansă. E și ea un pomișor. Dar asta e frumusețea dragostei tinere — puteți învăța împreună să fiți arbori.

— Dacă funcționează.

— Dacă funcționează.

Duminică, 21 decembrie

M-am întâlnit cu Langston în față la Strand. Strand nu este doar locul în care a început relația mea cu Lily, ci se întâmplă să fie și cea mai bună librărie din lume, un tărâm fermecat pentru literați și pentru literatură. Dacă asta avea să fie ultima mea șansă, voiam să mă întorc la prima șansă și să întrunesc toate condițiile ca acea șansă dintâi să reînvie, un an mai târziu.

Langston avea o cutie în mână. Ridicând-o ca să mi-o arate, a zis:

— Ești sigur că e necesar?

Știam că îi este greu. Știam că obiectul aflat în cutie era de mare preț pentru el.

— Mark a promis că stă cu ochii în patru, i-am spus. Va ajunge în mâinile lui Lily.

— Dar de ce trebuie să fie tocmai Joey? Era deja o relicvă a unei trupe de băieți când mi l-a dăruit Elisabeth, în clasa a cincea. Acum a ajuns *super* vintage.

— Ideea e că Lily o să știe că-i al tău. O să știe că suntem amândoi implicați.

Langston știa asta, însă tot îi era greu. Nu a lăsat din mâini comoara până ce n-am ajuns la raionul Tineri Adulți, vărul său Mark însoțindu-ne fără pic de chef.

— Habar nu am de ce te ajut, a mârâit Mark. Dar uite că te ajut. E un afront adus indolenței mele.

Până și Mark s-a arătat totuși respectuos când Langston a scos din ambalaj păpușa întruchipându-l pe Joey McIntyre.

— Ai grijă, i-a șoptit la ureche lui Joey. Nu uita, e pentru Lily.

Am scos din geantă un exemplar din *Baby Be-Bop*, i-am înlăturat supracoperta și am potrivit-o pe un jurnal Moleskine roșu. Apoi ne-am apucat să aranjăm totul.

— Nu trebuie să-l scapi din ochi pe Joey, l-a instruit Langston pe Mark.

— Te porți cu el de parcă-i Timberlake, a bolborosit Mark. Dar... fie!

— Să dai de știre în minutul în care apare ea, i-am reamintit.

— *Dacă* apare, m-a corectat Mark, bucurându-se să sublinieze cuvântul *dacă*.

— Dacă, am încuviințat.

Nu mă puteam împiedica să nu-mi fac griji. Mai erau de făcut multe altele, într-un timp mult prea scurt.

La 22 de ore și 57 de minute de la trimiterea mesajului către Lily, i-am mai trimis unul.

Lasă elful pe raft.

Du-te unde a început totul și caută un New Kid on the Block.

Nu aveam timp să aștept răspunsul. Împinsesem prima piesă de domino — nu-mi mai rămânea decât să sper că celelalte vor cădea când le va veni rândul.

Următoarea oprire am făcut-o la Bum. Era, poate, cea mai riscantă dintre piese, din pricina tendinței lui de a se abate de la drumul stabilit.

Camarazii lui Oscar se răriseră considerabil, așa că pădurícea din marginea străzii, de care se ocupase Bum cu câteva zile în urmă, se transformase acum într-o lizieră. însă Bum era la fel de efervescent.

— Mai am la dispoziție trei zile ca să le găsesc la toți căsuță! mi-a șoptit Bum de parcă s-ar fi îngrijit de un centru de plasament pentru copaci.

Am scos o caserolă pătrată din rucsac și am deschis-o, arătându-i lui Bum conținutul.

— Aaa! a exclamat. Bile de rumeguș aromate.

M-am holbat o clipă la el.

— Nu-s bile de rumeguș? Atunci... sunt bucăți întărite din caca de ren?

Am înghițit în sec.

— Ce ciudat, mi se pare că au forme de litere!

— Da, am zis. Chiar *au* forme de litere. Sunt un indiciu.

— Dar de ce ai folosit caca de ren?

— Nu e *caca de ren!* Am făcut fursecuri.

Bum a început să râdă în hohote. Nu un râs anemic. Nu o mustăceală. Nu, Bum a început să râdă copios, apoi să hohotească din toți rărunchii.

— Fursecuri! a zis când și-a recăpătat suflul. Sunt... cele mai urâte fursecuri... pe care le-am văzut în viața mea!

— Sunt *lebkuchen*, turtă dulce nemțească! am strigat la el. Sau, cel puțin, fursecuri în stil *lebkuchen*! E o rețetă din Nuremberg! Din Nuremberg via site-ul de gătit al Marthei Stewart! Potrivit admiratorilor Marthei, rețeta datează din secolul al XIV-lea!

Bum s-a calmat și s-a mai uitat o dată în caserolă, de data asta cu venerație, ca și cum ar fi fost niște moaște într-un sfânt relicvariu.

— Aha... așa se explică, a zis cu solemnitate. Sunt din secolul al XIV-lea!

— *Nu fursecurile astea!*

M-am uitat iarăși la ele — fiind nevoit să recunosc (față de mine însumi, nu de Bum) că aveau un aer gotic. În graba mea de a le face, cu o seară înainte, trebuise să substitui unele ingrediente (fiindcă, spre deosebire de Martha, nu avusesem, ca din întâmplare, patru curmale medjool prin frigider) și vedeam acum că rezultatul arăta precum ideea unui iubitor de pâine despre aluatul fără gluten.

— N-o las să mănânce așa ceva, a zis Bum. S-ar putea să i se facă rău. Ori poate se supără.

— Nu sunt de mâncat. Sunt de... *citit*, am zis aranjându-le în ordine pe fundul caserolei.

— BAM BAM ME... SI MADAM ! a citit Bum, după care m-a întrebat: Auzi, dar n-ar trebui să fie și r în „mersi", ca în „carte", „parte" sau „friptură"?

— R-ul l-am ars, nu se mai înțelege ce e, bine? Până una-alta, îți amintești replica ta?

— „Lily, ai nevoie de vreo clarificare?"

— Nu... Clar*a*ficare.

— Clarificare.

— Clar-A-ficare.

— Clar-*A*-ficare.

— Perfect! Și dacă spune da?

— Atunci zic: „Aș vrea să-ți sparg nucile"!

— Nu. „E o nucă greu de spart!"

— „M-ai spart cu nucile tale!"

— *„E o nucă greu de spart."*

— „Ce nuci sparte ai!"

— Bum, sub nicio *formă* nu-i poți spune lui Lily „Ce nuci sparte ai!" S-a înțeles?

— Poate ar fi mai bine să-mi scrii pe ceva, și eu să-i dau biletul?

— Bună idee!

În vreme ce-i scriam fraza pe dosul unui bon fiscal, mi-a vibrat telefonul.

Boy Band a murit! scria Mark. *Trăiască Boy Band!*

Cum adică? i-am scris.

E piesa lui Bieber, nu a celor de la Boy Band! mi-a răspuns Mark.

Gata cu aluziile pop, m-a întrerupt Langston, căci mesajul era pe grup. *Joey e în mișcare?*

Stă agățat bine de fata noastră, a răspuns Mark. *Și au un jurnal cu copertă roșie de citit.*

Mă uimea că mă simțeam așa de ușor. Ceva se întâmpla. Eu și Lily aveam nevoie să se întâmple ceva și uite că se întâmpla.

— În regulă, Bum, trebuie s-o tai, am zis.

— A, fir-ar, Dash... te taie la burtă și noi n-avem toaletă.

— Nu mă *taie* în felul ăla. Vreau să spun că „trebuie să ajung în altă parte".

— Păi, să sperăm că au budă acolo!

— Au, cum să nu? l-am asigurat. Ba chiar mai multe.

Știam că nu am cum să urmăresc drumul lui Lily, dacă voiam ca ea să ajungă acolo unde trebuia să ajungă.

Trei indicii se înșiruiau între Strand și Bum, iar Lily, unul câte unul, le-a cules.

Du-te pe 92 să vezi a noua și a zecea lumânare.

(Nonconformiștii noștri amici evrei ortodocși Dov și Yohnny erau poziționați lângă candelabrul cel mare din centrul comunitar de pe 92nd Street, cu lumânări în mâini, plus un indiciu.)

E vremea ca botina să-ți cadă... în același loc în care ai pierdut-o pe prima.

(Sofia îl îmbrobodise pe proprietarul unui club popular s-o lase pe Lily să intre acolo pe timp de zi. Doamna Basil E. îmi împrumutase o gheată de-ale ei ca s-o las în cabina de toaletă unde lăsasem, cu un an în urmă, un mesaj pentru Lily. Mesajul de atunci spunea: *Înapoiază, te rog, carnețelul galoșului arătos cu pălărie.* Sofia, imitându-mi scrisul, lăsase un bilet în care scria: *Vulpile cele Mici vor să știi că nu e o fundătură. S-o fi terminat programul pentru copii, însă mai e timp pentru o ciocolată caldă cu gheață.*)

(Asta avea să ducă la Serendipity — fiindcă toată lumea din New York știe că nu există, în Manhattan, decât un singur loc din care merită să-ți iei ciocolată caldă cu gheață. Acolo, bunicul lui Lily avea s-o aștepte la o masă — Sofia urma să-i trimită bunicului un mesaj, ca să aibă ciocolata pregătită. Primise instrucțiuni să nu vorbească cu Lily despre jurnalul cu copertă roșie, ci să abordeze orice alt subiect i-ar fi făcut plăcere. Apoi, când venea nota, chelnerul avea să apară cu următorul indiciu scris pe dosul ei — *Dacă un pom se prăbușește în pădure, cine e mai probabil să-l întrebe dacă e OK?*)

Asta ar fi dus la Bum.

Iar Bum ar fi dus la Brooklyn.

Mi-a dat un mesaj exact când ieșeam de la metrou.

Vestea bună: e pe drum. Nici măcar nu a cerut clarAficarea.

Am așteptat și vestea proastă.

Și-am tot așteptat.

Am scris, până la urmă:

Și care e vestea proastă?

A, da! Vestea proastă e că, deși am avertizat-o, a gustat dintr-un fursec.

Nu aveam timp să-mi bat capul cu asta — abilitățile mele de patiser nu fuseseră nicicând baza relației noastre, așa că nu compromisesem mare lucru arătându-i limitele mele la capitolul fursecuri. M-am îndreptat, în schimb, către Brooklyn Academy of Music — pe scurt, BAM — ca să mă pregătesc de sosirea lui Lily.

La BAM se juca o adaptare coregrafică a *Spărgătorului de nuci* intitulată *O nucă greu de spart*. Povestea din *Spărgătorul de nuci* se muta într-o locuință trăsnită de suburbie din anii 1970. Una dintre scenele de bază era o petrecere la care lumea se îmbăta criță și o lua razna. Alta o implica pe Marie — Clara din *Spărgătorul de nuci* — rezistându-i Regelui-Șobolan având la dispoziție doar o lanternă cu care să se apere.

Scena arăta ca o versiune butaforică a unei case dintr-un sitcom al anilor 1970. Exista acolo și un pom de Crăciun și sub pom se aflau daruri.

Iar unul dintre ele era pentru Lily.

Asta era partea cea mai elaborată a planului. Din fericire, doamna Basil E. cunoștea pe cineva de la BAM. („Am

sprijinit atâta vreme artele, încât e pur și simplu firesc să le cer și eu să mă sprijine", mi-a explicat.) Lauren, dansatoarea care o interpreta pe Marie, m-a lăsat să intru în sală. Când apărea Lily, avea să-l găsească pe David, dansatorul care-l juca pe Spărgătorul de nuci, așteptând să o conducă pe scenă. Apoi el urma să dispară și toți ceilalți aveau să aștepte în culise. În concluzie, era o repetiție fără public la care, pentru scurt timp, urma să se mai adauge un personaj.

Mi-am ocupat locul în balconul cel mai de sus din sala de spectacole goală. Langston, Sofia, Bum, doamna Basil E., Dov și Yohnny îmi trimiteau cu toții mesaje, ținându-mă la curent. Le-am trimis la rândul meu o actualizare rapidă și mi-am închis telefonul.

Aproape că n-am auzit ușa deschizându-se. De unde eram cocoțat, n-am izbutit, mai întâi, s-o zăresc pe Lily — am văzut-o doar când a început să înainteze pe culoarul dintre rânduri, spre scenă. Într-o mână ținea jurnalul roșu, în alta, pe Joey McIntyre. Era dificil, fiind atât de departe, să-i deslușesc expresia feței.

Pomul era luminat de un singur reflector. Lily a urcat treptele spre scenă și s-a uitat în jur să vadă dacă mai e cineva. Raza de lumină s-a concentrat pe un singur cadou, iar Lily s-a dus spre el. Dacă priveai printre gene, puteai crede că era însăși Clara, care se trezise în dimineața de Crăciun. Dacă deschideai bine ochii, vedeai că nu mai e o fetiță, ci o domnișoară. Însă aceeași uluire candidă se vedea în mișcările ei, fiindcă ăsta nu e un lucru care se pierde când crești.

Înfășurasem cutia în rețeta de *lebkuchen*. În cutie se afla o altă cutie, ambalată în citate din *Baby Be-Bop*. În ea, încă una, în hârtia de împachetat pe care o păstrasem

de la magazinul de jucării FAO Schwartz. Iar în aceasta se afla o cutie și mai mică, înfășurată într-o reclamă din ziar la *Corgi&Bess*. Iar în ea era, în sfârșit, cea mai mică dintre cutii, pe capacul căreia scrisesem cu mâna mea numele lui Lily.

A deschis-o. A scos plicul. A desfăcut felicitarea și a citit cele două cuvinte pe care le scrisesem, după care mă semnasem. Din felicitare a căzut un tichet de cadou. L-a luat și s-a uitat la el, a văzut de unde era și ce valoare avea.

A zâmbit.

Apoi, parcă știind că aș fi vrut s-o văd zâmbind, a ridicat privirea. M-am gândit că gata, m-a prins, și nu știam dacă era un lucru atât de rău. Însă, în vreme ce privea spre balcoane, luminile de pe scenă s-au aprins și a început să se audă muzica lui Ceaikovski. Tresărind, Lily s-a retras lângă pom.

Zânele-ghiocei au început să danseze.

Era partea mea preferată din balet. Știam că o să fie și partea preferată a lui Lily. Balerinele, vesele, imitau mișcările fulgilor în aer. Apoi, în vreme ce muzica se intensifica, un salt în aer... brațele desfăcute larg... și ninsoare. Ninsoare de hârtie căzându-le printre degete.

Știam că ăsta era semnalul pentru mine să plec. Știam că am nevoie de un avans pentru ultima piesă din puzzle. Trebuia să fiu acolo ca să o văd pe Lily. Trebuia să o văd strângând la piept comoara de preț a fratelui ei, bând ciocolată caldă cu bunicul ei, ghidată aici de prieteni și de familie deopotrivă. Dacă asta n-o făcea fericită, poate că n-aveam să izbutesc nicicând. Dacă nici asta nu o făcea fericită, atunci nimic din ce aș fi putut face eu vreodată nu o putea face fericită. Dacă nici asta nu o înveselea, atunci poate că era prea târziu pentru mine.

Dar nu era prea târziu. Până și de-acolo, de la balcon, puteam să văd asta.

Furișându-mă cu agilitatea unui personaj obișnuit să se strecoare pe hornuri, am ieșit tiptil din teatru. Mi-am pornit tetefonul și am trimis un mesaj pe grup.

Viața e minunată!

Știam că ultima parte a planului avea să fie cea mai dificilă. Însă greșeam închipuindu-mi care anume vor fi dificultățile.

Crezusem că Moșul o să fie problema, însă până la urmă a fost elful.

M-am întâlnit cu bizarul străunchi Sal al lui Lily într-o cabină de probă de la magazinul Macy's. Eram îmbrăcat în haine de oraș. El, în uniformă de Moș.

— Trebuie să ne mișcăm repede, a zis. Te duci acolo, îți rezolvi treaba cu Lily și te întorci imediat aici, bine?

— Bine, i-am spus dorindu-mi să-mi fi închiriat un costum. (În trei locuri diferite sunasem cu o seară înainte; nu mai era nimic disponibil.) Aștept în cabina de alături să-mi dai costumul.

— Nu, nu! a zis începând să se dezbrace de bluza de Moș Crăciun. Aici și acum.

Cabina nu era destul de mare pentru amândoi. Simțeam sudoarea Moșului. O simțeam în aer.

Știusem, din ultima mea interacțiune cu acest Moș, că nu o să poarte tricou pe sub costum. Însă una e să știi, și alta e să vezi cu ochii tăi. Să fiu obligat să ating burtoiul păros al Moșului, ca să primesc un plic de la Lily, era floare la ureche în comparație cu a-i vedea burtoiul care stătea să pocnească. Nu doar că burta lui arăta ca o balenă hirsută înălțându-se dintr-un ocean de culoarea pielii, dar mai avea și un tatuaj pe el, două cuvinte:

DA, VIRGINIA. Numai că un pliu de grăsime de pe burta Moșului acoperea ultimele două litere.

Am luat haina de Moș și mi-am tras-o peste cap, mai ales ca să-mi acopăr ochii. Mi-era foarte mare, dar nu-mi păsa — nu cum arăt mă interesa, ci efectul. După ce mi-am pus haina, am ridicat privirea și am văzut că Moșul își dăduse jos pantalonii roșii, rămânând în niște boxeri imprimați cu bastonașe de acadea.

M-a surprins uitându-mă și a șoptit:

— Îți place?

I-am smuls pantalonii din mâini și am încercat să-i îmbrac rapid. Însă, concentrat să mă mișc repede, m-am dezechilibrat și, băgând al doilea picior, am început să mă clatin... apoi m-am trezit că mă prăbușesc direct pe burta Moșului.

— Ho ho ho! a strigat cu încântare.

— Nu nu nu! am strigat și eu.

Am încercat să-mi trag pantalonii și să mă dau înapoi, însă n-am făcut-o îndeajuns de rapid. Fiindcă, exact când mă aplecam să-mi trag al doilea crac peste încălțăminte, ușa de la cabină s-a deschis furtunos și un elf a răcnit:

— CE FACEȚI AICI?!?

Și nu orice elf.

Ajutorul numărul unu al Moșului.

Ne ciondăniserăm cu un an în urmă și iată-ne revenind în formație completă.

— OROARE! a țipat. OROARE ÎN CABINA DE PROBĂ!

— Desmond! a zis Moșul. Calmează-te!

— ÎȚI FURĂ COSTUMUL!

— Îl ia cu împrumut.

— NU E PERMIS!

Mi-am tras pantalonii bine pe mine, apoi am pipăit buzunarul hainei. Am găsit înăuntru, cum mi se promisese, o barbă.

Eram pe cale să înșfac și scufia Moșului, când elful a făcut un pas și mi-a blocat calea.

— MOȘULE! a țipat.

— Du-te! l-am auzit pe Sal zicând.

Mi-a luat o clipă să înțeleg că vorbise cu mine.

— E o scufie de rezervă sub sanie, a adăugat.

Am dat să plec. Trebuia cumva să trec de elf.

— NU TOLEREZ OBRĂZNICIA! țipa acum elful. PAZA! *PAZA!*

Lily urma să ajungă din clipă în clipă. Trebuia să depășesc obstacolul. Mă pregăteam s-o fac — să-l împing ca să trec. Însă Moșul și-a întins brațele goale, l-a prins de umeri pe elf și l-a atras spre el să-l pupe.

Drumul era liber. Am țâșnit ca din pușcă.

Am trecut pe lângă o oglindă mare. Mi-am pus barba. Nu era măsura mea, dar mergea.

— MOȘULE, TU AI FOST MEREU! a chițăit din cabina numărul patru Desmond, în vreme ce mă îndreptam spre fotoliul de Moș Crăciun.

Benny mă aștepta în sătucul de Crăciun de la același etaj, să joc probabil cel mai periculos și riscant rol al zilei. În următoarele 10 minute, avea să joace și el un rol: să se dea drept angajat la Macy's și să le spună părinților și copiilor că Moșul de la acest etaj luase o pauză de pipi și că puteau merge la Moșul de la etajul doi dacă nu mai aveau răbdare. Nici măcar ecuson Macy's nu avea — doar un *clipboard* și o expresie preocupată („Lumea nu te refuză niciodată când te vede cu un *clipboard* de-ăsta", m-a asigurat. „Dacă am reușit eu să intru în culise la concertul

lui Adele, sigur e suficient un *clipboard* ca să te ajut s-o faci pe Moșul.")

Ascunzătoarea de care-mi spusese Moșul Sal era în spatele saniei. Am băgat mâna dedesubt, am dat de un costum întreg de schimb și am luat scufia. Oglindă nu aveam, așa că m-am uitat în ecranul telefonului, după care am pus restul costumului la loc. Eram așa de concentrat, că nici nu l-am observat pe băiețelul din fața mea, decât când a zis:

— Moșule, de ce-ți faci *selfie*?

— Pentru că te așteptam pe tine să vii, am zis, gândindu-mă totodată: *Puștiule, cum ai trecut de Benny?*

(Răspuns: pe puști îi doare-n cot de *clipboard*uri.)

Fără să ezite o clipă, băiețelul s-a suit drept în poală la mine, după care s-a așezat pe piciorul meu.

Bine, mi-am zis, *o s-o fac și pe-asta.*

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Max.

— Și ai fost cuminte sau obraznic anul ăsta?

Îl vedeam cum se gândește, apoi cum își dă seama ce răspuns duce la cadouri.

— Cuminte, a zis pe un ton hotărât.

— Bine. Asta e tot ce vreau să știu. Să ai un Crăciun fericit!

Însă Max nu se clintea.

— Tanner de la mine din clasă zice că nu ești adevărat, a spus.

— Uite-mă chiar aici! m-am arătat cu degetul.

Însă nu era tocmai în regulă. Dacă nu era o minciună, atunci era evitarea adevărului. Îi datoram mai mult de-atât lui Max.

— Să-ți spun ceva, Max, am zis. Ce trebuie să reții — ce aș vreau eu, tare mult, să reții — e că nu contează

dacă locuiesc cu adevărat la Polul Nord sau dacă eu sunt acela care-ți aduce daruri în fiecare an, în Ajun. Cei ca Tanner o să-ți spună că sunt un prefăcut și, pe măsură ce crești, cei ca Tanner o să-ți spună că și alte lucruri sunt prefăcătorie. Dar știi ce am eu să le spun lor? *Și ce dacă?* Asta să le spui. Fiindcă, până la urmă, nici nu contează dacă povestea e adevărată sau nu. Contează grija pusă în poveste. Iubirea. Dacă ceva e inventat, asta înseamnă de obicei că cineva și-a sacrificat timpul ca să construiască o poveste în care să poți trăi. Iar să construiești povești înseamnă *multă* muncă. Da, va veni și o vreme când o să-ți dai seama că povestea nu e adevărată. Dar intențiile? Sunt absolut adevărate. Și iubirea pusă în poveste? La fel de adevărată.

Max părea să aibă ochii umezi. Când am terminat, a clipit și a întrebat:

— Dar cadourile?

— O să primești. De la cei care te iubesc. Ceea ce înseamnă mult mai mult decât să le primești de la un tip oarecare, care vine cu renii.

Max a părut mulțumit de răspunsul meu.

La fel și fata din spatele lui.

Nu o observasem pe Lily venind, atât de concentrat fusesem asupra lui Max.

— A, salut! am zis.

Îl lăsase deoparte pe Joey, jurnalul cu copertă roșie și tichetul-cadou de 12,21 dolari de la Macy's. Nu mai avea în mână, acum, decât felicitarea pe care-i scrisesem cele două cuvinte:

Aniversare fericită.

— Hai, acum, fugi! i-am șoptit lui Max, iar puștiul s-a dus spre Benny, care-l aștepta pentru a-l încredința părinților.

— Bună! a zis Lily.

— Bună!

— Ești îmbrăcat în Moș Crăciun.

— Nu scapă nimic ochiului tău ager, bag seamă.

— Pentru mine.

— Să zicem că nu e o situație care s-ar fi produs vreodată dacă nu te-aș fi cunoscut.

Lily a scos telefonul, cu gura până la urechi.

— Îmi pare rău, dar trebuie s-o fac.

M-a pozat. Însă eu, de fapt, ar fi trebuit să fac o poză — nu cu mine în costum de Moș, ci cu ea uitându-se la mine în costum de Moș. Arăta de parcă ar fi crezut că sunt adevărat.

— Aniversare fericită! i-am spus, repetând cele două cuvinte scrise pe felicitare.

— Aniversare fericită!

— Și-acum, hai, vino încoace! Nu avem decât puțin timp înainte ca următorul puști să treacă de Benny.

— Nu mă așez în poală la tine, a zis Lily.

Am bătut cu palma pe băncuța saniei.

— Ți-am păstrat un loc lângă mine.

Și-a lăsat geanta jos și s-a așezat lângă mine. Încă gâfâia un pic de la atâta alergătură.

— Bun, am zis, acum povestește-mi cum a fost anul ăsta pentru tine.

Drept răspuns, a izbucnit în plâns.

Nu mă așteptasem la așa ceva, dar nu pot spune că m-a luat prin surprindere. Știam că ținuse totul în ea. Nu știam însă dacă avea vreodată să arate ce simte. Eram recunoscător pentru haina moale de Moș, fiindcă așa îmi era mai ușor s-o trag la pieptul meu, mai ușor s-o țin îmbrățișată.

— E-n regulă, i-am spus.

A scuturat din cap.

— Nu, nu-i în regulă.

Am prins-o ușor de bărbie. Am obligat-o să se uite în ochii mei.

— Nu, voiam să zic că e-n regulă dacă nu-i în regulă.

— A, în regulă.

Ce idiot e Moș Crăciun că umblă singur cu sania! Cine ar vrea să străbată lumea fără să simtă alături bătaia inimii altcuiva?

— Trebuie să stăm de vorbă amândoi, am zis. Întotdeauna o să fie o parte din noi care vrea să fugă, și o altă parte care știe unde e casa noastră. Unde este Polul Nord pentru noi. Chiar dacă nu există în realitate, putem să mergem acolo dacă suntem de acord că există. Te iubesc și mă scoate din minți să te văd supărată. Vreau să repar asta și știu că nu pot. Ce vreau eu însă este să rescriu lumea întreagă ca să putem îndrepta lucrurile între noi. Vreau să născocesc o poveste pe care lumea să aleagă să o sărbătorească și, în această poveste, oamenii să nu se îmbolnăvească niciodată, cei pe care îi iubim să nu fie niciodată triști, iar cantitățile de ciocolată caldă să fie infinite. Dacă ar fi după mine, poate că nu aș reuși să-i fac pe toți să creadă în Moș Crăciun, dar cu siguranță că aș reuși să-i fac pe toți să creadă în *ceva*, fiindcă sigur există un soi de frumusețe care va face ca lumea să pară magică, dar trebuie să învățăm să o vedem. Cu alte cuvinte, după o matură chibzuință, cred că realitatea are șanse uriașe să fie nașpa și că felul de a evita asta e să iei, din când în când, o pauză de la realitate și să găsești ceva mai plăcut de făcut, alături de cineva de care te poți bucura plenar.

În viața mea, tu ești persoana aceea. Și dacă e nevoie să mă costumez în Moș ca să-ți spun asta, așa să fie!

— Dar dacă totul nu e altceva decât prefăcătorie? a întrebat Lily.

— Cred că, prefăcându-ne, aflăm mai multe despre cine suntem cu adevărat. Să nu crezi că aș vrea să fiu Moș Crăciun. Dar aș vrea să fiu tipul care trece prin tot soiul de frământări psihice oribile ca să se îmbrace în Moș pentru tine.

— Frământări psihice oribile?

Atunci, ca la un semn, în sătucul nostru s-a auzit un freamăt. O voce de elf, tare și ascuțită:

— AVEM UN INTRUS PRINTRE NOI!

M-am întors spre Lily.

— Îți amintești ce am spus mai devreme. Ei bine, susțin în continuare partea cu scrisul poveștii, cea cu te iubesc și cea cu îmbrăcatul în Moș ca să te fac fericită. Dar partea cu „n-ar trebui s-o rupem la fugă"? O reconsider, fiindcă acum ar fi un moment *excelent* s-o rupem la fugă.

— Putem să luăm sania?

— Mă tem că e înșurubată în podea. Va trebui să ne facem o ieșire mult mai... pedestră. Te bagi?

Lily s-a ridicat în picioare, și-a șters ochii și a sărit de pe sanie.

— Mă bag, cum să nu!

Am căutat ușa și am ieșit. Am dat apoi de o toaletă de bărbați și m-am dezbrăcat de hainele Moșului — nu voiam să par un Moș întârziat de la FestiMoș, umblând pe străzi în căutarea unui tunel ori pod pe care să pot să mă duc acasă. Am lăsat atârnat pe ușă costumul lui Sal, apoi i-am trimis o fotografie cu locul respectiv.

Am ieșit din toaletă și am surprins-o pe Lily notându-și ceva, febril, în jurnalul Moleskine cu copertă roșie. Când m-a văzut, l-a închis.

— Pornim? am întrebat-o.

— Încotro?

— Mă gândeam să vedem *O viață minunată*? Spectacolul de la ora 7, de la Film Forum? Am și niște prăjiturele în rucsac.

Expresia de pe chipul ei era neprețuită. Lily cea Drăgălașă încercând să nu mi-o spună de la obraz.

— Prăjiturele de la Levain, am adăugat. Nu știu exact cum le fac, dar sunt 90 la sută zahăr, 90 la sută unt și cam 6 la sută făină. Ar trebui, cu alte cuvinte, să ne îndopăm cu cât mai multe cât încă mai suntem tineri și organismele noastre pot suporta.

Am ajuns la ușa care dădea spre Herald Square. Ne-a întâmpinat 34th Street, deloc miraculoasă.

— Nu uita, i-am spus lui Lily. Tot ce ne poftește inima. În orice fel vrem să fie spusă povestea noastră. Nu e momentul pentru realitate acum. Realitatea n-are decât să vină înapoi în ianuarie, dacă nu se poate altfel. Dar acum... orașul e al nostru, să-l modelăm cum vrem.

Mă așteptasem să mărim pasul — Lily însă a rămas pe loc, mușteriii bulucindu-se pe lângă noi.

— Dash? Îți dai seama că ai spus-o, nu-i așa? De două ori.

— Serios? am replicat. Mie mi s-a părut că am spus o singură dată „plenar".

Fața i s-a întunecat.

— Nu asta am vrut să zic.

Am privit-o drept în ochi.

— O s-o mai spun acum iarăși, dacă vrei. De fapt, să-i informăm pe acești necunoscuți.

Am început să mă adresez oamenilor care se îmbulzeau pe lângă noi.

— Domnule, o iubesc pe Lily. Doamnă, se întâmplă să o iubesc pe Lily. O iubesc, o iubesc pe Lily — O IUBESC PE LILY! Sunt un însetat de iubire, în costum de Moș, căzut în limbă după Lily! Dacă s-o iubesc pe Lily este o crimă, atunci declarați-mă vinovat! Mai zic?

Lily a dat aprobator din cap.

— O iubesc pe Lily mai mult decât iubiți voi Crăciunul! Mai mult decât vă iubește Macy's dolarii consumeriști! O iubesc atât de mult pe Lily, încât ar trebui să-mi puneți dragostea în vitrină! Iubirea mea pentru Lily e mai mare decât PIB-ul națiunilor celor mai industrializate. O iubesc...

Lily mi-a pus o mână pe braț.

— Bine. Oprește-te!

— Suntem de acord acum?

— Așa cred.

— Și, chiar dacă nu se vede pic de vâsc, pot să te sărut în mijlocul acestei intrări aglomerate de supermarket?

— Da.

Zis și făcut. Ne-am transformat în clasica pereche de adolescenți agasanți care se sărută în pragul unui magazin mare, sub privirile lungi ale trecătorilor și înjurați de aceștia, fără să le pese câtuși de puțin.

— Aniversare fericită! am zis retrăgându-mă din îmbrățișare.

— Aniversare fericită! a zis ea revenind la pieptul meu.

Apoi, de mână, ne-am pierdut în noapte.

Ne mai rămâneau patru zile până la Crăciun și venise vremea să le umplem cu povestea potrivită.

10
LILY

Săltărețele de la Rawkettes[1]

Luni, 22 decembrie

Crăciunul nu are decât să se ducă în... învârtindu-se, fiindcă am deja ce vreau: pe Dash.

Simțeam pe față soarele palid al dimineții, însă, înainte să deschid ochii, voiam să mă bucur respirația lui pe pieptul meu, de corpul lui cald lipit de al meu.

Ieri, foarte probabil cea mai bună zi din viața mea dacă nu pun la socoteală premierele la filmele din seria *Războiul stelelor*, eu și Dash ne-am declarat iubirea unul pentru celălalt. Dash m-a condus acasă, ne-am tolănit lângă foc și l-am contemplat pe frumosul nostru pom-copil, Oscar. I-am spus cât de mult îl iubesc.

— Iubesc volumele tale obscure, muzica melancolică, ba chiar și prăjiturelele groaznice. Iubesc bunătatea ta. Te

[1] Joc de cuvinte intraductibil. Rawkettes (care ar putea avea drept echivalent *Prospăturile*) se rostește ca Rockettes, compania de dans amintită în text. (*N.r.*)

iubesc pentru că-ți place Crăciunul, chiar dacă nu prea-ți place. Dar îți place de dragul meu.

Ținusem toate astea în mine prea mult și simțeam nevoia să spun totul.

— Când ți-ai dat seama că mă iubești? l-am întrebat pe Dash.

— Nu a existat un moment anume. N-ai de ce să arăți atât de dezamăgită. Fiindcă mi-am dat seama treptat. Am început să-mi dau seama că viața mea e mult mai plăcută dacă faci parte din ea. Și mi-a spus Sofia că, de când te cunosc, am devenit mult mai vesel, mai fericit.

Nu mai eram deloc geloasă pe Sofia. Nu în legătură cu Dash, cel puțin. Dar nu aveam cum să nu fiu geloasă în continuare pe eleganța ei europeană și pe relația deloc americană, rațională pe care o avea cu dulciurile.

— Le-ai spus lui Bum și Sofiei că mă iubești înainte să-mi spui mie?

— N-a fost cazul. Se pare că toți știau înaintea mea.

— Avem o aniversare! Îmi place de mor de noi doi, pentru asta! Ador că mi-ai spus că mă iubești, chiar cu ocazia aniversării!

— Nu ți-ai amintit, nu-i așa?

— Așa e, am recunoscut.

În decembrie fusesem atât de prinsă cu chestiile tradiționale, încât nu-mi trecuse prin minte că propria mea relație amoroasă putea fi, de-acum, inclusă printre datele importante ale sărbătorilor.

— Ce carte de Nicholas Sparks crezi că am fi, în cuplu? Spune *Jurnalul!*

Ochii albaștri, visători ai lui Dash s-au făcut de culoarea alburiu-cenușie a gheții.

— Nici în glumă să nu spui așa ceva.

Nu glumisem.

— Stric momentul cu trăncăneala mea? l-am întrebat.

— Da. Hai să discutăm în liniște!

Și am făcut-o, cu multe, multe sărutări înainte să adormim pe podeaua sufrageriei — complet îmbrăcați, complet extenuați.

Urma, acum, să savurez faptul că ne trezeam unul lângă altul. Pe braț mi-a picurat salivă și, cu pleoapele tremurânde, am deschis ochii. Drăcie cu pălărie! Boris era cel pe care îl cuprindeam drăgăstos, nu pe Dash. Dezamăgirea mea matinală era aiurea. Eram, de fapt, de două ori binecuvântată. Avusesem ce-mi doream nu doar anul ăsta, ci și anul *trecut*. Pe Dash și câinele. Jurnalul Moleskine cu copertă roșie — era mai mult decât îmi trebuia.

De cealaltă parte a lui Boris stătea întins Dash, aproape treaz. Și Dash căpătase deja de Crăciun ce-și dorise. Mama lui plecase în vacanța ei anuală de sărbători și nu insistase ca Dash să stea la tatăl lui cât era plecată, așa că Dash nu mai trebuise să-i mintă pe fiecare că va sta în apartamentul celuilalt. Cel mai mult, Dash își dorise să aibă casa doar pentru el. Și putea, dar mai târziu. Deocamdată Dash era doar al meu.

Inima îmi exploda de o bucurie necuprinsă. Iubeam un băiat! Mă iubea și el! Îmi făcuse fursecuri! De la care nu mi se făcuse rău!

Știam că am un serios competitor pentru afecțiunea lui. Dash a măsurat cu lăcomie raftul cu cărți de lângă Oscar. Așa că, în loc de bună dimineața, l-am întrebat:

— De ce iubești cărțile atât de mult?

Nu era o întrebare ostilă, ca și cum aș fi fost geloasă pe volumele cu cotoare cartonate, colorate, care

conțineau atâtea minunății pe... paginile lor. Eram pur și simplu curioasă.

— Încă de copil mama mă ducea la bibliotecă, măcar o dată pe săptămână, a zis Dash. Bibliotecarii erau, pentru mine, un fel de Mary Poppins. Știau întotdeauna ce carte se potrivește cu starea mea sau cu ce înduram pe-atunci. Mi-am găsit mereu pacea în cărți.

— A fost și un mijloc de evadare?

— Da, sigur. Dar nu mă interesa atât să evadez, cât să mă las purtat către ceva. Te poți duce oriunde într-o carte. Cărțile sunt aventură. Cunoaștere. Posibilitate. Magie.

Nu-mi venea să cred că prea iubitul și țeposul meu Dash rostise o asemenea blasfemie. M-am ridicat într-un cot, pe dușumea, și i-am privit de sus chipul uluitor. (Și fața boțită a lui Boris, alături. Ce fată norocoasă eram!)

— Crezi în magie? l-am întrebat.

Mutrele alea. Iubitul și câinele meu. Ei erau magia mea.

— Da, a răspuns Dash, apoi a adăugat solemn: Dar să nu spui nimănui, te rog, că am zis asta.

— Am auziiiit! a schelălăit fratele meu, Langston, trecând prin camera de zi spre bucătărie.

S-a apucat să fredoneze:

— *Dash crede în magie. O fi iubire!*

Benny a intrat și el după Langston. Văzându-ne pe mine și Dash lungiți alături pe jos, Benny și-a propulsat șoldul într-al lui Langston, cu subînțeles. Apoi mi-a zis:

— De-acum iubitul stă aici peste noapte? Ce noroc că mama și tata încă-s în Connecticut!

S-a uitat la Dash, apoi iarăși spre Langston.

— Îl batem pe Dash acum sau mai târziu?

— Suntem drăguți cu Dash acum, a zis cu un oftat Langston.

— *Ñoña es!* a exclamat Benny, ceea ce cred că înseamnă, în portoricană, „nu pot, în pana mea, să cred".

— E dragoste, presupun, a zis Langston cu un surâs viclean.

La care Benny:

— *Diantre!* E prea devreme să-i dăm cadourile de Crăciun?

Langston a dat din umeri:

— Dacă-i musai.

S-a întors spre Dash:

— S-ar putea să vrei să ne mulțumești că te lăsăm să-l deschizi acum și nu mai târziu, în fața părinților prietenei tale.

Dash nu a zis nimic.

— Ingratule, i-a zis Langston.

Benny s-a îndreptat spre vraful de cadouri și a scos o cutie îmbrăcată în hârtie multicoloră, de la Strand. I-a pus-o în brațe lui Dash. Dash a desfăcut-o. Se vedea bine că e un set de cărți, așa că nu am înțeles de ce se îmbujorează. A ridicat spre mine colecția de volume: erau *Operele complete* ale lui D.H. Lawrence.

— *Feliz Navidad!* i-a urat Benny.

Nu știam ce anume, la D.H. Lawrence, îl făcuse pe prietenul meu să facă o asemenea mutră jenată (și urma să caut cât de curând pe Google, normal).

— Fii sexy și fă-o în siguranță, Dash al nostru cel literar! a exclamat Langston, râzând.

— Zise persoana care se mută în Hoboken, a ripostat Dash. Sexy. În siguranță. Hoboken. Hmm, care dintre cuvintele astea nu se potrivește aici?

— HOBOKEN? am țipat.

Reacția a fost instinctivă, nu am avut timp să conștientizez faptul că Boris era lungit lângă mine. Auzindu-mi strigătul, Boris a sărit imediat în picioare și l-a doborât la pământ pe Benny, persoana cea mai puțin cunoscută de el.

— Am uitat cumva să-ți spun și unde e noul nostru apartament? m-a întrebat Langston.

— M-ai privat intenționat de informații, l-am acuzat, știind însă că vina îmi aparținea în egală măsură.

Așa de supărată fusesem când aflasem că vrea să se mute, încât uitasem să-l întreb unde.

— Manhattan și Brooklyn sunt mult prea scumpe, a continuat Langston. Iar Queens și Bronx sunt cam departe de centru.

— *Hola!* a zis Benny. *Mi ayuda!*

— Jos! i-am comandat lui Boris, care l-a lăsat îndată în pace pe Benny.

— Micul dejun! a zis Dash.

— Pregătesc eu ceva, a zis Langston. Ești bine-venit!

— Nu cu voi, a zis Dash și m-a luat de mână. Avem o întâlnire matinală cu doamna Basil E. Vrea să discutăm despre planurile pentru petrecerea ei de Crăciun.

Încântarea se vedea de la o poștă pe fața lui Dash. Pentru un tip care urâse cândva Crăciunul, se deschidea cu siguranță o pagină nouă. Ori o nouă cutie cu ornamente. Idee de cadou! Cărți și mult vâsc. Dash mi-a ridicat mâna spre buzele lui și mi-a sărutat palma. Dacă ar fi avut la îndemână, cred că și-ar fi presărat sărutările cu bucățele de acadea.

Dash credea în magie. Dash iubea Crăciunul. Dash mă iubea pe *mine!*

Mă dovedeam, într-adevăr, de o incredibilă superficialitate. Mă preocupa mult prea mult dragostea din inima mea, ca și promisiunea micului dejun, ca să mă gândesc prea mult la faptul că fratele meu se muta la naiba în Hoboken. Treaba ta! Du-te în galop, Langston! Ce-mi păsa mie? Îl aveam pe Dash. Singura mea preocupare era ca nu cumva relația cu iubitul meu să fie de fapt o stratagemă de-ale lui Dash ca să petreacă mai mult timp cu adevărata lui dragoste, străbătușa mea octogenară.

— Îmi plăcea mai mult de tine când erai arțăgos, i-a zis Langston lui Dash.

La care Dash:

— Nu-ți plăcea de mine deloc.

— Exact, a zis Langston.

Mă durea să recunosc. Dar am recunoscut.

— Bunicul arată super, i-am zis doamnei Basil E. în vreme ce ne conducea din salon către sufragerie, pentru micul dejun.

Bunicul o luase înainte, cu Dash — pasul bunicului era din nou sprinten, iar ochii îi scânteiaseră cu voioșia șugubeață de altă dată când ne întâmpinase.

— Îl apăsa toată atenția pe care i-o dădeai, a zis doamna Basil E. Nu vrea să fie o povară. Se simțea mereu vinovat.

— Dar nu e deloc o povară! am zis, ca să arăt că nu mă deranja să-l îngrijesc, însă doamna Basil E. m-a îndemnat să tac.

— E și al meu, a zis. Iar tu ești tânără și trebuie să ai grijă de tine. De săptămâna viitoare încep să caut candidați pentru asistență la domiciliu, să se ocupe de nevoile lui.

Mi se părea, cumva, că-l dezamăgisem pe bunicul.

— Dar pot și eu să fac asta, am zis.

— Știu că poți, dragă. Numai că, deocamdată, familia ar dori ca ocupația ta să redevină cea de adolescentă cu normă întreagă.

— Care plimbă câini.

— Dacă insiști.

Un mic dejun fastuos se întindea pe masă. Ouă, chifle, cafea, suc, salată de fructe și preferatul lui Dash, iaurtul, din belșug. Ne-am așezat și am început să ne îndopăm.

— Ia și niște somon afumat, Lily Ursulețule, mi-a spus doamna Basil E. Am pus să mi se aducă de dimineață de la Barney Greengrass. E cel mai bun.

Adesea, când doamna Basil E. mă îndeamnă să mănânc carne, mă servesc politicoasă cu o bucățică și o plimb cu furculița pe farfurie fără să o mănânc. De data asta, n-am mai făcut așa:

— Mi-ar plăcea să nu-mi mai spui Lily Ursulețul, te rog. Și... sunt vegetariană.

— Nici măcar pește nu mănânci? a vrut să afle doamna Basil E.

Nu o să pricep niciodată de ce cei care mănâncă carne întreabă mereu asta când le spun că sunt vegetariană. Dacă mă mai întreba și din ce îmi iau proteinele, aproape că aș fi fost tentată să arunc cu farfuria de perete, ca o nerecunoscătoare-dar-sătulă-de-întrebări Lily Ne-Ursulețul ce eram.

— Nu, nu mănânc nici pește, am zis cu voce gingașă.

— Păi, de ce n-ai zis așa din timp? a spus doamna Basil E. Nu are rost să stricăm pe tine o așa bunătate.

Și zicând asta, a mai pus o bucată de somon pe chifla bunicului.

— Bun! a rostit bunicul printre înghițituri.

— Auzi, cică nu mai e ursulețul nostru, l-a informat doamna Basil E. pe bunicul, după care au clătinat cu tristețe din cap. E din cauza ta? l-a întrebat apoi pe Dash.

— N-am nimic de-a face cu asta. Lily e vegetariană de când se ducea la grădiniță.

Doamna Basil E. s-a mirat:

— Și mie nu mi-a zis nimeni!

Îi spusesem de un milion de ori. Mersesem cu ea la restaurante vegetariene. Are mintea ca briciul, străbătușa mea, numai că, la fel ca bunicul, a devenit cam uitucă. E îngrijorător. În clipa aceea am decis. Dacă ai mei se mutau în Connecticut, aveam să accept invitația doamnei Basil E. de a locui cu ea și cu bunicul. Aveau nevoie de mine. Un conac cu cinci nivele, în oraș, era mai mult decât suficient pentru toți. Plus Boris. Doar că cinci nivele de scări aveau să fie o problemă pentru bunicul. Însă urma să găsim o cale de a-i menține mobilitatea.

— Chiflele sunt delicioase, a zis Dash.

— Cum să nu fie? a răspuns doamna Basil E. Nu-mi pierd vremea cu carbohidrați de calitate inferioară.

— Așadar... cum vă putem ajuta cu petrecerea de Crăciun? a întrebat Dash.

— Venind la petrecere, a răspuns străbătușa mea, de parcă ar fi fost limpede ca apa de izvor.

— Credeam că ne-ați chemat fiindcă aveți nevoie de ajutor. Ne-am bucura să vă ajutăm, s-a oferit Dash.

— Îmi angajez ajutoare pentru petrecerile mele, tinere.

S-a uitat la el, la mine, apoi iarăși la el:

— Ia spuneți... acum e iubire?

— Aniversarea de un an! am rostit cu mândrie.

Momeala unui jurnal Moleskine cu copertă roșie mi-l adusese pe acest băiat minunat. Trecuse de atunci un an. Relația era mai puternică decât oricând. Și iubirea, declarată oficial.

— Dă încoace lista, frate, i-a zis doamna Basil E. bunicului.

Bunicul a băgat mâna în buzunar și a scos o foaie de hârtie împăturită pe care i-a întins-o. Strămătușa mea a despăturit-o, i-a netezit cutele, după care i-a pasat-o lui Dash.

— Dacă vei fi partenerul oficial al lui Lily, ai aici lista cu sărbătorile, în ordine descrescătoare a importanței. Petrecerea mea de Crăciun e în capul listei, evident.

Nu-mi venea să cred că Dash primise un exemplar al Listei. De obicei, cei cu șanse de a fi viitori membri ai familiei noastre nu o obțin până ce nu se logodesc cu una dintre rudele noastre. *Și* după ce își fac programare la un magazin de cadouri pentru nuntă care întrunește aprobarea doamnei Basil E.

— Nu înțeleg, a zis Dash.

— E foaia de pontaj, l-a luat în râs bunicul. Mult noroc, puștiule!

— Nu-i nici pe departe așa, a pus la punct lucrurile doamna Basil E. E doar o listă cu sărbători pe care e de așteptat să le petreci cu noi dacă faci parte din familie, în ordinea importanței. Asteriscurile indică sărbătorile opționale, iar notele de subsol indică ocaziile de mai mică importanță, a căror celebrare îți este permisă, prin rotație, și în sânul propriei tale familii.

Dash a parcurs lista și apoi a ridicat ochii întrebător.

— Ziua Recunoștinței canadiană e o sărbătoare cu notă de subsol?

— Nu și pentru canadieni, a zis doamna Basil E.

— Tata o să se bucure. E canadian.

O tăcere de gheață s-a lăsat peste masa cu micul dejun. În cele din urmă, simțindu-mă aproape trădată, am zis:

— Nu mi-ai spus niciodată că tatăl tău e canadian.

— Contează?

— Păi, cum să nu conteze? s-a amestecat bunicul.

Dar era o reacție defensivă. Știam cu toții că nu conta.

Șocul însă era că știam cu toții cum era tatăl lui Dash.

— Dar e așa un...

Nu voiam să spun cu voce tare cuvântul. *Ticălos.*

Doamna Basil E. m-a scutit să-l rostesc. A zis, răstit:

— Nu toți canadienii sunt de treabă, Lily. Nu mai fi atât de naivă! Dashiell, vom prelua custodia ta de Ziua Recunoștinței canadiană. Îl poți îndruma spre mine pe tatăl tău, dacă are nelămuriri.

— Ador familia asta! a zis vesel Dash.

Doamna Basil E. și cu mine ne-am făcut, știutoare, semn cu bărbia. Știam că Dash voise să spună că pe noi ne iubește mai mult. Știam că pe noi ne-ar fi ales oricum pentru Ziua Recunoștinței canadiană.

Expresia radioasă a lui Dash mi-a umplut iarăși inima de bucurie. Ieri îmi oferise deja fericire din plin.

Dar eu eram șefa Crăciunului. Știau asta cu toții. Nu-l puteam lăsa pe Dash să mi-o ia înainte cu gesturi romantice. Voiam și eu să-mi strig, de pe acoperișuri, iubirea pe care i-o purtam. Iar acum, știind că Dash e jumătate canadian, știam exact și de pe care acoperiș s-o fac.

— Ce mai face domnul Ghețuș? l-am întrebat pe bunicul.

Bunicului îi plac femeile, însă nu și-a mai găsit nicio iubită de când cu infarctul. Gașca lui de amici, pe de altă parte, se ținea încă bine. Se vede cu ei o dată pe săptămână la mezelăria italienească din cartierul nostru. Se adună cu toții, beau espresso și joacă table. Încă de mică, m-am referit întotdeauna la camarazii bunicului cu numele afacerilor lor și nu pe numele de familie. Domnul Gălușcă, fostul proprietar de restaurant chinezesc, preferă ceaiul cafelei. Domnul Borș, fostul proprietar de birt polonez, se încrede prea mult în talentul lui la table și, ca urmare, a pierdut multe fișicuri de monede de un sfert de dolar. (Vodca Żubrówka cu aromă de iarba-zimbrului pe care și-o toarnă în apa minerală carbogazoasă contribuie și ea, probabil, la ghinionul lui.) Domnul Ghețuș, un dezvoltator imobiliar vârstnic însă nepensionat deocamdată, a trecut la alimentația fără gluten, așa că nu mai are voie să mănânce pateuri la meciurile lor, se dă însă în vânt după fursecurile cu unt de arahide fără gluten pe care i le fac adesea. Domnul Ghețuș e atât de înamorat de fursecurile astea, că de mult îmi tot spune că-mi e dator, iar acum aveam de gând să-mi încasez datoria.

În ciuda poreclei sale, domnul Ghețuș nu avea de-a face cu industria derdelușurilor și patinoarelor. Însă construise, cu câțiva ani în urmă, o nouă clădire de apartamente în vestul extrem al Manhattanului, care dă spre High Line, al cărei acoperiș era convertit în patinoar pe timpul iernii. Eu, una, prefer să plătesc câțiva verzișori pentru o ședință de patinaj la Rockefeller Center ori Patinoarul Wollman, însă unii trebuie să cotizeze, presupun, niște milioane pentru apartamentele astea de lux ca să se aleagă cu sentimentul patinatului de Crăciun. Le place vacanța pusă la gheața exclusivismului și privilegiului.

Însă aveam de câștigat, cel puțin azi, din bogăția lor obscenă.

I-am dat lui Dash adresa și i-am cerut să ne vedem acolo la 7 seara. Toată după-amiaza aveam să mă ocup de amănunte. Invitații. Mâncare. Distracție. Pirotehnie.

În acea seară, când Dash a sosit în holul de la intrarea în clădirea domnului Ghețuș, primul lucru întrebat a fost:

— Nu ți-e frig așa?

Vremea era, într-adevăr, foarte rece, însă purtam colanți groși pe sub costumul de Crăciuniță din grupul de dans Rockettes — rochie de catifea roșie până sub genunchi, eșarfă strânsă pe talie și decolteu adânc, tivit, ca și poalele, cu blană albă falsă.

Am răspuns că nu-mi e frig și i-am dat lui Dash un pupic. Era cam ger, recunosc, însă inima îmi era fierbinte. Aveam vreodată să scap de îmbujorarea asta de bucurie cu care mă alegeam ori de câte ori dădeam ochii cu el? Probabil că niciodată.

Dash, apoi, a întrebat:

— Mergem pe High Line?

Era unul dintre locurile noastre favorite din Manhattan — o cale ferată la înălțime, pe partea vestică, ce fusese transformată într-o frumoasă zonă de parcuri și grădini.

— Cam așa ceva, am zis.

L-am luat de mână și l-am condus spre ascensor. Înainte să apăs pe butonul de Urcare, mi-am desfăcut eșarfa din talie.

— Legat la ochi? l-am întrebat pe Dash, fiindcă voiam ca prima imagine cu petrecerea noastră să fie o surpriză.

— E vreo orgie de-aia cu cățușe și chestii? a întrebat Dash.

Începuse, probabil, să citească vreuna dintre cărțile lui D.H. Lawrence. Da, căutasem pe Google.

— Nu, dar mersi că mă crezi capabilă de ceva atât de destrăbălat.

L-am legat cu eșarfa la ochi, apoi am introdus cardul-cheie care ne permitea accesul în ascensor și la ultimul etaj al clădirii.

— Nu e cumva o petrecere-surpriză? s-a îngrijorat Dash în vreme ce liftul urca. Ziua mea de naștere nu e în decembrie.

— Nu e.

— Și n-o să-mi sară nimeni în spinare de după tufe, din vreo grădină de pe acoperiș, ca să mă sperie? Îmi place o sperietură bună. Dar nu într-o clădire înaltă.

— Relaxează-te!

Liftul s-a deschis. L-am ghidat pe Dash către zona din marginea patinoarului, unde fuseseră așezate mese, scaune și deasupra lor o foaie de cort făcută să semene cu un iglu. Muzica era tare și petrecerea începuse. Îi vedeam pe Bum și pe Sofia patinând împreună, de mână. Edgar Thibaud, în haina sa cu romburi, aluneca în viteză, de parcă ar fi dat pe gât un butoi întreg de Red Bull. Oaspeții noștri de onoare, dintre care nu cunoșteam personal pe nimeni, erau și ei pe ring. Unii se dovedeau buni patinatori, însă cei mai mulți se țineau cu disperare de mantinelă. Mulții lor desagi de pânză plini cu cărți erau înșirați în zona cortului-iglu, alături de pantofi și de ghete.

I-am dezlegat eșarfa și i-am spus lui Dash:

— Privește! Patinaj de Crăciun. Cu toți oamenii tăi preferați!

Dash s-a uitat la patinatori, apoi iarăși la mine.

— Singurii pe care-i recunosc sunt Bum și Sofia. Plus Edgar. Bleah!

— Restul sunt bibliotecari, am zis. Vărul meu Mark de la Strand are acces la un forum pentru bilbiotecari, așa că a postat acolo invitații pentru ei. Ești, literalmente, înconjurat de oameni ai cărții. Literalmente. Te-ai prins?

Dash a făcut o grimasă la auzul glumei mele nereușite, dar s-a luminat la față văzând masa cu gustări de la celălalt capăt al igluului.

— E cumva un dozator de ciocolată caldă acolo? a întrebat.

— Sigur că da! I-am angajat pe cei de la Jacques Torres Chocolate să aducă la petrecere ciocolate calde, ciocolate normale, fursecuri cu chipsuri de ciocolată și...

— Până pleacă de-aici, o să intre toți în comă diabetică.

— Să sperăm! Așa știm că-i o petrecere grozavă. Doamna Basil E. zice mereu: „Cu cât se simte mai rău lumea a doua zi, cu atât mai reușită a fost petrecerea".

Dash a zâmbit. Apoi s-a încruntat.

— Cred că a costat o mulțime de bani.

— Doar cateringul. Și artiștii. E plăcerea mea.

Nu-mi place să mă laud, dar sunt destul de bogată. Nu mulțumită părinților mei, intelectuali pârliți, ci afacerii mele cu plimbatul câinilor. Contul meu bancar are cinci cifre (cu chiu cu vai), fără să mai socotim zecimalele. Banii ar trebui să fie fondul meu pentru facultate, dar aș prefera să-i cheltui pe Crăciun.

— Artiștii?

— O să vezi, am zis și i-am întins o pereche de patine. Hai să ne încălțăm!

— Confesiune: nu sunt mare patinator.

— Dar ești pe jumătate canadian!

— Dragostea mea pentru Arcade Fire e tot ce am căpătat de la gena canadiană.

Mi-am pus patinele, apoi l-am ajutat și pe Dash. S-a ridicat nesigur pe picioare. L-am luat de braț și ne-am apropiat de oglinda de gheață.

— O să te dea pe spate priveliștea, i-am promis.

Am intrat, de mână, pe patinoar. Era cu adevărat un patinator execrabil. Prea precaut, agitat, nesigur pe picioare, asta până ce am ajuns la margine și am văzut peisajul urban. Manhattanul la nord, dominat de Empire State Buliding și de Turnul Chrysler, apoi, la vest, râul Hudson și New Jersey (în fine). Dedesubtul nostru, High Line.

— Incredibil! a zis Dash. Chiar dacă, din cauza înălțimii, aproape că-mi vine să vomit.

— Crăciun fericit! i-am spus.

Abia dacă am avut timp de încă un sărut și de dat o tură pe patinoar până să apară artiștii. Veniseră mai devreme decât prevedea planul inițial fiindcă vremea se transformase din foarte rece în geroasă, plus că acum începuse burnița, ceea ce însemna că posibilitatea unei ploi înghețate nu era de neglijat, așadar le dădusem un mesaj în care le ceream să apară imediat după sosirea lui Dash.

Edgar Thibaud se rotea pe gheață ca un jucător profesionist de hochei. Îl angajasem să facă atmosferă. Cu steluțe sărbătorești în mâini, a anunțat:

— Doamnelor, domnilor, distinși bibliotecari! Să le întâmpinăm cum se cuvine pe fetele de la... Rawkettes!

Rawkettes sunt o trupă de dans punk înființată de nepoata dansatoare a străunchiului Carmine, care a decis să-și folosească experiența de la auditiile eșuate date la compania de dans Rockettes într-un număr mai potrivit cu talentul ei. Dansatoarele din grup sunt totodată împătimite după ficțiune speculativă, așa că un timp s-au numit Spockettes și au purtat costume făcute să semene cu uniformele Federației Unite a Planetelor din *Star Trek*, dar fiindcă nu avuseseră succes, își schimbaseră recent numele în Rawkettes, explorând o nouă direcție. Petrecerea de la patinoar era prima lor angajare de la ultima reîncarnare încoace. Ba chiar, posibil, prima lor angajare dintotdeauna.

— Tipa aia nu e Kerry-verișoara? m-a întrebat Dash în vreme ce respectiva ocupa centrul scenei împreună cu trupa, în costume „punk" ce aduceau mai degrabă a Ziggy Stardust decât a Sid Vicious. O mulțime de sclipici pe fețe și salopete de lame auriu în stilul anilor 1970. Abia așteptam să-i transmit doamnei Basil E. că Dash se dovedea într-adevăr demn de primirea Listei! O recunoscuse, ba chiar știuse să-i spună nepoatei străunchiului Carmine „Kerry-verișoara" ca s-o distingă, în jargonul familiei noastre, de „Carrie-mătușica" și de Cary Grant, al cărui nume nu necesită ghilimele și ale cărui filme sunt adorate de toți.

— Ba da! am zis.

Edgar a dat drumul la muzică și Kerry-verișoara a început, împreună cu trupa, să danseze pe una dintre piesele preferate ale lui Dash, „Calamity Song", a trupei Decemberists. Nu e o trupă care să-mi placă în mod

deosebit, poate doar pe parcursul lunii decembrie, însă îmi place că au versuri fără sens. *Hetty Bomboana/Macaroana din cana-stacana.*

Dash s-a uitat la mine vrând parcă să spună *Nu se poate!* iar eu i-am răspuns cu o privire gen *Ba da, fir-ar să fie, ba da!*

Era uluitor. Tot ce-i plăcea lui Dash, adunat într-un singur loc. High Line! Bibliotecari! Ciocolată caldă! Decemberists!

Apoi s-a pornit ploaia — picături mari, înghețate.

— Acum! am îmboldit-o pe Kerry-verișoara.

Voiam ca Rawkettes să se grăbească cu numărul grandios de final înainte ca ploaia să le-o ia înainte. Așa că, purtând desagi de Moș, Rawkettes au dat câteva ture de patinoar, șerpuind printre bibliotecari, printre mine și Dash, Sofia, Bum și Edgar, aruncând din desagi pumni de sclipici. Voisem ca noaptea să ia sfârșit cu o explozie de culoare pe gheață.

Și, preț de o clipă, a și fost o lume de culori minunate, exact ca la Disneyland. Gheața scânteia în roz, verde, vinețiu, auriu și argintiu. Însă, pe dată, mi-am dat seama: sclipiciul n-ar fi trebuit să scânteieze. Sclipiciul ar fi trebuit să fie mai iridescent, ca o cădere de fulgi molatici.

Și de ce, acum, cădea toată lumea? De la ploaia cu gheață ori de la sclipici?

— Ce fel de sclipici e ăsta? am strigat la Kerry-verișoara când a trecut printre mine și Dash.

Sclipici, sclipici, sclipici, totul sclipea și fetele de la Rawkettes azvârleau pumni întregi de sclipici pe patinoar, ca pe un praf magic.

— Sclipici artizanal! a răspuns. Mi-ai zis să nu mă zgârcesc la bani, așa că nu m-am zgârcit!

Am cules de pe gheață niște fire de sclipici. Nu era din cel cosmetic, cum avea pe față Kerry-verișoara, ci din cel scump, făcut din sticlă pisată fin, de forma și mărimea unor grăunțe de nisip. Sclipiciul ăsta artizanal nu era deloc praf de zâne, ci mii de arme tăioase, mărunte și mortale răspândite pe întinderea patinoarului. Și-i făcea pe patinatori să cadă ca muștele, lovindu-se tare de gheață.

Bum a trecut de noi în zbor — „Uuuu!" — și a luat o căzătură urâtă pe sclipici. Dash s-a aplecat să-l ajute chiar când se prăbușea încă o bibliotecară, iar lama patinei ei i-a trecut tăioasă peste obraz.

— Ochiul meu! a țipat Dash.

— Genunchiul! a răcnit altcineva.

— Cred că mi-am rupt mâna, s-a auzit încă o voce.

Totul se întâmpla fulgerător. Acum fetele de la Rawkettes își făceau numărul, bibliotecarii patinau bucuroși împrejur, pentru ca în clipa următoare totul să se transforme într-o scenă de triaj la urgențe, cu medici încercând să mute târgi pe gheață, trecând pe lângă dâre de sânge curs din multe răni. Era Haos pe Gheața cu Sclipici. Un masacru al bibliotecarilor.

În vreme ce Dash era dus spre ambulanță, cu ochiul rănit acoperit cu tifon însângerat, cu mâna deja învinețită și tăiată de la patinele altora care căzuseră peste el, i-am spus:

— Îmi pare așa de rău, Dash! O să-l sun pe tatăl tău și-o să-l anunț că te îndrepți spre spital.

— Nu mai pune sclipici pe rană, Lily, a zis Dash.

Kerry-verișoara mi-a trimis un mesaj vocal: „Încă îmi datorezi 100 de parai".

Mai rău de-atât nu puteam să mă simt. Eram responsabilă pentru faptul că o mică armată de bibliotecari — oamenii cei mai drăguți din lume — era luată cu salvarea de la o petrecere care ar fi trebuit să fie sărbătorirea lor. Îl rănisem de moarte și pe prietenul meu.

Lily, care iubea atât de mult Crăciunul, tocmai îl făcuse harcea-parcea.

11
DASH

Nu vă temeți de cimpoier!

Luni, 22 decembrie

Două zile mai rămâneau până la Crăciun și, în întregul spital, nu mișca nicio făptură... dacă nu puneai la socoteală șase bibliotecari îndopați cu analgezice.

Fiindcă ne aduseseră pe toți de la Marele Masacru Sclipicios, împărțeam un salon la New York — Presbyterian. Nu-i știu pe toți bibliotecarii, ei însă se cunosc — patinatul nu fusese decât o completare la cheful obișnuit pe care-l trăgeau înainte de sărbători. E ceva foarte tulburător, dar mai ales remarcabil, să vezi o gașcă de bibliotecari pusă pe tușă, iar între granițele înguste ale stabilimentului spitalicesc, eu vedeam asta de-aproape... deși numai cu un ochi. Cu toate că nu mă nimerise în plin, lama patinei se apropiase îndeajuns de corneea mea cât să mi se pună pe ochi un bandaj protector, până ce se vindeca. Din păcate, apucasem să arunc o privire în oglindă înainte de a fi pansat și globul ocular arăta ca și cum fiecare vas de sânge din el plesnise, de parcă aș fi

stat treaz un an întreg fără să-mi aduc aminte să clipesc. Dacă aș fi dat probă pentru un rol de drac împielițat la o serbare de Crăciun, aș fi fost primit cu brațele deschise. (Odată bandajat, eram mai potrivit pentru rolul de Pirat Numărul 3.)

Primisem un mesaj de la tata, în care mă anunța că e „pe drum" — asta însă cu două ore în urmă, lucru care mă făcuse să mă întreb pe ce rută venea. Între timp, străjerii mei erau Potera Întoarce-Pagina.

— „Moșul nu-și mai simte fața!" s-a apucat să fredoneze Kevin din Kalamazoo (cu leziuni necesitând guler cervical și morfină). Niciodată nu mi s-a potrivit cântecul mai mult decât acum!

— Moșul trebuie să-și redecoreze odaia! a adăugat Jack din Providence (umăr dislocat).

Nu mă surprindea că mobilierul auster al spitalului îi jignește sensibilitățile — purta cel mai complicat pulover cu Krampus pe care-l văzusem în viața mea, împreună cu niște nădragi albaștri și lucioși care aduceau suspect de mult a colanți.

— Și Moșul mai vrea o dușcă dublă..., a continuat el, după care a băgat mâna în geanta Marc Jacobs și a scos un termos, un shaker de cocteiluri și șase pahare.

— Voilà!

— Pe-al meu să-l faci triplu! a strigat Chris, care venise cu Jack, dar era de undeva de prin New York. (Nu avea decât niște vânătăi, dar era dornic să ne țină companie.)

— Mă mulțumesc cu unul dublu, am zis.

Toți bibliotecarii au întors capetele spre mine, făcând: „Șșșșș..."

— Mă tem că va trebui să supraviețuiești școlii de bibliotecari, să ai de-a face cu publicul zi după zi și să înduri

niște ani de tăieri bugetare ca să meriți băuturile în cauză, mi-a comunicat cu blândețe Chris. Dar, într-o bună zi, toate vor fi ale tale! Ne pricepem la de-astea, iar tu ești un tânăr și bibliotecar temporar, aflat la ananghie și având doar un ochi!

Au închinat, apoi, în sănătatea mea. Și, cu toate că eram rănit și pe cale să mă confrunt cu tata, mă simțeam destul de voios. Știam că nu așa voise Lily să iasă, însă, sunt sigur, așa voios voia să știe că sunt la sfârșitul serii.

Am înălțat paharul de carton cu apă pe care mi-l lăsase infirmierul.

— Ridic paharul în cinstea sclipiciului care ne-a adus împreună. Poate că nu tot ce sclipește e aur, însă uneori sclipiciul e mai distractiv decât aurul. Și în cinstea lui Lily, care s-a străduit din răsputeri, chiar dacă a sfârșit prin a ne răni considerabil.

— În cinstea lui Lily! au strigat cu toții.

Jack tocmai pregătea o serie nouă de băuturi, când în salon a dat buzna tata.

— Aici erai! a zis pe un ton care lăsa impresia că mă jucasem, până atunci, de-a v-ați ascunselea cu el.

— Exact unde trebuia să fiu, am replicat.

După cum era îmbrăcat (costum, cravată, *eau de* Bombay Sapphire), mi-am dat seama că venea de la o petrecere. După timpul care-i fusese necesar, îmi dădeam seama că plecarea lui nu fusese tocmai urgentă.

— Ți-am întrerupt petrecerea? am întrebat.

— Da, a răspuns tata. În *Philadephia*.

Mi-am recunoscut eroarea. Și, un moment, mi l-am închipuit în taxi, agitat, fremătând, așteptând cu

disperare să ajungă la fiul său internat în spital. Era o imagine mișcătoare.

— Haide, a zis nerăbdător tata. Leeza așteaptă în mașină. Ia-ți lucrurile!

Bun, mi-am zis. *Deci așa stă treaba.*

M-am apucat să-mi strâng lucrurile, iar tata s-a pregătit să iasă din salon.

— Stai puțin! a zis Jack lăsându-și paharul pe o targă.

— Tu cine ești? a întrebat tata.

— N-are a face. Pentru următorul minut o să mă transform, fir-ar să fie, în conștiința ta. Și o să te informez că e o procedură standard ca, atunci când îți iei copilul din spital, primul, al doilea și al treilea lucru pe care i le spui sunt: *Cum te simți?*

— Vezi plasturele de pe ochiul lui? s-a băgat și Chris. *Nu* e un accesoriu la modă.

Tata nu avea timpul și răbdarea să i se spună ce trebuie să facă. Cum se întâmpla adesea cu mama, cea mai bună apărare a lui era atacul.

— Dar cine te crezi? a mormăit provocator.

Kevin s-a îndreptat cu pași mari spre el, întinzând paharul în față cu o mișcare bruscă și făcând ca băutura să se reverse spre tata.

— Suntem bibliotecari, domnule. Și nu îți vom permite să-l externezi pe acest viitor bibliotecar dacă nu demonstrezi că vei avea mare grijă de el odată ajuns acasă.

Era interesant să-l vezi pe tata confruntându-se cu un bibliotecar care poartă guler cervical. Și mai interesant însă era să văd cum toți bibliotecarii din salon credeau în mod clar că tata este cel care greșea. Aveam nevoie de această verificare a realității, fiindcă în acest

punct al vieții mele eram deja mult prea obișnuit cu ea.

— E-n regulă, m-am adresat celor din salon. Tată, ne vedem în sala de așteptare. Vezi dacă nu poți primi niște bandaje suplimentare de la doctor, fiindcă o să trebuiască să le schimb de dimineață, așa că le-am putea lua gratis de-aici. Bibliotecari, voi avea nevoie de adresele voastre de e-mail, fiindcă am de gând să vă invit la o petrecere, dacă mai sunteți în oraș.

Zis și făcut. În vreme ce bibliotecarii își treceau adresele pe ultima pagină a jurnalului meu, am primit un mesaj de la Lily.

Ce faci? întreba. (Avusesem deja un lung schimb de mesaje de genul îmi-pare-rău-n-ai-de-ce.)

Pe punctul să fiu externat. Vrei să facem ceva mâine care să nu implice acuitate vizuală?

Spune tu, a răspuns.

O să-ți spun, am promis.

Până atunci însă, trebuia să supraviețuiesc unei nopți cu tatăl meu.

Primele cuvinte ale Leezei, când am urcat în mașină, au fost:

— Of, nu, bietul copilaș!

Intenții bune, alegere nefericită a vocabularului.

Cât a durat drumul, a făcut mare caz de ochiul meu și, până să ajungem la apartament, am simțit că tata se simțea mai agasat de ea decât de mine. Ceea ce reprezenta o măreață realizare.

În multe feluri, Leeza nu era ce mă așteptasem de la o mamă vitregă. Mă așteptasem, de pildă, să fie cineva mai apropiat de vârsta mea. Însă Leeza, de fapt, era cu

un an mai în vârstă decât mama — ceva ce pe mama o sâcâia la culme, fiindcă una era să fii părăsită pentru un model mai tânăr și alta să fii lăsată pentru o tipă la fel de uzată ca tine. (Mama n-ar fi trebuit să-mi spună asta, însă mi-o spusese într-o seară deosebit de întunecată, înainte să-l cunoască pe tatăl meu vitreg, când aveam 10 ani.)

Mă mai simțeam, printre altele, ușurat și că Leeza și tata nu voiseră alți copii — tata trâmbițase acest fapt cu ocazia multor cine la care participasem pe parcursul anilor mei de formare. Asta însemna că poziția mea era sigură. Însă pe de altă parte confirma și faptul că, poate, nu fusesem nici eu dorit. Fiindcă, dacă tata s-ar fi distrat atât de bine cu mine, n-ar fi vrut să repete experiența? (Știam că era mai complicat de atât, însă, emoțional vorbind, așa părea câteodată.)

Camera mea din apartamentul tatei era cam un sfert dormitor și trei sferturi debara pentru echipamentul de yoga și alte fleacuri. Leeza, de obicei, mai strângea din obiecte, reușind să elibereze cam 50 de procente din cameră înainte de sosirea mea, însă de data asta nu apucase.

— Îmi pare rău, a zis mutând o minge medicinală din apropierea pernei mele. Dacă vrei, îți aduc și cearșafuri curate. Le-am schimbat după ce-ai fost aici ultima oară — dar au trecut niște luni de-atunci.

Din fericire, nu era un reproș în vorbele ei. Cel puțin nu până a intrat tata pe fir.

— Da, am observat că nu prea ai fost pe-aici, Dashiell, a zis el din pragul ușii. Așa au stat lucrurile tot anul, nu? Cam de când ai cunoscut-o pe Lily, dacă nu mă înșel. Știu cum sunt hormonii de adolescent, dar familia e familie și e timpul să înțelegi asta.

— Și tu acum, dragă, a zis Leeza în vreme ce punea în șifonier un braț de saltele pentru yoga. O iubim pe Lily.

— Iubim ce-am văzut din Lily, a răspuns tatăl meu. Dar trebuie să spun... în primul rând, acum un an, te-a băgat la pârnaie. Acum te-a băgat în spital. Mă face să mă întreb dacă Lily e genul de fată cu care să-ți petreci atâta timp.

— Glumești, nu? am zis.

— Ba deloc.

M-am holbat la el cu singurul meu ochi sănătos.

— N-o cunoști deloc pe Lily, nu mă cunoști deloc nici pe *mine*, așa că observațiile tale, deși rostite cu convingere, nu-s decât o grămadă de balegă, tată.

Tata s-a făcut roșu ca racul.

— Ia ascultă, Dashiell...

— Nu, am zis clătinând din cap. Oprește-te! Nu face asta! Nu emite tu judecăți de valoare!

— Sunt tatăl tău!

— Sunt foarte conștient de asta! Și e destul de aiurea că mă tratezi ca pe un idiot. Dar să nu îndrăznești să te atingi de Lily. E nevoie și de ea, și de mama ca să echilibreze balansoarul care te are pe tine la capătul celălalt.

Tatăl meu a râs.

— Ha, știam eu că maică-ta are de-a face cu asta. Ce chestii ți-o fi spus...

— Nu, *tată*. Chestiile mi le-am spus singur. Iarăși și iarăși și iarăși. Fiindcă, surpriză! Sunt, de fapt, capabil să trag singur concluzii.

— Băieți, a intervenit Leeza, știu că a fost o zi foarte lungă pentru noi toți. Iar Dash are nevoie de odihnă, după ce-a trecut prin ce-a trecut. Așa că ce-ar fi s-o lăsăm pe altă dată?

— Îmi pare rău, am spus, dar trebuie să știu dacă măcar vrea să fiu aici. Altfel mă pot duce acasă, pur și simplu.

— Nu, Dash, a zis cu severitate Leeza. În noaptea asta *nu* vei sta singur. O să treacă efectul pastilelor pe care ți le-au dat la spital, plus că o să descoperi că nu e tocmai confortabil să te duci la culcare cu un ochi bandajat. Ai nevoie de cineva care să te îngrijească.

Nu i-am spus, dar în clipa aceea vorbea exact ca mama, într-un fel cu care mama chiar ar fi fost de acord.

— Ascult-o pe Leeza! a zis tata.

— Nu se face școală mâine, nu-i așa? a continuat Leeza. Invit-o pe Lily la micul dejun. O să fac clătite cu aluat de turtă dulce.

— O să *comanzi* clătite cu aluat de turtă dulce, a pufnit disprețuitor tata.

— Nu, l-a corectat Leeza, o să le *fac*. O să fie plăcut să am prin preajmă pe cineva care să le *merite*.

— Doamne sfinte, îmi dau seama când nu sunt dorit, a mormăit tata. Ne vedem mâine-dimineață, Dashiell.

— Te iubește, a zis Leeza după ce a plecat tata.

— Nu tu ar trebui să mi-o spui, am replicat.

— Știu.

Cât s-a dus să scoată din debara așternuturi curate, i-am trimis un SMS lui Lily, invitând-o la micul dejun. Era târziu, așa că nu mă așteptam să mai fie trează. Dar mi-a răspuns imediat, încântată.

— Lily se alătură acțiunii „Clătita", i-am spus Leezei când a revenit.

I-am luat apoi cearșafurile din brațe; eram în stare și singur să-mi fac patul.

— Minunat! a zis ea încercând să pară veselă. Te mai ajut cu ceva înainte să mă duc la culcare?

Spune-mi de ce te-ai măritat cu tata, i-aș fi zis, dar nu am făcut-o. *Spune-mi că, atunci când greșesc, sunt greșelile mele, nu ale lui!*

— Mă descurc, i-am spus.

Mi-a adus un pahar de apă să-l am pe noptieră, plus niște Nurofen. M-a pupat pe obraz de noapte bună, apoi s-a dat înapoi și m-a mai studiat o dată.

— Nu arăți, de fapt, chiar așa de rău. Aș zice că aduci mai mult a vânător de recompense decât a pirat. Profită de asta cât mai poți.

Mi-am scos pijamaua din sertar.

— Și, Dash? a zis din pragul ușii, făcându-mă să ridic privirea spre ea. Ai dreptate în privința lui Lily. E de păstrat.

Dar de ce, m-am întrebat în vreme ce-mi începeam lungul și destul de chinuitorul drum către somn, să vrea ea să mă păstreze, dacă paternitatea era destinul?

Marți, 23 decembrie

Nu-i spusesem lui Lily despre clătitele din aluat de turtă dulce; a sosit cu brioșe de turtă dulce proaspăt scoase din cuptor. Aveam de gând să-i explic această coincidență, însă m-a întrerupt țipând ca din gură de șarpe:

— FAȚA TA!

— Ce-i cu fața mea? am întrebat. Nici nu poți s-o vezi pe sub bandaje, nu-i așa? Țelul meu e să bântui prin clădirea Operei înainte să împlinesc 23 de ani.

— Nu-i amuzant!

— Ba este! Și cred că, în acest caz, eu ar trebui să fiu cel care evaluează nivelul de umor al situației, nu?

M-am aplecat să o sărut. Din cauza chestiei cu ochiul, am nimerit un pic pe alături. Însă a fost îndeajuns de drăguță să-mi corecteze greșeala de calcul într-o manieră extrem de satisfăcătoare.

— N-ar fi exclus ca, de-acum înainte, s-o iau pe calea lui Adam Driver, am avertizat-o. Să port mască doar de dragul distracției. Ca să demonstrez ce rău și primejdios sunt. Și e o referire la *Războiul Stelelor,* apropo, nu la *Fetele.*

— M-am prins, a zis Lily, făcându-mă să gândesc: *Voilà! Acum nu te mai gândești la rana mea!*

Înainte să mă înece în Supa Scuzelor, am îndrumat-o spre bucătărie, unde Leeza era aplecată peste plită, iar tata citea *Wall Street Journal.*

— Marile minți gândesc la fel! a exclamat Leeza dând cu ochii de brioșe.

— Mi se pare, mai degrabă, că orice afurisită de chestie s-a transformat, de Crăciun, în turtă dulce, a adăugat tata. Nu mă înțelegeți greșit — mă bucur că nu-i *dovleac,* pentru numele lui Dumnezeu! Și totuși... Turta dulce nu-i chiar o idee originală. Dacă mă-ntrebați, eu pe Starbucks dau vina.

— Nu te întreabă nimeni, dragă, a zis glumeață Leeza, scoțând brioșele din pachet și punându-le pe un platou.

Clătitele au fost gata în câteva minute. Leeza le făcuse în formă de omuleți. (Mi se părea straniu să faci fursecuri sub formă de oameni.) A urmat apoi un lucru cu care Lily nu era deloc familiarizată — tăcerea în familie. Din când în când, unul dintre noi — chiar și tata — complimenta clătitele. Însă, în afară de asta... nimic. Lily se tot holba, îngrozită, la bandajele mele. Tata continua

să citească ziarul. Leeza surâdea vag, de parcă niște elfi invizibili i-ar fi șoptit bârfe la ureche.

Mi-am imaginat că așa era orice masă cu Leeza și tata. Pe vremuri, cu mama și tata, liniștea ar fi fost semn de armistițiu. Aici nu însemna decât neant.

Te rog, să nu ajungem și noi așa, îmi venea să-i spun lui Lily.

Și poate că era pe recepție, fiindcă, atunci când m-am uitat la ea, și-a dat ochii peste cap.

Am încercat și eu s-o fac, uitând vreme de o clipă că nu era deloc o idee bună. Rezultatul a fost o nu foarte blândă senzație de cuțit înfigându-mi-se în retină.

Cred că am gemut, fiindcă atât Lily, cât și Leeza m-au întrebat imediat dacă sunt bine. Tata arăta doar agasat.

— Ăăă... OK, le-am asigurat. Dar mi-am amintit că... trebuie să-mi schimb bandajul.

— Te ajut eu, au zis în același timp Lily și Leeza.

Pot și singur, mi-am zis.

Apoi m-am gândit:

De fapt, aș prefera să mă ajute Lily.

— Mersi, Leeza, am zis. Dar nu cred să am nevoie de atâta ajutor. O s-o las pe Lily să se ocupe, de data asta.

Ne-am dus la mine în cameră, unde am scos tifonul și banda adezivă din rucsac. Apoi am intrat în baie, fiindcă, deși nu țineam morțiș să-mi văd mutra, știam că o oglindă s-ar fi putut dovedi de folos. Mi-am dezlipit peticul protector de pe ochi, apoi am început să desfac bandajul făcut de doctor. Lily însă m-a oprit:

— Așază-te aici! Lasă-mă pe mine!

Am închis ochii. Am simțit cum îmi dezlipește leucoplastul de pe piele cât de blând poate. Am simțit cum desface legătura de tifon de pe ochi, cum o lărgește și cum,

în cele din urmă, mi-o scoate. Lily a oftat din rărunchi în fața priveliștii — copcile, vânătaia — însă, în loc să spună ceva, și-a văzut de treabă. Tăceam amândoi acum, da, însă era tăcere pentru că ne concentram. Nu doar ea, care acum mă pansa încet la loc. Îi simțeam degetele atingându-mi tâmpla. Îi auzeam răsuflarea. Eram acordat la pulsul cel mai intim al clipei. Tifonul a fost pus la loc, fixat. Peticul și-a recăpătat locul deasupra, protejând protecția. O palmă pe spinare — *Gata, s-a rezolvat.*

Am deschis ochiul.

— Sper că a ieșit cum trebuie, a zis Lily.

— Dacă o făceam eu, cred că-mi bandajam ochiul sănătos.

— Era și niște... sclipici. Încrustat în pielea de pe partea laterală a feței. N-am știut dacă să-l curăț ori să-l las. Presupun că o să-l curețe doctorul, data viitoare?

— O să fiu și mai respectat în cartier, am asigurat-o. Menestrelii compun deja legende despre băiatul cunoscut ca Piratul de Sclipici și felul în care știe să întâmpine o lamă.

— Îmi pare așa de...

— Nu spune asta! N-a fost vina ta mai mult decât a fost vina lui Andrew Carnegie că a înființat atâtea biblioteci, făcând ca, un secol mai târziu, atâția bibliotecari pe patine să se dovedească nepregătiți pentru exploziile de sclipici. Apropo, m-am distrat de minune până la... știi tu... spitalizare. Fetele de la Rawkettes au fost o mare surpriză — și asta nu e lucru ușor dacă ții seama că eram foarte tensionat.

În clipa aceea ne-a strigat Leeza:

— E totul în regulă acolo?

Ținând seama de remarcile tatei în legătură cu proasta influență a lui Lily asupra mea, am fost tentat

să zbier ceva despre șampanie și un burete de baie — nu eram însă sigur că-i pot explica lui Lily gluma fără să-i afectez sensibilitățile. Așa că m-am mulțumit să răcnesc un „Totu' bine!", murmurându-i apoi prietenei mele:

— Trebuie să ieșim din apartamentul ăsta cât de iute este omenește posibil. Ba, de fapt, uită de limitările omenești — să fugim ca niște gheparzi. Ori gazele.

— Ești sigur? m-a întrebat Lily, privindu-mă în ochi.

— De ce n-aș fi?

— Nu știu. Ți-au făcut clătite.

— *Ea* mi-a făcut clătite. În mare parte, fiindcă vede ce jigodie e el.

În anumite circumstanțe, aici ar fi venit momentul în care să zici: *ei, hai, că nu-i așa de rău.* Dar tata nu merita acele circumstanțe.

— Metropola ne așteaptă! i-am spus lui Lily.

— Atunci, să nu ne lăsăm așteptați! a răspuns îndesând la loc în rucsacul meu toate proviziile.

I-am mulțumit pentru clătite Leezei, cam de 10 ori eu și de 10 ori Lily, iar ea ne-a întrebat cam de 10 ori dacă sigur nu mai vrem.

— Gata, plecați? a zis tata în secunda în care a terminat cu ziarul.

— Ne mai rămân doar două zile de cumpărături! am ciripit voios... și fără sens, chiar și pentru mine.

— Bun, și care e răspunsul referitor la Crăciun? Vii la noi sau nu?

Doar prezența Leezei și a lui Lily m-a împiedicat să-i trântesc un „nu" și să-mi văd de drum.

— Mă tem că am deja alte planuri.

— Ce *planuri?* a întrebat cu scepticism tata.

Nu voiam să-i spun nimic despre petrecerea doamnei Basil E., fiindcă mă invitase într-un fel în care știam că tata n-ar fi invitat-o în veci pe Lily. Nu părea onest să-i pun pe ambii în aceeași oală.

— Cu Lily, am răspuns limitându-mă la atât.

— Minunat! a făcut Leeza.

Tata mi-a aruncat o privire vrând să însemne *Lily nu e din familie.*

Am încercat să-i arunc drept răspuns o privire cu mesajul *E mai din familie decât tine.*

Am pupat-o pe Leeza pe obraz. A părut surprinsă — nu acesta era, îndeobște, ritualul nostru de rămas-bun.

— Trec pe la voi după Crăciun, i-am spus. Promit!

— Ne găsești aici!

Tata nu s-a ridicat de pe scaun.

— Pa, tată, am spus.

— Pa! a zis și Lily.

Când am ieșit afară, m-am simțit ușurat.

— Așadar, a zis Lily odată ce-am ajuns pe stradă, ce să facem acum? Am câini de plimbat la 3. Până atunci îți aparțin întru totul.

— Păi, am zis uitându-mă la ceas, e cam devreme pentru înghețată.

— De acord. Poate mai încolo. Mai ai nevoie de cafeinizare?

Am făcut semn că nu.

— Cred că o să mi se urce la cap.

— Deci...

— Deci...

Asta e chestia caraghioasă cu New Yorkul — sunt puzderie de chestii pe care le poți face cât e ziua de lungă,

dar tot rămân momente când habar nu ai pe care dintre ele vrei să le și faci și te simți super-tolomac fiindcă știi că trebuie să fie ceva de făcut, doar că mintea ta nu a descoperit acel ceva.

— Nu am făcut niciun plan, a zis Lily, parcă cerându-și scuze. După aseară... m-am gândit că poate nu ar trebui.

— Nici eu n-am făcut planuri. Dar să nu fim disperați pentru că n-avem niciun plan.

— Ne-am putea duce să-i ajutăm pe Langston și Benny să-și facă bagajele.

— S-ar putea să-mi solicite prea mult ochiul.

— Aaa, scuze.

— Poate-ar trebui totuși să ne luăm o înghețată matinală.

— Nici nu știu dacă la 10 au deschis deja.

Orașul întreg. Aveam orașul întreg! Și totuși...

— Auzi? a zis Lily.

N-am știut, inițial, la ce se referă. M-am concentrat apoi nu pe gândurile mele, ci pe ce se petrecea în afara lor — și am auzit.

— E un cimpoi cumva? am întrebat.

— Cred că cimpoi e, a întărit Lily.

Apoi, parcă pentru a ne confirma teoria, un cimpoier a apărut de după colț. Apoi altul. Și încă unul. Și tot așa, 11 inși. Un pluton de cimpoieri interpretând „River" de Joni Mitchell. În spatele lor era un șir de pietoni — nu mergând, ci parcă urmându-i hipnotizați, să vadă încotro o apucă cimpoierii.

Uneori faci planuri. Uneori planurile se fac singure.

Mai ales în New York.

— Mergem? am zis oferindu-i mâna.

O făceam de dragul romantismului și totodată fiindcă mă temeam ca deficiența mea vizuală să nu-mi

îngreuneze sarcina de a mă alătura unei mulțimi tot mai numeroase.

— Hai, a răspuns ea luându-mă de mână ca să fie romantică și totodată temându-se ca deficiența mea vizuală să nu-mi îngreuneze sarcina de a mă alătura unei mulțimi tot mai numeroase.

Am pornit, de mână, pe Second Avenue. A devenit curând clar, din conversațiile celor din jur, că nimeni nu știa cine erau cimpoierii sau încotro se duc. Însă teoriile abundau.

— Cred că e ansamblul de cimpoieri de la pompieri, a zis un domn mai în vârstă.

— Nu prea cred că pompierii cântă Joni Mitchell! i-a replicat însoțitorul. E canadiancă, să știi.

Între timp, hipsterii aflați exact în fața noastră se agitau de zor.

— Crezi că or fi cei de la Codiță Pufoasă? a întrebat un tip slăbănog, în cardigan.

— Nu le stă lor în obicei să cânte în toiul zilei! a răspuns un tip zburlit, îmbrăcat cu o jachetă căptușită.

— Păi, tocmai de-aia ar fi *așa* de în stilul Pufoșilor! Să ne tragă clapa dând un concert de zi! nu s-a lăsat slăbănogul.

Nu știam ce vor să zică. Eram sigur însă că trupa de cimpoieri începuse să interpreteze „Fairytale of New York", adică, în principiu, cel mai bun cântec de Crăciun scris vreodată.

— Unde crezi că mergem? a întrebat Lily.

Știam că nu formulase o întrebare existențială, însă așa alegea mintea mea să o audă. Poate fiindcă încă încercam să nu mă mai gândesc la tatăl meu și la dispoziția de înmormântare pe care mi-o imprimase.

Poate fiindcă încă mă întrebam dacă găsisem iar, cu Lily, un teren sigur. Ori din pricină că, pur și simplu, ne țineam orbește după 11 cimpoieri și, cu toate că niciunul dintre ei nu părea dubios, cu siguranță că e nevoie de multă precauție când în viața ta se ivesc din întâmplare niște cimpoieri.

Ni se alăturau tot mai mulți oameni, în vreme ce traversam centrul orașului. M-am gândit, preț de o terifiantă secundă, că o s-o apucăm spre Times Square, care, în această perioadă, era literalmente o capcană pentru turiști. Însă am reușit să evităm zona, ținându-ne după melodie, curioși și strângându-ne tot mai mulți.

Când am ajuns în Tompkins Square Park, cred că ne strânseserăm vreo 200 de inși. Muzica s-a oprit și cimpoierii au strâns rândurile în rondul central al parcului. Hipsterii se uitau împrejur, așteptând apariția altei trupe. Însă cimpoierii erau singurul spectacol din zonă — și, acum erau pregătiți să cânte un alt cântec.

Chiar dacă nu era încă nici după-amiază, s-au apucat să cânte notele introductive din „Noapte tăcută". Nu era noapte, dar am tăcut cu toții și ne-am lăsat pătrunși adânc de sunete. Un cântec nespus de pașnic și de trist. Și, chiar fără cuvinte, fredonam cu toții versurile în minte.

Totul e liniștit, totul strălucește.

Nu prea credeam în colinde, însă eram capabil să cred în ele un pic dacă, așa cum era cazul acum, ne dădeau un mic imbold spre grație, spre recunoștință. Până și anii mai dificili au motive să fie sărbătoriți și asta simțeam acum, sperând că la fel simte și Lily.

Următoarea piesă nu a mai fost o colindă, ci „Into the Mystic" de Van Morrison. Unii din public s-au

apucat să cânte în gura mare. Mi-am dat seama că Lily nu recunoștea cântecul, așa că am început să i-l fredonez în stilul meu afon, spunându-i că ne născuserăm înaintea vântului, că eram mai tineri decât soarele. Că, atunci când se făcea auzită sirena, aveam să mă întorc acasă. Că voiam să-i legăn sufletul de țigancă.

A zâmbit, arătându-mi o bucățică din strălucirea acelui suflet.

A început să cânte și ea, înainte ca piesa să se termine. A cântat apoi și mai cu foc când cimpoierii au trecut la o interpretare vioaie a piesei „A Change Is Gonna Come" de Sam Cooke. Îi acompaniam cu toții vocal și ni se alătura tot mai multă lume, atrasă de straniul cor. Mi se părea mai grăitor decât orice reducere de preț cu 70 la sută, mai mult decât orice construcție hollywoodiană, mai presus decât oricare cec scris de tata și decât orice reclamă apărută la televizor.

Am cuprins-o pe Lily cu brațul peste umăr, ea și-a trecut un braț pe după talia mea și am rămas așa — două trupuri, o singură făptură — cât a mai durat cântecul. Apoi ne-am retras mâinile ca să aplaudăm odată cu restul mulțimii. Cei 11 cimpoieri ne-au făcut o reverență, apoi și-au făcut încă o reverență unul altuia, după care au dispărut în zare.

— Mă bucur așa de mult pentru noi, a zis Lily.

— Da, și eu mă bucur pentru noi.

— Cred că e timpul pentru o înghețată, ce zici? a sugerat Lily.

Am aprobat-o entuziast și am pornit spre Big Gay Ice Cream să ne luăm Salty Pimp (înghețată de vanilie, dulce de leche, sare marină, sos de ciocolată) și American Globs (înghețată de vanilie, biscuit, sare marină,

sos de ciocolată). De acolo, ne-am îndreptat spre Mercer Street pentru o cafea la Think, unde am fost serviți de un uluitor barman cu păr roz care nici n-a clipit când i-am comandat o cafea cu gheață și cu lapte de soia și vanilie, atât de târziu în decembrie. Ne-a mai rămas timp cât să ne oprim pe Eighth Street și să le luăm lui Langston și Benny o veioză în formă de Beyoncé pe post de cadou de Crăciun și casă nouă.

(— De ce o veioză? am întrebat-o pe Lily.

— În New Jersey e mai puțină lumină, a răspuns cu un pic de amărăciune, dar nu într-atât încât să opteze, în loc, pentru o veioză aducând cu Mariah Carey.)

După ce am terminat de făcut cumpărăturile, ochiul începuse să mă doară, iar Lily trebuia să plimbe câinii. Ne-am despărțit — însă doar pentru scurt timp. Eu m-am dus acasă, să mă odihnesc, iar pe seară Lily a venit cu pizza și cu filme de sezon la care să ne uităm împreună. A fost șocată că nu văzusem încă *Pur și simplu, dragoste,* iar eu am fost șocat găsindu-l, pur și simplu, nu foarte groaznic. Și, cu toate că nu ne puteam pune de acord dacă *Coșmarul de dinaintea Crăciunului* e film de Halloween sau de Crăciun, l-am savurat cu aceeași plăcere.

Am zăbovit câteva minute după ce s-a terminat filmul, lăsând ecranul tetevizorului să amuțească și să se albăstrească după genericul de final.

— Îmi place așa, am spus. Când putem să fim noi înșine. Plus sau minus un plasture pentru ochi.

Lilly m-a sărutat pe buze, mi-a sărutat și peticul de pe ochi și pleoapa, atât cât nu era acoperită de bandaj.

— Trebuie să împachetez cadourile, a zis, după care a băgat mâna în geantă și a scos jurnalul Moleskine cu copertă roșie. Instrucțiunile pentru mâine, m-a informat.

I-am promis că nu-l voi deschide până a doua zi de dimineață.

Am simțit că mi-e dor de ea din secunda în care a ieșit din apartament. Dar, ca în orice iubire, presupun, consolarea stătea în faptul că avea să se întoarcă.

12
LILY

Pa ram pam pam pam banditesc

Miercuri, 24 decembrie

N-am avut de gând să-mi abandonez iubitul la Strand tocmai în cea mai frenetică zi de cumpărături a anului. Nu am intenționat să-l abandonez la fiecare oprire planificată pentru azi, în cadrul seriei de aventuri din jurnalul cu copertă roșie.

În seara Marelui Masacru Sclipicios, după toată vânzoleala, stătusem până târziu să mă ocup de nevoia de mișcare a grupului meu de câini cu stăpâni plecați în vacanță. Nu îl însoțisem pe Dash la urgențe fiindcă știam că îl las pe mâinile bune (și însângerate — ÎMI PARE RĂĂĂU!) ale multor bibliotecari de treabă, răniți și ei. Dacă oamenii ăștia erau în stare să se ocupe atât de bine de cărți, atunci puteau să se ocupe și de Dash, cu toată îngrijorarea mea că nu-l însoțeam la spital.

— Du-te, mi-a spus Dash când m-a auzit insistând că mă puteam ocupa și mai târziu de câini, după ce-l pansau și-l făceau să se simtă mai bine. Aș fi ușurat dacă n-ar

trebui să-mi fac griji că tu îți faci griji în privința câinilor care au nevoie să se ușureze.

Abia târziu în noapte mi-am terminat îndatoririle față de câini și, când am ajuns acasă, eram epuizată. N-am putut adormi până ce n-am pus la cale un plan ca să repar situația. Simțindu-mă vinovată — și abandonând planul meu original de a-l sărbători pe Dash —, am stat trează ca să fac un plan de rezervă pentru Ajun. Am organizat ziua și am scris instrucțiunile în jurnalul roșu.

În loc să-l înec mai departe pe scumpul de Dash în butoiul cu cereri de iertare pentru că-l răpisem, mă gândisem că puteam celebra asta. Aveam de gând să-i ofer cea mai strașnică zi de pirat din viața lui. Și urma să greșesc.

Scuze.

10 a.m.

Ahoy, o luăm din loc
Ne ducem în Park Slope
La Superhero-n magazin
Ca să ne războim din plin

Prima noastră oprire urma să fie la magazinul Superhero Supply Co., cu ușa secretă din dos care ducea într-o încăpere în care avea loc periculoasa aventură a unui curs seral de scriere creativă. Oricât m-aș fi dat în vânt după noua poză de fundal de pe telefon, cu Dash îmbrăcat în Moș Crăciun, de-abia așteptam să o schimb cu o poză înfățișându-l pe Dash în costum de pirat, cu peticul binemeritat pe ochi, tricornul în cap, cămașă albă dantelată și mantaua de căpitan de galion, pe care le puteam cumpăra de la magazinul Superhero. Și, dacă tot eram acolo, puteam întreba dacă se depun

solicitări pentru intrarea în clubul select din spate, ceea ce ar fi fost un preludiu de sărbătoare mai bun decât un masacru sclipicios. Și o experiență folositoare pentru eventualul rol de bibliotecar care îl aștepta pe iubitul meu.

Jurnalul Moleskine îl îndruma pe Dash să ne vedem la magazinul Superhero la ora 11:30, în ziua de Ajun. Dar înainte să mă lansez în aventura noastră, trebuia să mă ocup de Boris. Câinele meu și cu mine ne petrecuserăm noaptea trecută la doamna Basil E., unde îl vizitaserăm pe bunicul. Și eram pe cale să-l iau pe Boris la o plimbare rapidă de dimineață în jurul parcului Gramercy, nu în interiorul lui. Putea să-și facă nevoile, iar eu să mă gândesc la toate cadourile pe care urma să le deschid mâine și la toate sărutările pe care aveam să i le fur astăzi piratului meu drag.

Cu Boris în lesă, eram pe cale să ies din casa doamnei Basil E. ca să dăm o tură în jurul parcului, când am auzit refrenele unui grup de colindători care cântau la intrarea în parcul Gramercy. Imitând un fel de hip-hop, acești albi de vârstă mijlocie fredonau și băteau tactul pe melodia „Micul Toboșar". În jurul lor se adunase o mulțime uriașă, care aplauda și se delecta cu muzica. I-am recunoscut pe interpreți și m-am rugat ca bunicul, care își lua încă micul dejun în partea din spate a casei, să nu-i audă.

Hai și tu să-L vezi,

Pa ram pam pam pam

Bunicul nu ura cântecul. Ci îi ura pe cei din grup.

Anul trecut fuseseră o pacoste pentru East Village și Lower East Side. Își spuneau Canarsie Crèche Crew și erau un grup *a cappella* format din patru escroci de

pe Wall Street, condamnați care se întâlniseră în închisoare și care, odată eliberați, se mutaseră în sudul Brooklynului și-și reluaseră viața de ticăloși. Acum, în loc să ducă de nas investitori, cântau pentru turiști, iar în timpul ăsta, membrii care nu cântau le furau turiștilor portofelele, telefoanele, plasele de cumpărături și alte bunuri.

În Rege-apoi să crezi,

Pa ram pam pam pam

Nu am reușit să închid suficient de repede ușa din față de la doamna Basil E. „NU!" l-am auzit pe bunicul țipând în spatele meu, în hol. S-a năpustit afară cu toată viteza pe care o putea atinge un octogenar în baston și cu probleme cardiace. Din capul scării, a început să agite bastonul spre cântăreți, urlând:

— Banditilor! Sunteți niște banditi! Poliția ! Poliția!

Apariția bruscă a bunicului în capul scării de la intrare a fost cam precipitată, făcându-l pe Boris să se sperie și să se repeadă în stradă, cu lesa încă în mâna mea, trăgându-mă pe scări după el.

— Lily! a urlat bunicul în vreme ce mă duceam de-a berbeleacul.

N-aveam nimic, poate vreo vânătaie mică, însă bunicul a încercat să întindă brațul, să mă ajute.

Și a căzut. Zdravăn.

Doamna Basil E. a sunat la 911. Eu l-am sunat pe Dash.

11:30 a.m.

Sunându-l pe Dash, a intrat mesageria vocală. Rămăsese blocat în Brooklyn, în trenul P (cunoscut localnicilor și drept „Pana mea!", din cauza eternelor

sale întârzieri). Când a reușit să iasă, într-un târziu, și să-mi dea mesaj, i-am spus să ne întâlnim la următoarea destinație din jurnalul Moleskine, să pot sta cu bunicul până era externat.

Eram prea speriată să mă confrunt cu realitatea. Refuzam să o văd.

După ce bunicul a fost consultat de medicul de la urgențe, i-am trimis lui Dash o actualizare. *Bunicului nu-i trebuie decât un bandaj. O să fie bine. Ne vedem la următoarea oprire. Îmi pare FOARTE RĂU!*

Piratul Dash mi-a răspuns: *Pe barba mea! Își mai simte Moșul fața? Bunicul, adică?*

M-a amuzat. Zâmbetul m-a ajutat să-mi relaxez maxilarele încordate.

N-are decât niște vânătăi pe obraz și un cucui, i-am scris la rândul meu. *Dar întreabă deja de prânz, ceea ce înseamnă că e bine. Stomacul și-l simte sigur!*

La care Dash: *Nu te grăbi, am parte de o dimineață încântătoare speriindu-i cu ochiul meu pe copiii veniți devreme la cumpărături în Park Slope.*

Le arăți peticul de pe ochi?

Nu, l-am scos în cinstea lor. Pauză. *Iar acum mi-au cerut să părăsesc magazinul. Ne vedem curând!*

3 p.m.

Un feribot orășenesc lua-vom
În barul Comoara intra-vom
Manhattanul va fi ocolit în graba mare
Iar eu voi striga TE IUBESC tare-tare
Vânt din pupa, marinare!

Am pierdut noțiunea timpului. Și semnalul de la mobil fluctua. De ce e rețeaua așa de proastă în locuri

unde ai mai multă nevoie de ea, ca în spitale, în metrou, în filme?

O mulțime de doctori intrau și ieșeau.

Au sosit și părinții mei.

Apoi străunchii Sam și Carmine.

După ei, Benny, Langston și vărul Mark.

În rezerva bunicului era aproape ca la o petrecere. Rudele mele se apucaseră de împachetat cadourile din plase, să mai treacă timpul. Ori ca să nu mai piardă timp, de vreme ce Crăciunul era a doua zi.

Bunicul primise un pat în salon. Doctorii voiau să-l țină sub observație încă vreo câteva ore.

Nimeni nu spunea de ce.

Prinsesem biletele de pagina din jurnalul cu instrucțiuni pentru destinația piraterească numărul doi.

Am uitat că trebuia să mă întâlnesc cu Dash acolo.

Nu-i nimic! mi-a scris Dash. *Nimic nu-i e mai plăcut unei cornee rănite decât să fie suflată de vântul ce șuieră peste râul Hudson.*

Îmi pare rău.

Să nu-ți pară! Tocmai mi-au oferit o slujbă de barman la Comoara Piraților.

Fiindcă porți peticul de pirat pe ochi?

Nu. Fiindcă sunt singurul treaz de pe-aici.

6 p.m.

Haideți buluc, pirați de soi
La Strand să mergem, înapoi!
Mii de pipe și butoaie cu romuri
Corsari și lupi-de-mare vom găsi în tomuri
Închiși în subterane vom contempla un...

Nici acolo n-am ajuns.

I-am scris: *Îmi pare rău! Din nou!*

N-ai pentru ce. Strand, unde sunt naufragiat, în haosul cumpărăturilor de ultima clipă, e de fapt, pentru mine, cel mai relaxant loc de pe pământ. Chiar mă iubești!

Te iei de oamenii care încearcă să returneze cărți cumpărate, așa-i?

Deloc, m-am tolănit pe un scaun în raionul Intră pe Fir Dacă ești Queer și-s pe cale să trag un pui de somn. SUNT EXTREM DE FERICIT. Așa că nu-ți cere scuze. Cum e bunicul?

Cardiologul ne-a informat în vreme ce bunicul dormea:

— Recomand să fie mutat într-o instituție de îngrijire.

Un fel politicos de a formula cuvintele cele mai temute de bunicul: *azil de bătrâni.*

La care doamna Basil E. a ripostat:

— Prostii! Poate să stea cu mine. Pot să-i ofer îngrijirea de care are nevoie.

Doctorul Față-Rea a întrebat:

— Aveți scări în casă?

— E un conac cu cinci nivele. Firește că avem.

— Riscă extrem de mult dacă o să cadă iarăși. Sunteți gata să instalați un ascensor? Casele vechi de cărămidă din Manhattan nu se împacă prea bine cu ascensoarele.

— Pot amenaja parterul pentru el.

— Sunteți gata să-i oferiți îngrijire continuă? Tratamentul anticoagulare necesită o monitorizare riguroasă. Se învinețește ușor, cum vedeți și pe fața lui, și riscă să facă mini-atacuri. Scările îi sunt cel mai mare dușman. Nu mai vorbim de cinci nivele...

Chipul mamei era trist, resemnat.

— Știam că o să vină și ziua asta. Ne confruntăm acum cu problema ori amânăm iar, doar ca să avem de făcut

aceeași alegere în câteva luni sau peste un an, și să riscăm ca starea să i se deterioreze și mai mult între timp?

În adâncul inimii, știam că ar fi fost cea mai bună soluție pentru bunicul. Știam însă și cât de mult ura asta, cât s-ar fi opus, și inima mi s-a strâns de durere. Recomandările doctorului erau menite să-i îmbunătățească și să-i prelungească viața. Dar pentru bunicul ar fi însemnat o condamnare la moarte.

M-aș fi așteptat ca doamna Basil E. să nu fie de acord cu mama, însă a oftat și a zis:

— Ai dreptate.

Străunchiul Carmine a întrebat:

— Să anulăm, deci, petrecerea de Crăciun de anul ăsta?

O tradiție de familie veche de 50 de ani. Sacrilegiu! Anularea ei era un semn sigur că a venit sfârșitul lumii.

— Nu, a zis doamna Basil E. Petrecerea se va ține. Acum, mai mult ca oricând, trebuie să sărbătorim.

Și, în clipa aceea, am luat-o razna.

7 p.m.

Nu au numit-o așa, dar propriu-zis m-au băgat într-o cameră pentru agitați. O zonă discretă și liniștitoare, cu pereți capitonați, scaune moi, fără obiecte dure, unde erau conduși aparținătorii îndurerați ai pacienților ca să-și verse căcatul. Da, am zis-o. CĂCAT.

Situația era de căcat.

Crăciunul era de căcat.

Totul era de căcat.

Doamna Basil E. m-a însoțit acolo. A fost mereu singura persoană, dacă nu-l pun pe bunicul la socoteală, capabilă să mă liniștească, cu toate că ea, de la început, fusese cea care-mi provocase criza de nervi sugerând că am putea *sărbători* această perioadă întunecată.

Am țipat. Am urlat. Am implorat.

— Te rog, nu-l duce la azilul de bătrâni. Știi doar cum zice mereu, că nu pleacă din familie decât cu picioarele înainte.

Doamna Basil E. nu a spus nimic.

— Spune ceva! i-am cerut.

Tot nimic.

— Mă doare la fel de mult cât te doare și pe tine, a rostit în cele din urmă. Însă familia s-a pronunțat și toată lumea e de acord. A sosit timpul pentru asta.

— Bunicul n-o să fie de acord.

— Nu-l cunoști atât de bine cât crezi. Poate fi irascibil, dar vrea totodată și ce-i mai bine pentru familia lui. Nu vrea să fie o povară.

— Nu e o povară! Cum poți să spui așa ceva?

— De acord. *Nu* e o povară. E un *privilegiu* să mergi prin viață avându-l pe el ca frate mai mare. Dar, pe măsură ce o să i se altereze starea, o să se simtă chiar el o povară. Deja îl apasă pe suflet, de aceea a și vrut să se mute la mine. Știe că va veni și ziua aceea, oricât s-ar opune.

Mă simțeam nespus de proastă, egoistă și iresponsabilă. Bunicul era condamnat la azil — frica lui cea mai mare. De când cu infarctul, îl răsfățasem, avusesem grijă de el, practic îmi oprisem viața în loc ca să-l ajut să evite această soartă. Și pentru ce atâta efort?

Îmi petrecusem ultimele sărbători înainte de instituționalizarea sa prostindu-mă cu minunatul meu iubit.

Minunatul meu iubit! Pe care îl trimisesem, toată ziua, după cai verzi pe pereți!

M-a bușit plânsul. Iar Basil E. m-a lăsat să bocesc fără să mă tragă liniștitor la pieptul ei.

— Scoate afară totul, atâta a zis.

— Tu de ce nu plângi? am întrebat printre suspine.

— Fiindcă treaba asta o să se agraveze, a zis. Așa că trebuie să ne ținem tari, să ne purtăm frumos și să îndurăm.

— Să îndurăm ce?

— Viața. Cu urcușurile și coborâșurile ei.

9 p.m.

În cele din urmă s-a petrecut un miracol.

Zăpadă. Nu un viscol în toată legea, ci o ninsoare ușoară, molatică și dulce. În vreme ce mă întorceam pe jos spre locuința Doamnei Basil E. ca să-mi scot la plimbare câinele și să-i dau de mâncare motanului, urmând ca apoi să plimb câinii clienților mei și să revin la spital, senzația zăpezii a început să-mi încălzească inima înghețată. Am scos limba s-o gust. Urcușuri și coborâșuri, într-adevăr. Și un bine-venit semn al normalității. Era însă noaptea de dinaintea celei mai incitante zile din an. Nimic nu mai părea în regulă. Nimic nu mai părea normal.

L-am găsit pe Dash așteptându-mă pe treptele de la intrarea în casa Doamnei Basil E. Dash! Bateria de la telefon îmi murise cu oră în urmă, și renunțasem să-l mai înec pe Dash într-o mare de scuze.

Purta un tricorn de pirat. Fulgi de zăpadă îi împestrițau peticul de pe ochi. Lângă el stătea Boris. Nu văzusem în viața mea o priveliște mai atrăgătoare.

— Mii de pipe! a exclamat Dash și m-a tras într-o îmbrățișare. Boris a fost plimbat, Mâr și-a primit hrana, mi-a șoptit la ureche. Și clienții tăi sunt acoperiți pe seara asta.

Îmi pare rău, am vrut să zic, dar nu am zis.

— Te iubesc atât de mult! am zis, în schimb.

Nu ne-am mai spus nimic altceva. M-a ținut mai departe în brațe. M-a mângâiat pe păr, iar eu am stat cu capul lipit de pieptul lui înveșmântat în haina de pirat.

Am simțit muchiile unui volum în buzunarul hainei lui și am știut că era jurnalul Moleskine cu copertă roșie care-l purtase prin căutarile zadarnice de peste zi. Dintre toți oamenii care, de Crăciunul trecut, ar fi putut găsi jurnalul printre milioanele de cărți (și de kilometri) de la Strand, Dash fusese cel care-l găsise, și nu fără un motiv. Nu știu ce o să se aleagă în viitor de noi doi și sper că va fi bine, știu însă că, orice ar fi, a fost atras de jurnal fiindcă locul lui e alături de noi.

Face parte din familie.

13
DASH

Și a venit și Crăciunul...

Joi, 25 decembrie

Bum era buimac.

Familia Sofiei insistase să meargă cu toții de Crăciun în Spania, așa că Bum era iarăși singur. Rămas de izbeliște, trecuse pe la apartamentul mamei ca să mergem împreună la petrecerea doamnei Basil E.

— Nicio grijă, i-am spus după ce am ridicat pânzele. O să se termine cât ai clipi.

— Să clipești durează foarte puțin, a răspuns Bum, apoi a exemplificat mișcându-și pleoapele. Vezi?

Eram pe cale să-i spun că am idee, în general, cam cât durează să clipești, însă a continuat să vorbească.

— Dar presupun că să clipești e de bine, nu-i așa? Fiindcă, dacă nu clipești, stai tot timpul cu ochii holbați. Și te dor ochii. Așa că un clipit e în regulă, dacă o zici metafizic.

— Cred că vrei să zici metaforic.

— Nu, a replicat cu toată seriozitatea Bum. Vreau să zic *metafizic*. Totul e așa cum e. Clipești. Apoi deschizi ochii și totul e ca înainte... doar că unele părți trebuie să fie un pic diferite. Dar să clipești? E absolut necesar.

M-am gândit la asta cât a ținut drumul — poate că Lily și cu mine nu făcuserăm decât să clipim. Poate că ochii ni se deschiseseră iar. (În cazul meu se redeschisese doar unul, dar asta ținea de domeniul medical mai degrabă decât de cel metaforic ori metafizic.)

Duceam cadoul de Crăciun pentru Lily — îi comandasem pe internet cele mai tari tăvi de copt pentru prăjituri și folosisem și cecul de la tatăl meu (trimis prin poștă la adresa mamei) ca să o înscriu la lecții de gătit, în centru, la Institutul Culinar Francez.

Legasem cu o fundă tăvile, în loc să le înfășor în hârtie, așa că n-am fost extrem de surprins când l-am auzit pe Bum:

— Cred că-i mișto de tot că i-ai luat lui Lily săniile astea mici. O să fie super când ninge. Ar trebui să mergem în parc, să ne dăm pe ele!

— Tu ce i-ai luat Sofiei? l-am întrebat.

— Știu că o să-i fie dor de casă când se întoarce, așa că am tras o grămadă de poze cu Barcelona de pe net, le-am pus în rame digitale și-am făcut rost și de un proiector, așa că, dacă vrea să stea la ea în cameră și să se creadă înapoi în Barcelona, să poată s-o facă.

Am încercat să-mi amintesc ultimul cadou pe care i-l făcusem Sofiei — cred că un ursuleț de pluș. Lily era prima iubită căreia îi făceam daruri pe care nu le cumpărasem (ironic ori nu) de prin magazine de jucării.

— Cum faci să te pricepi la chestia asta cu relația? l-am întrebat pe Bum.

O parte din mine nu-și credea urechilor că întreb asta. O parte și mai mare, însă, ardea de nerăbdare să afle.

— Nu cred că mă pricep, mi-a mărturisit Bum. Dar când sunt cu Sofia nu stau să mă gândesc dacă mă pricep ori nu, și tocmai asta face lucrurile să meargă. După aia mă duc acasă și-mi fac griji. Apoi, când mă văd iarăși cu ea, e totul bine. Cred că asta-i chestia cu relația.

Casa doamnei Basil E. era deja plină de agitație când am sosit — îi recunoșteam pe unii dintre invitați, dar pe cei mai mulți nu-i știam. Le-am făcut cu mâna bibliotecarilor, iar ei au ridicat paharele în semn de salut. Cum nu voiam să-i dau imediat lui Lily tăvile de copt, le-am ascuns după o statuie a lui Madame Judi Dench.

Bum l-a ochit pe Yonni și s-a dus spre el să-l salute. M-am uitat după Lily, însă n-am găsit-o nici în sufragerie și nici în salon.

Mi-a fost cam jenă să mă duc la doamna Basil E. și s-o întreb: „Ați văzut-o cumva pe iubita mea?" Din fericire, n-a trebuit să rostesc întrebarea.

— Dacă o cauți pe Cea-Care-Nu-Mai-Vrea-Numele-De–Lily-Ursuleț-Dar-Va-Rămâne-Cunoscută-Astfel-În-Inimile-Noastre-Încăpățânate-Și-Iubitoare, să știi că e în bucătărie, cu fratele meu. Spune-le, dacă ești bun, să iasă de-acolo și să stea aici cu lumea. O petrecere, la fel ca organismul uman, capătă o rigiditate cadaverică fără o circulație corespunzătoare.

M-am îndreptat spre bucătărie. Mă temeam un pic de cum o să arate bunicul, după tot ce-mi spusese Lily cu o zi în urmă. A fost o ușurare să văd că, deși a rămas pe scaun în loc să se ridice sprinten ca să dăm mâna, scânteia din ochi, la intrarea mea, încă era cât se poate de prezentă.

— Ia te uită, Long Dash Silver în persoană! s-a amuzat el. Mi-a spus ea că e grav, dar arăți, oho, ca și cum ai pierdut lupta cu o caracatiță. Nu te-ai lăsat ușor, sper.

— I-am rupt cel puțin patru brațe. Cum vă simțiți?

— Proaspăt ca un copilaș! E drept, copilașul ăsta are 84 de ani bătuți pe muchie. Dar tot se ține de năzbâtii!

Cu greutate, însă hotărât, s-a ridicat de pe scaun.

— O să vă las singuri acum. Știu că Inga e pe undeva, servește aperitive, și aș fi în stare să alerg tocmai până în Canarsie pentru aperitivele ei.

Abia după ce bunicul a ieșit, Lily a zis:

— Mă întristează rău de tot.

— Știu. Dar dacă îi face viața mai bună și dacă acceptă asta, atunci tristețea ta nu prea are rost.

Lily a tresărit și din reacția ei mi-am dat seama ce groaznic sunaseră vorbele mele.

M-am grăbit să repar ce spusesem:

— Voiam să spun că... el și doamna Basil E. sunt persoane foarte inteligente. Știu ei ce fac.

— Adică eu nu știu ce fac? mi-a replicat Lily, încă enervată.

— Of, nu!

Lily s-a ridicat de pe scaun.

— LASĂ-MĂ SĂ FIU TRISTĂ! De ce *nu mă lasă nimeni să fiu tristă?!*

— Lily, nu e cazul să te lase nimeni să fii tristă, i-am zis, grijuliu. Fii tristă! Fii veselă! Fii încântată! Fii apatică! Dar nu-i pierde din vedere pe ceilalți. Nici când ești veselă, nici când ești tristă.

— Ei bine, regret dacă simți că te-am *ignorat*...

— Nu!

— Nu pricepi. N-o să mai locuiască nimeni la mine acasă, Dash. Nimeni!

— Dar o să locuiască *undeva!* O să fie prin apropiere cu toții.

— Știu, dar..., s-a blocat Lily.

Am încercat s-o ajut.

— Dar?

— Dar *nu-mi place,* bine? Nu-mi place cum se schimbă totul. E ca atunci când ești mic, ai impresia că vacanțele, genul ăsta de chestii, sunt făcute să-ți arate că lucrurile vor rămâne mereu la fel, că sărbătorești aceleași evenimente an după an și că de aceea sunt speciale. Dar cu cât crești, cu atât îți dai seama că da, ai lucrurile astea care te leagă de trecut, că spui aceleași cuvinte și cânți aceleași melodii an de an, însă de fiecare dată câte ceva se schimbă și trebuie să te confrunți cu schimbarea. Fiindcă n-o observi, poate, în fiecare zi. Poate că doar în zilele festive, ca azi, bate la ochi. Și știu că ar trebui să pot face față, dar nu sunt sigură că pot face față. Ca noi, Dash. Uită-te la noi! Întâi, când am început să ieșim împreună, nu exista deloc timp, mai știi? Trăiam atât de mult în prezent, încât timpul parcă nici nu exista, nu-i așa? Trăiam așa de mult în prezent, că niciodată nu avea să fie altfel — totul era despre ce voiam să aflăm, nu despre ceea ce știam deja. Era așa de intens, de imediat, și cred că mi-am zis: „bun, așa e să ai un iubit pe care îl placi mult". Apoi mi-am zis: „așa e să ai un iubit pe care-l iubești". Însă după aceea, timpul își vâră coada și nimic nu mai e așa de imediat, de intens și, câteodată, fără să vrei, te gândești că s-a pierdut ceva, nu? La fel și când se mută cineva. Sau nu mai e prin preajmă. Poate tu ești în regulă când se pierde acel ceva, Dash. Poate nu-ți pasă.

Dar mie îmi pasă, Dash. Îmi pasă mult. Fiindcă simt asta intens. Și habar nu am ce să fac cu ce simt.

— Nici eu! am mărturisit. De luni întregi încerc să găsesc un mod de a îmbunătăți situația, Lily. Și singurul răspuns care-mi vine în minte e să-ți spun că există lucruri pe care nu le poți controla, iar în topul acestor lucruri, timpul este pe primul loc. Pe locul doi e felul în care se comportă ceilalți. L-am văzut pe tata distrugând-o pe mama — distrugând-o, pur și simplu. I-am văzut, apoi, pe amândoi distrugându-și căsnicia și distrugând *familia*. Știu că n-aveam decât opt ani, dar și dac-aș fi avut 18, n-aș fi putut face altceva decât să mă protejez pe mine. Voiam să fac tot ce-mi stă în puteri, dar răspunsul a fost să-mi dau seama că decizia nu ține de mine. Nici măcar acum. Nu-l pot schimba pe tatăl meu. Și tare aș vrea. Ba chiar o să recunosc în fața ta că unul dintre motivele pentru care vreau să-l schimb pe tata e că, de-aș putea modifica ce-i greșit la el, atunci aș putea încerca să schimb acele lucruri și la mine. Nu-i așa că te sperie? Dar în același timp nu e firesc să vrei asta?

— Nu mi-ai spus niciodată lucrurile astea.

— Știu! Dar îți spun acum — îți spun toate astea acum —, fiindcă știu prin ce treci și știu că ce simți nu are nicio relevanță, cum am mai zis, dar formulând nefericit. Nu poți opri timpul. Nu-i poți face pe toți sănătoși ori perpetuu îndrăgostiți. Nu poți. Însă ce suntem noi doi — ce *avem* noi doi — *putem* controla. De noi ține. Sunt momente în care am senzația că depinde doar de tine. Și sunt sigur că sunt și momente în care pare că depinde doar de mine. Dar trebuie să continuăm ca și cum ar ține de *noi*, împreună. Știu că nu mai e atât de intens și de imediat cum era odată — dar asta înseamnă că, în

loc să avem doar un prezent împreună, ne-am făcut cu un trecut, un prezent și un viitor, toate odată.

Atunci, Lily s-a mai înmuiat. I se vedea pe față. Nu ceda propriu-zis. Însă începea să înțeleagă. La fel simțeam și eu. Cum de nu avuseserăm discuția asta până acum?

Probabil că încă nu fuseserăm pregătiți pentru ea.

— Nu-i cinstit, a zis Lily venind mai aproape și aplecându-se spre mine. Ce vrem, mai presus de orice, când e vorba de cei pe care îi iubim? Timp. Și ce e mai înfricoșător în privința iubirii? Timpul. Lucrul pe care-l dorim mai mult e și cel de care ne temem mai mult, presupun. Timpul o să se termine. Însă până atunci avem... totul.

M-a îmbrățișat strâns și am îmbrățișat-o și eu. Am fi stat așa multă vreme dacă Inga, responsabilă cu gustările, nu ar fi intrat în clipa aceea.

— Nu am ascultat ce vorbeați, pe cuvânt, a zis, ceea ce era o garanție a faptului că de fapt ascultase. Vreau doar să scot buletele cu brânză de la cuptor până nu se fac bulete carbonizate.

Întorcându-ne la petrecere, i-am explicat lui Lily Teoria Clipitului emisă de Bum. I-a plăcut.

— Și noi am clipit, a zis.

— Mda.

— Dar acum avem ochii deschiși.

— Ochiul, în cazul meu.

— Ochiul, în cazul tău.

— Și, inevitabil...

— Vom clipi iarăși.

— Dar e-n regulă.

— Fiindcă lucrurile vor fi mai clare după aia.

— Exact!

Am ajuns la ușă. În fața noastră erau prietenii noștri, familia noastră și oameni necunoscuți. Conversația lor avea ceva muzical — strania orchestrație a unei companii plăcute.

Am întins brațul spre ea. M-a luat de mână.

— Hai s-o facem! am zis. Până la capăt!

14
LILY

O Lily prezentă... în prezent

Joi, 25 decembrie

Mă simțeam ciudat — atât de multă tristețe de procesat și totuși mi se părea cel mai frumos Crăciun din viața mea.

Toți oamenii mei preferați, adunați în casa mea preferată, în ziua mea preferată din an. Râzând. Vorbind. Dăruind. Mâncând. Bând.

Și Edgar Thibaud într-un colț, șeful grupului care-l înconjura, amestecând un pachet de cărți și bucurându-se de fascinația participanților de școală primară pe care îi învăța să joace poker.

— L-ai invitat pe Edgar Thibaud aici? a întrebat Dash.

— Bunicul l-a invitat.

Bunicul, de fapt, spusese „Nu l-ai invitat pe Edgar Thibaud, sper? Huliganul ăla crunt neglijat m-a acostat la centrul de recuperare. A zis că ne vedem la petrecerea de Crăciun a surorii mele și-acolo o să ne strângem la foc

și-o să ne trecem de la unul la altul sticla de pileală, cu gagicuțe pe genunchi".

M-am cutremurat la amintirea cuvintelor vulgare ale lui Edgar repetate de bunicul. Însă nu mai puteam ascunde minciuna. Mi-am corectat declarația.

— Adică... *eu* l-am invitat. Bunicului îi pare rău de Edgar. Nu are pe nimeni de Crăciun.

— E un motiv bun.

— Trebuie să ne deschidem inimile față de cei asupriți și ticăloși, i-am spus lui Dash și l-am strâns ușor de mână. E cea mai potrivită perioadă din an pentru asta.

— Dar sper că nu primește și Edgar Lista cu sărbătorile din an?

Am dat să bâigui un „mnuuu", însă Dash m-a oprit cu un gest. S-a aplecat spre mine și mi-a zis:

— Să mă îngrijoreze fascinația ta pentru Edgar Thibaud? Nu cumva te uiți la acest bufon penibil întrebându-te cum ar fi să-l săruți?

Dash ridicase vizibil din sprânceană, cam până la înălțimea bandajului de la ochiul celălalt, schițând totodată un surâs. Mă tachina.

— Mă întreb și eu câteodată, i-am răspuns. În același fel în care mă întreb cum ar fi să mă giugiulesc cu un urangutan pe punctul să aibă diaree.

Am sărutat-o pe buze.

— E mai bine așa?

— Delicios! Cu aromă de turtă dulce.

Iubitul meu chiar știe ce vorbe mă entuziasmează. Am simțit că trebuie să-i ofer în schimb un cuvânt acestui tip care iubește limbajul atât de mult.

— Edgar e un *sicofantil*.

— Poftim? s-a amuzat Dash.

— Unul căruia-i place să se înconjoare de oameni care-l măgulesc. Și-i plătește pentru asta. Jucătorii de șah din parc. Coreenii cu care merge prin cluburi. Probabil, le dă bani și micilor cartofori de școală primară așezați acolo, pe podea.

— Adică Edgar îi plătește pe oameni ca să-și petreacă timpul cu el?

— Mda. Are mereu un sul de bancnote în buzunarele alea bălțate cu romburi, exact pentru asta.

— Acum înțeleg eu, a zis Dash.

Doamna Basil E. s-a urcat pe un divan și a atins paharul de șampanie, care a scos un clinchet.

— Atenție, prieteni dragi! a zis ea și a ridicat vocea.

De obicei, la asemenea petreceri cu multă lume și multă băutură, nu e suficient să strigi o singură dată ca să faci liniște într-o încăpere, însă doamna Basil E. a impus pe loc liniștea. A continuat:

— Vă mulțumesc, în primul rând, pentru prezența voastră aici. Și Crăciun fericit!

— Kwanzaa fericită, doamnă Oregano! i-a răspuns Bum cu un strigăt.

Doamna Basil E. i-a făcut semn din cap.

— Mulțumesc, Buf.

Și-a aruncat privirea peste mulțime, apoi s-a uitat la bunicul, aflat alături.

— Cum poate știți, am avut parte, anul ăsta, de suficiente încercări, iar anul viitor va aduce o serie nouă. Suntem deci recunoscători, prieteni, că putem sărbători cu voi...

Bunicul a împuns-o în gleznă cu bastonul.

— Lasă-mă și pe mine să vorbesc!

Doamna Basil E. s-a dat jos de pe divan.

— Nu trebuie s-o faci pe Sadie cu mine, l-a mustrat.

Zâmbind, bunicul s-a ridicat în picioare și a început să vorbească:

— E o veche tradiție ca, în orele târzii ale acestei petreceri de Crăciun, când adulții se pun pe cântat...

— Și cântă, și cântă, și cântă, au intervenit mulții lui nepoți și nepoate.

Bunicul a continuat:

— Da, și cântă întruna, iar cei tineri sunt osteniți și gata să plece acasă la culcare, prin urmare se obișnuiește ca adulții să mai câștige un pic de timp punând un film în camera de la subsol, să se uite ăștia mici și să adoarmă la el.

— *Vrăjitorul din Oz!* a propus Kerry-verișoara.

— *Sunetul muzicii!* a exclamat vărul Mark.

— *Poveste gay de Crăciun*! a țipat Langston.

— Ce-i aia? a zis doamna Basil E., părând scandalizată — un film de Crăciun de care nu auzise!

— Glumeam, a lămurit-o Langston. Ăsta era după petrecerea post-petrecere. Pentru cei dintre noi încă treji la o oră atât de târzie.

— Ei bine, în acest an avem o surpriză, ceva special, a continuat bunicul, oprindu-și cu afecțiune privirea asupra mea. Lily, dacă vrei să mă însoțești jos pe scări, o să găsești acolo cadoul meu de Crăciun pentru tine. Cei care vor să se uite la film sunt invitați să ni se alăture. Cei care nu vor, n-au decât! Puteți să vă veseliți mai departe aici, sus.

S-a uitat la Edgar Thibaud și a agitat bastonul în direcția lui.

— Toate câștigurile la jocurile de noroc din seara asta vor fi donate centrului de recuperare.

Edgar a râs. Nu cred că-i mai spusese cineva vreodată ce să facă, în afară poate de vreun judecător. Privirile îngrozite ale multor petrecăreți l-au convins pe Edgar că bunicul nu glumise. Edgar a ridicat din umeri și a zis:

— Bine, o fac și pe-asta!

Un miracol de Crăciun! Generozitate!

O parte dintre verișori au început să coboare la subsol, în vreme ce eu și Dash l-am încadrat pe bunicul ca să-l conducem spre trepte și să-l ajutăm să coboare.

— Ai știut de toate astea? l-am întrebat pe Dash.

Părea ciudat să întrerupem petrecerea, atât de devreme, cu un film. Am sperat că e vorba despre o peliculă veche, convertită pe DVD, în care urmau să apară bunicul și frații lui când erau mici.

— A fost o mare conspirație, mi-a răspuns Dash.

Când am ajuns în apartamentul de la subsol, pe care doamna Basil E. îl ținea pe post de bârlog pentru rude în timpul sezoanelor de fotbal european și american, cu un bar bine aprovizionat și un televizor enorm (în alte camere ale casei nu permitea să existe televizoare), ecranul era pornit deja, fără să ruleze nimic pe el. Barul era aranjat ca un stand de gustări de la cinema, cu aparat de făcut floricele de porumb și o vitrină în care se vedeau mărci de bomboane precum M&M, Milk Duds, Junior Mints și un raft întreg cu preferatele mele — Sno-Caps — aranjate în forma unui pom de Crăciun.

Dacă aveam vreo îndoială în privința a ce urma să vizionăm, mi-a fost înlăturată odată cu pătura care acoperea, lângă televizor, o siluetă în mărime naturală, decupată din carton. Era Helen Mirren întruchipând-o pe Bess cea fragilă și bătrână, cu un batic de mătase înnodat

sub bărbie și ținându-l în brațe pe cățelul de rasă corgi din film, Papanaș.

— CE? am țipat sfredelitor, cu toți decibelii unei adolescente care s-a ales cu un concert dat doar pentru ea de cea mai celebră trupă de băieți din lume.

— Stai ușor, Megadecibel! a strigat din mulțime Langston.

Inima îmi bătea atât de repede, încât credeam că o să mor de fecire.

— Cum? l-am întrebat pe bunicul.

— Amicul meu, pe care-l cunoști drept domnul Panavision, primește în avans aceste chestii numite copii, fiindcă votează pentru premiile din industrie. M-a ajutat deci să fac rost de film și de decupajele promoționale. Însă domnul Panavision m-a informat totodată că e vorba de proprietate intelectuală prețioasă și că va fi chemat FBI-ul în caz că respectivul exemplar ajunge în mâini criminale, *așa că să nu i-l dea nimeni lui Edgar Thibaud și nici să nu-l lase să intre aici*, a zis bunicul.

— Standul de cinema cu gustări e din partea noastră, scumpo! a spus mama.

— Eu am aranjat bomboanele, a adăugat Dash.

— Aiurea le-ai mai aranjat. Seamănă mai degrabă cu o moviliță de caca, a spus Langston.

Tot ce era greșit pe lume — războaie, încălzire globală, mutarea bunicului la azil, abandonarea și probabil vânzarea casei care aparținuse dintotdeauna familiei mele — era compensat de multe lucruri bune. Fratele meu bârfind și comentând cu partenerul lui. Tata înfulecând majoritatea bomboanelor cu unt de arahide înainte ca restul să poată ajunge la ele. Doamna Basil E. prezidând peste o mare de musafiri. Mirosul de popcorn.

Bunicul îmbrățișându-mă. Toți oamenii pe care-i iubeam adunați într-o încăpere ca să se uite la o regină și la câinele ei.

Crezusem că visul meu de aur era să văd filmul singură în sală, avându-l lângă mine doar pe Dash. Dar aici, în camera subterană, era cu mult mai bine. Oamenii ăștia erau adunarea mea de vrăjitoare. Crăciun fericit, Lily! Mulțumesc, Majestate!

Mi-a plăcut mult filmul. Mi-a plăcut mult petrecerea.

Dar mai aveam și priorități.

După 87 de minute în compania lui Papanaș cel drăgălaș, simțeam nevoia să-l am aproape pe câinele meu, *imediat*.

Cu siguranță, comportamentul lui Boris se îmbunătățise în ultimul an — ajunsese să pironească la pământ, să zicem, maximum unul sau doi oameni pe lună, însă deocamdată nu era învățat cu petrecerile mari, așa că îl lăsasem, cât ținuse petrecerea, la noi în apartament. Prin urmare, după film, am plecat mai devreme de la doamna Basil E., ca să-l plimbăm și ca să-mi pot îngropa fața în blana-i de fiară.

După ce l-am plimbat și am bocit, declarându-i lui Boris iubirea mea și informându-l că aș fi fost onorată să mă pierd cu el prin pădurile ce înconjoară castelul Balmoral, ne-am întors cu toții în apartament la noi ca să le pot dărui iubitului și câinelui meu cadourile de Crăciun. I-am dat mai întâi lui Boris o jucărie de cauciuc, pe care a masacrat-o în doar un minut. Acum fusese o păpușică Donald Trump în perfectă stare și, cât ai zice pește, se transformase în fâșii de perucă zburătăcite și mădulare dezmembrate.

— A fost minunat, Boris, l-a lăudat Dash mângâind creștetul câinelui satisfăcut.

Apoi s-a ghemuit și s-a uitat în ochii lui Boris. Imitând intonația regală a lui Helen Mirren din Corgi & Bess, a rostit una dintre replicile deja faimoase ale filmului, amintindu-i lui Boris:

— Dragul meu Papanaș, să mesteci întotdeauna demn!

Cadoul meu pentru Dash avea, foarte probabil, să mă facă să-mi pierd demnitatea, însă mi-am adunat curajul ca să trec și prin această grea încercare. Dar am început cu ce era mai ușor. Ne-am așezat lângă Oscar și i-am înmânat primul cadou de sub brad. (Furându-i lui Dash, între timp, un sărut... sau cinci.)

Am luat scufia de Moș pe care i-o cumpărasem pe tichetul cadou de la Macy's în valoare de 12,21 dolari și i-am tras-o pe cap.

— Ghici! am zis.

Moșul Dash a cântărit în palmă cadoul, l-a scuturat.

— O solniță? a întrebat, deși se vedea limpede că pachetul e de mărimea și forma unei cărți. Pătura pe care și-o dorea Moșul? Fiindcă Moșul nu are deja suficiente chestii moi și calde în viață?

Și-a coborât privirea spre Boris.

— Nu cu tine vorbesc, moliciune. Mie îmi place renul Prancer, cum bine știi. Nu te supăra!

Boris i-a lins glezna lui Dash. Nu se supărase.

— Deschide-l! am zis.

A îndepărtat cu grijă ambalajul și l-a pus deoparte pentru refolosire. Băiatul meu minunat și conștient de problematica ecologică.

— E o carte! a exclamat cu încântare, de parcă i-aș fi făcut cadou o mașină nouă. Nu pot să cred!

S-a uitat apoi mai bine la volum — *Poveste de Crăciun*, însă nu orice ediție. Cartea era îmbrăcată în pânză roșie, cu imprimeu în relief pe cotor. Titlul, imaginea de pe copertă și bordurile erau aurii.

— Lily! Asta nu-i ediția princeps, nu-i așa?

— Aș vrea eu! Am vrut să-ți iau una, dar costă cam 30 000 de dolari și doamna Basil E. a zis că, dacă vreau să-mi continui traiectoria de mogul, ar trebui să-mi ponderez cheltuielile. Așa că e o copie exactă a primei ediții din 1843. Nu-i originală. Dar e mai puțin prăfuită și probabil cu mai puține șanse să poarte germeni vechi de-un secol și jumătate. Nu mai spun că și prețul e mult mai rezonabil.

Dash a strâns la piept cartea.

— O ador!

M-am aplecat să-l sărut pe ochiul bandajat. Apoi i-am înmânat încă un dar.

— Pe asta am cumpărat-o de la Strand, dintr-un impuls. De la secțiunea anticariat.

A desfăcut al doilea cadou.

— *Insula comorilor!* a exclamat.

— Primă ediție cu ilustrații, autentică, am rostit cu mândrie. Pentru piratul meu preferat.

— *Pe barba mea!* a exclamat piratul.

— Mai este ceva, am zis.

— Nu mă pot sătura să primesc cărți!

— Gata cu cărțile! Celălalt cadou e ceva... ce trebuie să vezi.

Aici aveam nevoie de curaj. Și de speranța că avea să aibă demnitatea de a nu râde când urma să apar în cea mai vulnerabilă și posibil cea mai ridicolă ipostază cu putință — provocarea nu era de ici, de colo.

Dash a așteptat afară cât m-am schimbat. Am întredeschis apoi ușa, invocând cuvintele dintr-una din cărțile dăruite:

— „Intră, omule, și cunoaște-mă mai bine!"

Dash a râs, amuzat de citatul din *Poveste de Crăciun*, și a intrat precaut în dormitor.

— Ce-i cu secretoșenia asta? a zis.

Am tras aer adânc în piept și am făcut-o. Am deschis ușa de tot, lăsându-l să mă vadă.

A suspinat scurt — nu de dezgust, ci de uimire.

— Tu ești cadoul de la Lily! a zis.

Se prinsese! *Ding, ding, ding!*

Nu era o lenjerie fițoasă, dar mi se părea la fel de riscantă. Purtam o ținută de un roșu-strălucitor, comandată online de la un magazin pentru doamne de modă veche: pantaloni-gogoșar tradiționali victorieni — un soi de pantaloni trei sferturi dar mai largi, cu modele croșetate sub genunchi, strânși cu sfoară pe talie — și un corset roșu, simplu, care-mi acoperea pieptul. După standardele moderne eram excesiv de îmbrăcată. După standardele lui Lily eram practic în pielea goală. Nici măcar ochelarii nu mi-i pusesem.

— Crezi că doamna Cratchit purta așa ceva pe sub rochie? l-am întrebat sfioasă pe Dash.

Cum se făcea că stăteam atât de departe de întrerupătorul electric? Voiam să sting lumina în clipa aia!

— Mai degrabă doamna Fezziwig. Dădea niște petreceri fantastice. Exact ca tine.

— Mutila și bibliotecari?

— Doar când se ducea să patineze pe gheață.

A urmat o pauză jenantă. Mă îmbrăcasem cu hainele respective. Ce urma să facem acum cu asta?

— Vino încoace, Lily-Cadou, a zis Dash.

Piratul meu drag m-a tras către el. M-a sărutat. Apoi iarăși m-a sărutat, și din nou. Încetișor. Apăsat. Poruncitor.

A intrat în dormitor, i-am smuls de pe cap scufia de Moș, mi-am trecut degetele prin părul lui, l-am sărutat de mai multe ori pe frunte, pe obraji și pe frumoasele-i buze.

— Moșul își simte cu siguranță fața, a îngânat Dash.

Apoi mi-am auzit părinții în hol, amețiți de alcool și hlizindu-se.

— Să vedem ce face? a întrebat tata.

— Știi că adoarme înainte de miezul nopții, la fiecare Crăciun, a zis mama. Nu rămâne niciodată trează după toată agitația de peste zi.

I-am auzit cum mergeau împleticindu-se spre dormitor.

M-am dus la ușa dormitorului meu, presupunând că Dash avea să termine cu ședința de săruturi și că o să se întoarcă acasă la el, acum că reveniseră ai mei.

În schimb, Dash a zis:

— Închide ușa, Lily!

Ușa a rămas închisă mai puțin de un minut înainte să se deschidă iar, fără să ciocăne cineva în prealabil.

Tata a aruncat în cameră tricornul lui Dash, spunând:

— Noapte bună, Jack Sparrow!

La care Dash:

— Mă simt pe Depp-lin ofensat.

— Bun, a zis tata. Acum du-te acasă!

L-am condus pe hol și l-am sărutat de noapte bună.

— Știi care e lucrul cel mai bun pe care ți-l dă adevărata ta iubire? l-am întrebat.

— Care? a zis Dash.

— Adevărata iubire.

M-a sărutat încă o dată, și-a pus pe cap pălăria de pirat, mi-a făcut cu ochiul — cel fără petic, firește — și a ieșit.

Nu eram deloc obosită și, pentru că aveam tăvile noi, dăruite de Dash... Era momentul să mă apuc de făcut prăjituri.

Nu mai erau decât 364 de zile până la Crăciunul următor!

Cohn și Levithan scriu cu multă imaginație și cu un umor de-a dreptul spumos... Personajele lor sunt inconfundabile, iar povestea este absolut delicioasă.

KIRKUS REVIEWS

Condimentată cu replici spirituale și cu observații ingenioase despre New York-ul de azi, 12 zile cu Dash și Lily este o comedie romantică de cea mai bună calitate.

PUBLISHERS WEEKLY

Amuzant și emoționant, romanul lui Cohn și Levithan surprinde provocările iubirii adolescentine, precum și pe cele ale vieții de adult.

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

Rachel Cohn și David Levithan au scris împreună șase cărți. Prima, Playlist pentru Nick și Norah (Editura Trei, 2014) a fost ecranizată, cu Michael Cera și Kat Dennings în rolurile principale. A doua, Naomi & Ely's No Kiss List, a fost desemnată New York Public Library Book for Teen Age.

Cei doi sunt și autorii seriei Dash & Lily, care cuprinde trei cărți: Dash, Lily și Cartea Provocărilor, 12 zile cu Dash și Lily și Mind the Gap, Dash & Lily.

La Editura Trei, a apărut Dash, Lily și Cartea Provocărilor, ecranizată într-o serie de excepție Netflix, cu Austin Abrams și Midori Francis în rolurile principale.

De asemenea, Rachel și David au scris împreună și romanul Sam & Ilsa's Last Hurrah.

Rachel Cohn este o autoare celebră pentru seriile YA Cyd Charisse, The Steps și Beta, precum și pentru romanele My Almost Flawless Tokyo Dream Life, Kill All Happies, Pop Princess, printre altele.

Cărțile lui **David Levithan** s-au bucurat de mare succes în rândul adolescenților. Printre ele, se numără Boy Meets Boy, recompensat cu Lambda Literary Award, The Realm of Possibility, Hold Me Closer: The Tiny Cooper Story, Invisibility, Every You, Every Me, The Lover's Dictionary, Are We There Yet?, Live is the Higher Law.

La Editura Trei, de același autor, au apărut Zi după zi, Încă o zi și Will Grayson, Will Grayson (scris împreună cu John Green).